CĂRȚI ROMANTICE

SPUNE-MI
DE DRAGOSTE

SIDNEY
SHELDON

Ashley Patterson este convinsă că este urmărită, însă hărțuitorii obsedați par să facă parte dintr-o altă lume, nu a ei. Căci Ashley, specialistă în computere într-un mic orășel din Silicon Valley, duce o viață extrem de liniștită și retrasă. Colega ei de serviciu, Toni Prescott, este o fire total diferită – voluntară și neinhibată, spune întotdeauna ce gândește și flirtează cu necunoscuți întâlniți pe internet. Iar Alette Peters preferă să viziteze muzee sau să își petreacă timpul în compania iubitului ei pictor.

Cele trei femei par să nu aibă nimic în comun – până când o serie de crime oribile, în care victimele sunt bărbați uciși în cele mai groaznice moduri, declanșează un val de panică în întreaga țară. Probele găsite la locul crimelor duc la o singură arestare, dar acesta este doar începutul. Căci ce urmează va reprezenta unul dintre cele mai bizare procese ale secolului – iar verdictul și consecințele lui vor dezgropa secrete din trecut ce vor schimba pentru totdeauna viitorul celor implicați.

Sidney Sheldon rămâne unul dintre cei mai de succes autori din lume, cu peste 300 de milioane de cărți vândute și traduse în zeci de limbi. Este singurul scriitor deținător al premiilor Oscar, Tony și Edgar.

Tradiție din 1989
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-0597-9
9 786063 305979
Lira®

Cartea întâi

capitolul 1

Cineva o urmărea. Citise despre hărțuitori, însă aceștia aparțineau unei lumi diferite, pline de violență. Nu avea nici cea mai vagă idee cine putea fi, cine voia să-i facă rău. Încerca din răsputeri să nu se panicheze, însă în ultima vreme somnul îi fusese bântuit de coșmaruri insuportabile și se trezise în fiecare dimineață cu un sentiment oribil că se va întâmpla ceva foarte rău. „Probabil că totul e numai în mintea mea", se gândi Ashley Patterson. „Muncesc prea mult. Am nevoie de-o vacanță."

Se întoarse ca să se studieze în oglinda ei din dormitor. Văzu imaginea unei femei de aproape treizeci de ani, îmbrăcată îngrijit, cu trăsături nobile, o siluetă subțire și ochi căprui inteligenți și plini de neliniște. Avea o eleganță ascunsă, un farmec subtil. Părul ei închis la culoare îi cădea ușor pe umeri. „Urăsc felul în care arăt", se gândi Ashley. „Sunt prea slabă. Trebuie să încep să mănânc mai mult." Se duse în bucătărie și începu să pregătească micul dejun, forțându-și mintea să uite de lucrul acela înfricoșător care se întâmpla și să se concentreze la prepararea unei omlete pufoase. Porni cafetiera și puse o felie de pâine în prăjitor. Zece minute mai târziu, totul era gata. Ashley puse farfuriile pe masă și se așeză. Luă furculița, se uită lung la mâncare pentru o secundă, după care clătină din cap a disperare. Frica îi anihilase apetitul.

„Asta nu poate continua", se gândi ea mânioasă. „Indiferent cine este tipul ăsta, n-o să-l las să-mi facă asta. Nu și gata."

Aruncă rapid o privire la ceasul de la mână. Era timpul să plece la serviciu. Se uită în jur la apartamentul atât de familiar, ca și cum ar fi căutat un fel de liniștire. Era un apartament pe Via Camino Court, frumos

mobilat, cu un living, dormitor și o cameră de lucru, baie, bucătărie și o toaletă pentru oaspeți. Locuia aici în Cupertino, California, de trei ani. Până acum doi ani, Ashley se gândise la locul acesta ca la un cuibușor confortabil, un adevărat paradis. Acum se transformase într-o fortăreață, un loc în care nimeni nu putea intra să îi facă vreun rău. Se duse la ușa de la intrare și examină încuietoarea. „O să pun să-mi monteze o încuietoare antiefracție mai complexă", se gândi ea. „Mâine." Stinse luminile, verifică să se asigure că închisese bine ușa după ea și luă liftul până la garajul subteran.

Garajul era pustiu. Mașina ei era la șase metri distanță de lift. Se uită în jur cu grijă, după care fugi la mașină, se strecură înăuntru și încuie portierele, cu inima bătându-i cu putere. Se îndreptă spre centrul orașului, sub un cer întunecat, ce prevestea parcă ceva rău. La meteo se spusese că va ploua. „Dar n-o să plouă", se gândi Ashley. „O să iasă soarele. O să fac o înțelegere cu tine, Doamne. Dacă n-o să plouă, înseamnă că totu-i în regulă, că totul a fost doar în închipuirea mea."

Zece minute mai târziu, Ashley Patterson mergea cu mașina prin centrul orașului Cupertino. Încă era copleșită de miracolul transformării acestui mic colț din Santa Clara Valley și de ceea ce devenise. Aflat la optzeci de kilometri sud de San Francisco, acesta era locul de unde începuse revoluția în domeniul calculatoarelor și fusese adecvat poreclit Silicon Valley.

Ashley era angajată la Global Computer Graphics Corporation, o companie relativ nouă, de mare succes, ce se dezvolta rapid și avea două sute de angajați.

În timp ce Ashley întorcea și intra cu mașina pe Silverado Street, avu sentimentul acut de neliniște că *individul* acela este în spatele ei, urmărind-o. Însă cine era? Și de ce? Se uită în oglinda retrovizoare. Totul părea normal.

Fiecare instinct al ei îi spunea însă contrariul.

În fața lui Ashley era clădirea întinsă cu aspect modern ce găzduia Global Computer Graphics. Intră

în parcare, îi arată paznicului legitimația și se opri în locul ei de parcare. Se simțea în siguranță aici.

În momentul în care coborî din mașină, începu să plouă.

La ora nouă dimineața, Global Computer Graphics deja zumzăia plin de activitate. Aici erau optzeci de spații de lucru individuale, de tip modular, ocupate de specialiștii în calculatoare, cu toții tineri, ocupați cu crearea de site-uri de internet și de logouri pentru companiile noi, cu tot felul de mici creații artistice pentru companiile de înregistrări și edituri, compunând ilustrații pentru reviste. Spațiul de lucru era împărțit în mai multe departamente: administrativ, vânzări, marketing și suport tehnic. Atmosfera era relaxată, deloc oficială. Angajații umblau de colo-colo îmbrăcați în blugi, tricouri și pulovere.

În timp ce Ashley se îndrepta spre masa ei de lucru, supervizorul, Shane Miller, se apropie de ea:

– 'Neața, Ashley.

Shane Miller avea în jur de treizeci și doi de ani, un bărbat solid, serios, cu o personalitate plăcută. La început, încercase să o convingă pe Ashley să se culce cu el, însă în cele din urmă renunțase și deveniseră buni prieteni. Îi dădu lui Ashley un exemplar din ultima ediție a revistei *Time*.

– Ai văzut asta?

Ashley se uită la copertă. Prezenta fotografia unui bărbat cu aspect distins, în jur de cincizeci de ani, cu părul grizonant. Titlul era *Dr. Steven Patterson, părintele chirurgiei laparoscopice pe cord.*

– Am văzut-o.

– Cum este să ai un tată faimos?

Ashley zâmbi.

– Minunat.

– E un om extraordinar.

– O să-i spun că ai zis asta despre el. Luăm prânzul împreună.

– Bun. Apropo... Îi arătă lui Ashley fotografia unei starlete de cinema care avea să fie folosită într-o reclamă

pentru un client. Aici avem o mică problemă. Desiree s-a îngrășat vreo cinci kilograme, iar asta-i destul de vizibil. Uită-te și la cearcănele alea de sub ochii ei. Și chiar și cu machiaj, pielea îi e destul de buhăită și pătată. Crezi că poți face ceva?

Ashley studie fotografia.

– Pot să-i aranjez ochii aplicând filtrul de estompare. Aș putea încerca să îi subțiez fața cu instrumentul de distorsionare, dar... Nu. Probabil că asta ar face-o la final să arate ciudat. Studie fotografia din nou. O să trebuiască să o retușez cu aerograful sau să folosesc funcția de dublare în unele zone.

– Mulțumesc. Rămâne cum am stabilit pentru sâmbătă seara?

– Da.

Shane Miller dădu din cap spre fotografie.

– Nu-i nici o grabă cu asta. O vor luna trecută.

Ashley zâmbi:

– Ce altceva e nou?

Se apucă de treabă. Ashley era expertă în publicitate și design grafic, creând paneluri complexe cu texte și imagini.

Peste o jumătate de oră, în timp ce Ashley lucra la fotografie simți că se uită cineva la ea. Își ridică privirea. Era Dennis Tibbie.

– 'Neața, scumpo.

Vocea lui o zgârie pe nervi. Tibbie era geniul companiei în informatică. Era cunoscut în firmă drept „Reparatorul". Ori de câte ori se strica un calculator, Tibbie era trimis să rezolve situația. Tipul avea în jur de treizeci și ceva de ani, era slăbănog și chel, cu o atitudine dezagreabilă și arogantă. Avea o personalitate obsesivă, iar prin firmă umbla vorba că i se pusese pata pe Ashley.

– Ai nevoie de-o mână de ajutor?

– Nu, mulțumesc.

– Hei, ce spui dacă am lua cina în doi sâmbătă seara?

– Mulțumesc, sunt ocupată.

– Ieși din nou cu șeful în oraș?

Ashley se întoarse să se uite la el, mânioasă.

– Uite ce e, asta nu-i treaba...

– Oricum, nu știu ce vezi la el. E un tocilar, un îngust la minte. Cu mine îți poți petrece timpul mult mai plăcut. Îi făcu cu ochiul. Înțelegi ce vreau să spun?

Ashley încerca să își controleze nervii.

– Am treabă de făcut, Dennis.

Tibbie se aplecă aproape de ea și șopti:

– O să înveți ceva despre mine, scumpo. Eu nu mă dau bătut. Niciodată.

Ashley se uită la el cum se îndepărtează și se întrebă: „E posibil oare ca el să fie?"

La 12.30, Ashley își trecu calculatorul în modul de așteptare și se îndreptă spre Margherita di Roma, unde avea să se întâlnească cu tatăl ei să ia prânzul.

Stătea la masa din colțul restaurantului aglomerat, uitându-se la tatăl ei cum se apropia. Trebui să admită că era un bărbat frumos. Lumea se întorcea să se uite la el în timp ce se ducea spre masa lui Ashley. „Cum este să ai un tată faimos?"

Cu ani în urmă, dr. Steven Patterson fusese deschizător de drumuri și înregistrase un progres vizibil în chirurgia pe cord minim invazivă. Era invitat în mod constant să țină prelegeri la marile spitale din lume. Mama lui Ashley murise când Ashley avea doisprezece ani, iar ea nu mai avea pe nimeni altcineva în afară de tatăl ei.

– Scuze c-am întârziat, Ashley.

Se aplecă spre ea și o sărută pe obraz.

– E-n regulă. Tocmai ce-am ajuns și eu.

El se așeză.

– Ai văzut revista *Time*?

– Da. Mi-a arătat-o Shane.

El se încruntă.

– Shane? Șeful tău?

– Nu-i șeful meu. Este... e unul dintre supervizori.

– Niciodată nu-i bine să amesteci munca cu distracția, Ashley. Te vezi cu el și în afara serviciului, nu-i așa? E o mare greșeală.

– Tată, suntem doar buni...

Un ospătar veni la masa lor.

– Doriți să vedeți un meniu?

Dr. Patterson se întoarse spre el și îi spuse pe un ton răstit:

– Nu vezi că suntem în mijlocul unei conversații? Pleacă de-aici până te chemăm.

– Mă... mă scuzați.

Chelnerul se întoarse și se îndepărtă în mare grabă.

Ashley se făcu mică, extrem de jenată. Uitase cât de aprig era temperamentul tatălui ei. Pe vremuri îi trăsese un pumn unui rezident de la spital în timpul unei operații pentru că făcuse o eroare de raționament. Ashley își aducea aminte de certurile cu țipete și urlete dintre mama și tatăl ei când era ea mică. O îngrozeau de-a dreptul. Părinții ei se certau mereu pentru același lucru, dar oricât de tare încerca, Ashley nu-și putea aminti care era acesta. Și-l scosese complet din minte.

Tatăl ei continuă, ca și cum n-ar fi survenit nici un fel de întrerupere.

– Unde eram? Oh, da. Faptul că te vezi cu Shane Miller este o greșeală. O mare greșeală.

Iar vorbele lui îi readuseră în memorie o altă amintire îngrozitoare.

Parcă-l auzea pe tatăl ei spunând: „Faptul că te vezi cu Jim Cleary este o greșeală. O mare greșeală..."

Ashley tocmai împlinise optsprezece ani și locuia în Bedford, Pennsylvania, unde se născuse. Jim Cleary era cel mai popular băiat din liceu. Făcea partea din echipa de fotbal american, era frumos și amuzant și avea un zâmbet de-a dreptul ucigător. Ashley avea impresia că toate fetele din liceu voiau să se culce cu el. Și probabil că majoritatea o și făcuseră, se gândise ea, confuză. Când Jim Cleary începuse să îi ceară lui Ashley să iasă împreună, ea era hotărâtă să nu ajungă în pat cu el. Era sigură că nu era interesat de ea decât pentru sex, însă odată cu trecerea timpului, își schimbase părerea. Îi plăcea să fie cu el, iar el părea că se bucură sincer de compania ei.

În iarna aceea, clasa a douăsprezecea merse într-o excursie de weekend la munte, la schi. Lui Jim Cleary îi plăcea foarte mult să schieze.

– O să ne distrăm grozav, o asigurase pe Ashley.

– Eu nu merg.

El se uitase la ea uimit:

– De ce?

– Nu-mi place frigul. Chiar și cu mănuși, degetele îmi amorțesc și nu le mai simt deloc.

– Dar o să fie distractiv să...

– Nu merg.

Iar el rămăsese în Bedford ca să fie cu ea.

Aveau aceleași preocupări și aceleași deziderate și mereu își petreceau timpul împreună într-un mod minunat.

Când Jim Cleary îi spusese lui Ashley: „Cineva m-a întrebat azi-dimineață dacă ești iubita mea. Ce să-i spun?", Ashley îi zâmbise și spusese: „Spune-i că da".

Doctorul Patterson era îngrijorat.

– Te vezi prea mult cu băiatul ăla Cleary.

– Tată, este un băiat bun și îl iubesc.

– Cum să-l iubești? Este un nenorocit de jucător de fotbal american. N-am de gând să te las să te măriți cu un jucător de fotbal. Nu-i destul de bun pentru tine, Ashley.

Spusese asta despre fiecare băiat cu care ieșise ea.

Tatăl ei continuase să facă remarci negative la adresa lui Jim Cleary, însă explozia se produse în noaptea de absolvire a liceului. Jim Cleary trebuia să meargă cu Ashley la petrecerea de absolvire organizată în acea seară. Când venise să o ia, o găsise plângând în hohote.

– Care-i problema? Ce s-a întâmplat?

– Ta... tata mi-a spus că mă ia de-aici și mă duce la Londra. M-a înscris la o... la o facultate acolo.

Jim Cleary se uitase la ea, năuc.

– O face din cauza noastră, nu-i așa?

Ashley dăduse aprobator din cap, plină de tristețe.

– Când pleci?

– Mâine.

– Nu! Ashley, pentru numele lui Dumnezeu, nu-l lăsa să ne facă asta. Ascultă-mă! Vreau să mă însor cu tine. Unchiul meu mi-a oferit o slujbă foarte bună în Chicago la agenţia lui de publicitate. O să fugim împreună. Hai să ne întâlnim mâine-dimineaţă la gară! E un tren spre Chicago care pleacă la şapte dimineaţa. Vii cu mine?

Ea îl privise îndelung şi spusese încet:

– Da.

Gândindu-se mai târziu la asta, Ashley nu putu să îşi amintească cum fusese petrecerea de absolvire. Ea şi cu Jim îşi petrecuseră întreaga seară discutând cu entuziasm despre planurile lor.

– De ce nu plecăm cu avionul la Chicago? întrebase Ashley.

– Deoarece ar trebui să ne declarăm numele companiei aeriene. Dacă plecăm cu trenul, nimeni n-o să ştie unde am plecat.

În momentul în care plecau de la petrecere, Jim Cleary întrebase cu blândeţe:

– Ai vrea să ne oprim pe la mine? Ai mei sunt plecaţi în weekend.

Ashley ezitase, cu inima îndoită.

– Jim... am aşteptat amândoi atât de mult. Câteva zile în plus n-o să conteze.

– Ai dreptate. El zâmbise larg. Aş putea fi singurul bărbat de pe continentul ăsta care se însoară cu o virgină.

Când Jim Cleary o adusese pe Ashley acasă de la petrecere, doctorul Patterson aştepta, înfuriat la culme.

– Ai idee cât de târziu este?

– Îmi cer scuze, domnule. Petrecerea...

– Nu-mi servi mie vreuna dintre scuzele tale amărâte, Cleary. Pe cine dracu' crezi că prosteşti?

– Eu nu...

– Începând de-acum, o să-ţi ţii mâinile alea nenorocite departe de fiica mea, înţelegi?

– Tată...

– Tu nu te băga! Acum țipa deja. Cleary, vreau să pleci naibii și să nu mai calci pe-aici.

– Domnule, eu și fiica dumneavoastră...

– Jim...

– Du-te sus la tine-n cameră!

– Domnule...

– Dacă te mai văd vreodată pe-aici, te fac praf și pulbere.

Ashley nu îl văzuse niciodată atât de furios. Scena se încheiase cu țipete din partea tuturor. Când totul se termină, Jim plecase, iar Ashley plângea amarnic.

„N-o să-l las pe tata să-mi facă asta", se gândise Ashley, hotărâtă. „Încearcă să-mi distrugă viața." Se așezase pe pat și rămăsese acolo o bucată bună de timp. „Jim este viitorul meu. Vreau să fiu cu el. Locul meu nu mai e aici." Se ridicase și începuse să-și împacheteze câteva lucruri într-o geantă. Treizeci de minute mai târziu, Ashley se strecura afară pe ușa din spate și o pornise spre casa lui Jim Cleary, aflată la vreo douăsprezece străzi distanță. „O să rămân la el la noapte și dimineață o să luăm trenul spre Chicago." Însă pe măsură ce se apropia de casa lui, Ashley se gândise: „Nu. Este o greșeală. Nu vreau să stric totul. O să mă întâlnesc cu el la gară".

Se întorsese și o luase înapoi spre casă.

Rămăsese trează tot restul acelei nopți gândindu-se la viața ei cu Jim și la cât de minunată avea să fie. La 5.30, își luase valiza și trecuse fără zgomot pe lângă ușa închisă de la dormitorul tatălui ei. Ieșise pe furiș din casă și luase un autobuz până la gară. Când ajunsese la gară, Jim încă nu sosise. Ea venise mai devreme. Mai era o oră până când trebuia să ajungă trenul. Ashley se așezase pe o bancă așteptând nerăbdătoare. Se gândi la tatăl ei cum se trezește și descoperă că ea a plecat. Avea să fie furios.

„Dar nu pot să-l las pe el să-mi trăiască viața. Într-o bună zi o să reușească să-l cunoască pe Jim cu adevărat și o să înțeleagă cât de norocoasă sunt." 6.30... 6.40... 6.45... 6.50... Nici urmă de Jim încă. Ashley începuse să intre în panică. Oare ce s-ar fi putut întâmpla? Se hotărâse să îi dea un telefon. Nu răspunsese nimeni.

6.55... Trebuia să apară din moment în moment. Auzise șuieratul trenului la distanță și se uitase la ceasul de la mână. 6.59. Trenul intrase în gară. Se ridicase în picioare și se uitase în jur înnebunită. „*Cu siguranță i s-a întâmplat ceva groaznic. A avut un accident. Este în spital.*" Câteva minute mai târziu, Ashley privise de pe peron cum trenul de Chicago ieșea din gară, luându-i cu el toate visurile. Mai așteptase încă jumătate de oră și încercase din nou să îl sune pe Jim. Când văzuse că tot nu răspunde nimeni, o luase încet către casă, dezolată.

La prânz, Ashley și cu tatăl ei erau într-un avion cu destinația Londra...

Frecventase cursurile unei facultăți din Londra timp de doi ani, iar când Ashley se hotărâse că voia să studieze informatica, își depusese o cerere de înscriere la prestigioasa bursă MEI Wang pentru Femei în Tehnologie la Universitatea California, la Santa Cruz. Fusese acceptată, iar trei ani mai târziu fusese recrutată de Global Computer Graphics Corporation.

La început, Ashley îi scrisese vreo șase scrisori lui Jim Cleary, însă le rupsese pe toate. Ceea ce făcuse și tăcerea lui îi spuseseră cu mult prea multă claritate ce simțea pentru ea.

Vocea tatălui ei o readuse brusc pe Ashley înapoi, în prezent.

– Ești la un milion de kilometri distanță. La ce te gândești?

Ashley își studie tatăl peste masă.

– La nimic.

Dr. Patterson îi făcu semn chelnerului, îi zâmbi amabil și spuse:

– Acum suntem gata să ne uităm peste meniuri.

Abia în timp ce se întorcea la birou Ashley își aminti că uitase să îl felicite pe tatăl ei pentru apariția de pe coperta revistei *Time*.

Când se duse la masa ei de lucru, Dennis Tibbie o aștepta acolo.

– Am auzit că ai luat masa cu tatăl tău.

„Nemernicul ăsta se furișează și trage cu urechea. Ține morțiș să afle tot ce se întâmplă pe-aici."

– Da, așa este.

– Ceea ce înseamnă că nu prea te-ai distrat. Își coborî vocea și spuse: De ce nu vrei niciodată să iei prânzul cu mine?

– Dennis... Ți-am mai spus și înainte. Nu mă interesează absolut deloc.

El rânji larg.

– O să te intereseze. O să vezi.

Bărbatul avea ceva ciudat, ceva înspăimântător. Se întrebă din nou dacă el ar putea fi cel care... Clătină din cap. Nu. Trebuia să uite de asta, să meargă mai departe.

În drum spre casă, Ashley opri și parcă mașina în fața magazinului Apple Tree Book House. Înainte să intre, studie imaginea reflectată în oglinda ușilor de la intrare să vadă dacă nu era cineva în spatele ei pe care îl putea recunoaște. Nu era nimeni. Intră în magazin.

Un vânzător tânăr veni spre ea.

– Pot să vă ajut?

– Da. Eu... Aveți vreo carte despre hărțuitori?

El o privi ciudat.

– Hărțuitori?

Ashley se simți ca o idioată. Spuse imediat:

– Da. De asemenea mai vreau o carte despre... ăăă... grădinărit și... și animalele din Africa.

– Hărțuitori, grădinărit și animale din Africa?

– Corect, spuse ea ferm.

„Cine știe? Poate că într-o bună zi o să am o grădină și o să fac o călătorie în Africa."

Când Ashley se întoarse la mașină, începu din nou să plouă. În timp ce conducea, ploaia bătea cu putere în parbriz, fracturând spațiul din jur și transformând străzile din față într-un fel de picturi suprarealiste. Porni ștergătoarele. Acestea începură să se plimbe de-a lungul geamului, parcă șuierând: „O să pună mâna pe tine... o să pună mâna pe tine... o să pună mâna pe tine..." În mare grabă, Ashley le opri. „Nu", se gândi ea. „De fapt,

spun: «Nu-i nimeni acolo, nu-i nimeni acolo, nu-i nimeni acolo.»" Porni din nou ştergătoarele. „O să pună mâna pe tine... o să pună mâna pe tine... o să pună mâna pe tine..."

Parcă maşina în garaj şi apăsă butonul liftului. Peste două minute se îndrepta spre apartamentul ei. Ajunse la uşa de la intrare, băgă cheia în broască, deschise uşa şi îngheţă.

Toate luminile din apartamentul ei erau aprinse.

capitolul 2

În jurul corcoduşului
E-o maimuţică mică,
A chemat şi-un viezure
Hopa-Mitică!

Toni Prescott ştia cu exactitate de ce îi plăcea să cânte cântecelul acela prostesc. Maică-sa nu-l putuse suferi.

„– Nu mai cânta cântecul ăsta stupid. Mă auzi? Oricum n-ai pic de voce.

– Da, mamă."

Dar Toni avea să îl cânte iar şi iar, cu voce foarte joasă. Asta fusese cu mult timp în urmă, însă amintirea faptului că o sfidase pe mama ei încă o făcea să se îmbujoreze de plăcere.

Toni Prescott ura să lucreze la Global Computer Graphics. Avea douăzeci şi patru de ani, era nebunatică, vivace şi temerară. Era genul pe jumătate foc mocnit, pe jumătate foc de artificii. Avea o faţă ghiduşă, în formă de inimă, cu nişte ochi căprui neastâmpăraţi şi cu o siluetă ispititoare. Se născuse în Londra şi vorbea cu un accent încântător britanic. Era atletică şi iubea sportul în general, îndeosebi sporturile de iarnă: schiul, bobul şi patinajul pe gheaţă.

Pe vremea când mergea la facultate la Londra, Toni se îmbrăcase în stil conservator pe timpul zilei, însă

noaptea, purtase fuste mini și tot felul de accesorii disco și făcuse multe capete să se întoarcă după ea. Își petrecuse serile și nopțile la Electric Ballroom pe Camden High Street, respectiv la Subterania și Leopard Lounge, amestecându-se cu mulțimea din West End îmbrăcată după ultimul răcnet al modei. Avea o voce frumoasă, erotică și senzuală, iar în unele dintre cluburi obișnuia să se ducă la pian să cânte o melodie, iar clienții o aclamau. Acelea erau momentele când se simțea mai plină de viață ca oricând.

Rutina din interiorul cluburilor avea întotdeauna să urmeze același tipar:

– Știi că ești o cântăreață fantastică, Toni?

– Da.

– Pot să-ți cumpăr ceva de băut?

Ea zâmbea:

– Un Pimm's ar fi nemaipomenit.

– Plăcerea e de partea mea.

Și totul avea să se încheie în același fel. Pretendentul avea să vină foarte aproape de ea și să îi șoptească la ureche:

– Hai să urcăm la mine-n apartament să ne-o tragem.

– Dispari.

Iar Toni pleca de-acolo. Stătea întinsă în patul ei în noaptea respectivă gândindu-se cât de stupizi sunt bărbații și cât de-al naibii de ușor era să îi controlezi. Bieții nătărăi n-o știau, dar *voiau* să fie controlați. Aveau *nevoie* să fie controlați.

Iar după aceea survenise mutarea de la Londra la Cupertino. La început fusese un dezastru în toată regula. Toni ura Cupertino și nu-i făcea nici o plăcere să lucreze la Global Computer Graphics. Era sătulă să audă toți termenii aceia de specialitate. Îi lipsea îngrozitor viața de noapte din Londra, atât de captivantă. În zona orașului Cupertino erau puține localuri de noapte, iar Toni frecventa mai ales San Jose Live, P.J. Mulligan's sau Hollywood Junction. Purta fuste mini, mulate pe corp, și bluze fără umeri, cu sandale cu toc de doisprezece centimetri sau platforme cu tălpi groase din

plută. Folosea o grămadă de produse de machiaj – creion dermatograf negru gros, gene false, fard de ochi și ruj strălucitor. Era ca și cum ar fi încercat să își ascundă frumusețea.

În unele weekenduri, Toni mergea cu mașina la San Francisco, unde exista cu adevărat viață de noapte. Bântuia prin restaurantele și cluburile cu muzică live. Vizita restaurantele Harry Denton's și One Market, precum și California Cafe, iar în timpul serii, când muzicienii își luau pauză, Toni se ducea la pian să cânte o melodie acompaniindu-se singură. Clienții adorau asta. Când Toni încerca să își achite nota de plată pentru cină, proprietarii locantelor spuneau: „Nu, a fost din partea casei. Ai fost minunată. Te rugăm să revii".

„Ai auzit asta, mamă? «Ai fost minunată. Te rugăm să revii.»"

Într-o sâmbătă seară, Toni lua cina în Salonul francuzesc de la Cliff Hotel. Muzicienii își terminaseră numărul și părăsiseră estrada special amenajată. Șeful de sală se uită la Toni și dădu din cap invitând-o.

Toni se ridică și traversă încăperea spre pian. Se așeză și începu să interpreteze vocal și la pian o melodie timpurie a lui Cole Porter. Când termină se auzi un ropot entuziast de aplauze. Mai cântă încă două melodii și se întoarse la ea la masă.

Un bărbat chel, de vârstă mijlocie veni spre ea.

– Nu vă supărați. Pot să mă așez lângă dumneavoastră?

Toni dădu să spună că nu, când el adăugă:

– Mă numesc Norman Zimmerman. Sunt producător la un spectacol, *The King and I*. Aș vrea să stau puțin de vorbă cu dumneavoastră.

Toni tocmai citise un articol despre el care îl prezenta în niște culori extrem de favorabile. Tipul era un geniu al scenei.

Bărbatul se așeză.

– Aveți un talent remarcabil, tânără doamnă. Vă pierdeți timpul interpretând în locuri ca ăsta. Ar trebui să cântați pe Broadway.

„Broadway. Ai auzit asta, mamă?"

– Mi-ar face mare plăcere să vă organizez o audiție pentru...

– Îmi pare rău. Nu pot.

El se uită la ea surprins.

– Asta v-ar putea deschide o grămadă de uși. Vorbesc serios. Nu cred că știți cât sunteți de talentată.

– Am deja o slujbă.

– Ce faceți, dacă îmi este permis să vă întreb?

– Lucrez la o companie de computere.

– O să vă spun ceva. Pentru început, o să vă plătesc dublu indiferent de cât câștigați acum și...

Toni spuse:

– Vă mulțumesc mult pentru ofertă, dar... nu pot.

Zimmerman se lăsă pe spate în scaun.

– Nu sunteți interesată de show business?

– Sunt foarte interesată.

– Și-atunci care-i problema?

Toni ezită, apoi spuse cu multă grijă:

– Probabil c-o să trebuiască să plec în mijlocul turneului.

– Din cauza soțului dumneavoastră sau...?

– Nu sunt măritată.

– Nu înțeleg. Ați spus că sunteți interesată de show business. Aceasta este oportunitatea perfectă pentru dumneavoastră de a vă...

– Îmi pare rău. Nu pot să vă explic.

„Dacă i-aș explica, n-ar înțelege", se gândi Toni nefericită. „Nimeni n-ar înțelege. Este vorba de blestemul cu care trebuie să trăiesc. Pentru totdeauna."

La câteva luni după ce Toni începuse să lucreze la Global Computer Graphics, aflase despre internet, această modalitate accesibilă, răspândită în lumea întreagă, de a cunoaște bărbați.

Lua masa de seară la Duke of Edinburgh cu Kathy Healy, o prietenă care lucra pentru o companie rivală din domeniul computerelor. Restaurantul era un pub autentic din Anglia ce fusese luat de unde se afla, împachetat în containere și trimis cu vaporul

în California. Toni mergea deseori acolo pentru peşte Cockney şi cartofi prăjiţi, coaste cu cârnaţi Yorkshire şi piure şi prăjitură englezească cu sherry. „Parcă-mi pun un picior pe pământul natal", spunea ea. „Trebuie să nu uit de unde mă trag."

Toni îşi ridică privirea spre Kathy.

– Vreau să te rog ceva.

– Spune-mi!

– Vreau să mă ajuţi cu internetul, scumpo. Spune-mi cum să-l folosesc.

– Toni, singurul calculator la care am acces este la muncă şi este împotriva politicii companiei să...

– Mă doare-n cot de politica companiei. Ştii cum să foloseşti internetul, nu-i aşa?

– Da.

Toni o bătu uşor pe Kathy Healy pe mână şi zâmbi.

– Super.

În următoarea seară, Toni se duse la biroul lui Kathy Healy, iar Kathy o introduse pe Toni în lumea internetului. După ce făcu clic pe pictograma de acces la internet, Kathy introduse parola şi aşteptă un moment să se conecteze, după care făcu dublu clic pe altă pictogramă şi intră într-un chat room. Toni stătea acolo uimită, uitându-se cum aveau loc rapid conversaţiile între diferiţi oameni de pe tot globul.

– Trebuie să am aşa ceva! exclamă Toni. O să-mi iau un computer pentru acasă. N-ai vrea să fii îngerul meu păzitor şi să mă iniţiezi în tainele internetului?

– Desigur. E simplu. Tot ce trebuie să faci e să dai clic cu mouse-ul pe câmpul URL ca să accesezi motorul de căutare şi...

– Aşa cum spune şi cântecul: „Nu-mi spune, arată-mi".

În noaptea următoare, Toni intră pe internet, iar din momentul acela viaţa ei se schimbă. Nu mai era deloc plictisită. Internetul deveni un covor magic cu care zbura peste tot în lume. Când Toni ajungea acasă de la serviciu, îşi pornea imediat calculatorul şi intra online ca să exploreze diferite forumuri şi pagini de chat.

Era atât de simplu. Accesa Internetul, apăsa o tastă și se deschidea o fereastră pe ecran, împărțită în două, într-o secțiune superioară și una inferioară. Toni tasta:

„Bună. E cineva acolo?"

În secțiunea inferioară de pe ecran apăreau cât ai clipi cuvinte de genul:

„Bob. Sunt aici. Te aștept."

Ea era gata să cunoască oameni noi. Așa cum era Hans din Olanda:

„Povestește-mi despre tine, Hans."

„Sunt DJ într-un club mișto din Amsterdam. Îmi place hip-hopul, muzica rave, world beat. Orice de genul ăsta."

Toni scrise în replică:

„Sună minunat. Îmi place să dansez. Pot s-o fac cât este noaptea de lungă. Eu locuiesc într-un orășel oribil care n-are nimic de oferit cu excepția câtorva nopți de disco."

„Sună destul de trist."

„E-al naibii de trist."

„Hai să te înveselesc eu puțin, ce zici? Care sunt șansele să ne întâlnim?"

„Pa, pa."

Ieși de pe pagina aceea.

Apoi fu Paul, din Africa de Sud:

„Te așteptam să revii, Toni."

„Sunt aici. Mor de curiozitate să știu totul despre tine, Paul."

„Am treizeci și doi de ani. Sunt doctor la un spital din Johannesburg. Eu..."

Toni se deconectă furioasă. Un doctor! O năpădiră niște amintiri îngrozitoare. Închise ochii o clipă, cu inima bătându-i cu putere. Luă câteva guri zdravene de aer. „Gata pentru astă-seară", se gândi ea, zdruncinată. Se băgă în pat.

În seara următoare, Toni reintră pe Internet. Online era Sean din Dublin:

„Toni... Ce nume frumos!"

„Mulțumesc, Sean."

„Ai fost vreodată în Irlanda?"

„Nu."

„Ți-ar plăcea la nebunie. Este tărâmul spiriduşilor. Spune-mi cum arăți, Toni. Fac pariu că ești frumoasă."

„Ai dreptate. Sunt frumoasă, sunt sexy şi sunt nemăritată. Tu cu ce te ocupi, Sean?"

„Sunt barman. Eu..."

Toni încheie sesiunea de chat.

Fiecare noapte în parte era diferită. Ba un jucător de polo din Argentina, ba un dealer auto din Japonia, ba un vânzător la un magazin universal din Chicago, ba un tehnician de televiziune din New York. Internetul era ca un joc fascinant, iar Toni se bucura la maximum de el. Putea să meargă cât de departe voia şi cu toate astea ştia că este în siguranţă deoarece era anonimă.

Şi apoi, într-o noapte, în cadrul unei conversații online, îl cunoscu pe Jean Claude Parent.

„*Bon soir.* Mă bucur să te cunosc, Toni."

„Ce plăcere să te cunosc, Jean Claude. Unde ești?"

„În Québec City."

„N-am fost niciodată în Québec. Mi-ar plăcea?"

Toni se aştepta să vadă cuvântul *da* pe ecran. În loc de asta, Jean Claude scrise:

„Nu ştiu. Depinde de ce fel de persoană ești."

Lui Toni i se păru contrariant răspunsul lui.

„Pe bune? Ce fel de persoană ar trebui să fiu ca să-mi placă Québec?"

„Québec este asemenea frontierei timpurii a Americii de Nord. Este foarte franţuzesc. Locuitorii din Québec sunt independenți. Nu ne place să primim ordine de la nimeni."

Toni scrise la tastatură:

„Nici mie."

„Atunci o să-ți placă. Este un oraş frumos, înconjurat de munți şi lacuri încântătoare, un paradis pentru vânat şi pescuit."

Uitându-se la cuvintele scrise ce apăreau pe ecran, Toni aproape că putea simți entuziasmul lui Jean Claude.

„Sună minunat. Spune-mi câte ceva despre tine."

„*Moi?* Nu sunt prea mult de spus. Am treizeci și opt de ani și sunt necăsătorit. Tocmai am terminat o relație și aș vrea să mă așez la casa mea cu femeia potrivită. *Et vous?* Tu ești măritată?"

Toni tastă la rândul ei:

„Nu. Caut și eu pe cineva. Cu ce te ocupi?"

„Sunt proprietarul unui mic magazin de bijuterii. Sper că într-o bună zi o să vii și o să-l vizitezi."

„Asta-i o invitație?"

„*Mais oui.* Da."

Toni scrise:

„Sună interesant."

Și vorbea serios în privința asta. „Poate o să găsesc o modalitate să mă duc acolo", se gândi Toni. „Poate că el este persoana care mă poate salva."

Toni comunica în scris cu Jean Claude Parent aproape în fiecare noapte. El scanase o fotografie de-a lui și i-o trimisese, iar Toni dăduse cu ochii de un bărbat foarte atrăgător, cu un aspect extrem de inteligent.

Când Jean Claude văzu fotografia lui Toni pe care la rândul ei o scanase și i-o trimisese, îi scrise:

„Ești frumoasă, *ma chérie*. După cum știam că ești. Te rog să vii să mă vizitezi."

„O să vin."

„Cât mai curând."

„Pa, pa."

Toni se deconectă.

A doua zi dimineață, la serviciu, Toni îl auzi pe Shane Miller vorbind cu Ashley Patterson și se gândi: „Ce mama naibii vede la ea? E-o amărăciune". Pentru Toni, Ashley era o toantă celibatară și frustrată. „N-are habar cum să se distreze", se gândi ea. Toni dezaproba totul cu privire la ea. Ashley era genul de fată bătrână căreia îi plăcea să stea seara acasă să citească o carte sau să se uite la History Channel sau CNN. Nu manifesta nici un fel de interes față de sporturi. Ce plictisitor! Nu stătuse niciodată pe chat. Să cunoască niște străini prin

intermediul computerului era ceva ce Ashley nu ar fi făcut niciodată, *mortăciunea*. „Nu știe ce pierde", se gândi Toni. „Fără conversațiile online, nu l-aș fi cunoscut niciodată pe Jean Claude."

Toni se gândi la cât de mult ar fi urât mama ei internetul. Pe de altă parte, nu era mai puțin adevărat că mama ei urâse totul. Ea nu avusese decât două modalități de comunicare: țipatul sau văicăritul. Toni nu putuse niciodată să o mulțumească. „Nu poți niciodată să faci ceva ca lumea, copil prost ce ești?" Ei bine, mama ei țipase la ea mult prea mult. Toni se gândi la teribilul accident în care murise femeia. Toni încă mai putea să o audă cum țipa după ajutor. Amintirea o făcu pe Toni să zâmbească.

Tic-tic tic-tic tic-tac
Sunt șoricelul Jack
În ceas cânta când se juca
Tic-tic tic-tic tic-tac.

capitolul 3

Într-un alt loc, în alte vremuri, Alette Peters ar fi putut fi o pictoriță de succes. De când se știa, simțurile ei erau în armonie cu nuanțele culorilor. Putea să vadă culori, să miroasă culori și să audă culori.

Vocea tatălui ei era albastră și câteodată roșie.
Vocea mamei ei era maro-închis.
Vocea învățătoarei ei era galbenă.
Vocea băcanului era violet.
Sunetul vântului în copaci era verde.
Sunetul apei ce curgea era gri.

Alette Peters avea douăzeci de ani. Putea să arate ca o tipă obișnuită, putea să fie atrăgătoare sau nemaipomenit de frumoasă, în funcție de starea ei de spirit sau de modul în care se vedea la un moment dat. Dar nu era niciodată pur și simplu drăguță. O parte din șarmul ei consta în faptul că era complet inconștientă de modul

cum arăta. Era timidă și vorbea cu blândețe, o blândețe aproape desuetă.

Alette se născuse la Roma și avea un accent italian melodios. Îi plăcea tot ce era legat de Roma. Stătuse în partea de sus a Treptelor Spaniole, se uitase la oraș și simțise că este al ei. Când privise îndelung templurile antice și giganticul Colosseum, știuse că aparține acelei epoci. Se plimbase prin Piazza Navona, ascultase muzica apei de la Fântâna celor Patru Râuri și străbătuse la pas Piazza Venezia, cu monumentul ca un tort ridicat în memoria lui Victor Emanuel II. Își petrecuse ore interminabile la Bazilica Sf. Petru, la Muzeul Vaticanului și la Galeria Borghese, bucurându-se de lucrările nemuritoare ale lui Rafael, Fra Bartolommeo, Andrea del Sarto și Pontormo. Talentul lor o făcea pe de-o parte să rămână țintuită locului de uimire și pe de alta să se simtă foarte frustrată. Își dorea să se fi născut în secolul al șaisprezecelea și să îi fi cunoscut. Ei erau mult mai reali pentru Alette decât oamenii pe lângă care trecea pe străzi. Își dorea cu disperare să fie artistă.

Putea să îi audă vocea maro-închis a mamei sale: „Irosești degeaba hârtia și vopselele. N-ai pic de talent".

Mutarea în California fusese neliniștitoare la început. Alette fusese îngrijorată de cum avea să se acomodeze, însă Cupertino se dovedise a fi o surpriză plăcută. Se bucurase de intimitatea pe care i-o conferea orășelul și îi plăcea să lucreze pentru Global Computer Graphics Corporation. Nu existau mari galerii de artă în Cupertino, însă în weekenduri, Alette mergea cu mașina la San Francisco să viziteze galeriile de acolo.

– De ce te interesează chestiile alea? o întreba adesea Toni Prescott. Vino la P.J. Mulligans cu mine și distrează-te puțin.

– Ție nu-ți pasă deloc de artă?

Toni râse.

– Desigur. Doar dacă e vorba de un artist mișto.

Nu exista decât un singur nor deasupra vieții lui Alette Peters. Era maniaco-depresivă. Suferea de anomie,

un sentiment de alienare față de ceilalți. Schimbările ei de dispoziție o luau întotdeauna prin surprindere, și într-o fracțiune de secundă, putea trece de la o stare de euforie îmbătătoare la o stare de nefericire deznădăjduită. Nu avea nici un fel de control asupra emoțiilor proprii.

Toni era singura cu care Alette discuta despre problemele ei. Toni avea o soluție la toate, iar aceasta era de regulă: „Hai să mergem să ne distrăm!"

Subiectul favorit al lui Toni era Ashley Patterson. Se uita la Shane Miller cum vorbește cu Ashley.

– Uită-te la mironosița aia bătoasă, spuse Toni disprețuitor. E un fel de Crăiasa Zăpezii.

Alette încuviință din cap.

– Este foarte serioasă. Cineva ar trebui să o învețe să râdă.

Toni pufni disprețuitor.

– Cineva ar trebui să o învețe cum să și-o tragă.

O seară pe săptămână, Alette mergea la adăpostul pentru oamenii străzii din San Francisco și ajuta la servirea mesei de seară. Exista acolo o femeie scundă, în vârstă, care aștepta în mod deosebit vizitele lui Alette. Femeia era într-un scaun cu rotile, iar Alette o ajuta să ajungă la o masă și îi aducea mâncarea fierbinte.

Femeia spuse cu recunoștință:

– Draga mea, dacă aș avea o fiică, aș vrea să fie exact ca tine.

Alette îi strânse mâna.

– Acesta este un compliment atât de minunat! Vă mulțumesc.

Iar vocea ei interioară spuse: „Dacă ai avea o fiică, ar arăta precum un porc ca tine". Și Alette era îngrozită de gândurile ei. Era ca și cum altcineva din interiorul ei spunea vorbele acelea. I se întâmplă în mod constant.

Era în oraș la cumpărături cu Betty Hardy, o femeie care mergea la biserica frecventată de Alette. Se opriră în fața unui magazin universal. Betty admiră o rochie din vitrină.

– Nu-i așa că-i frumoasă?

– E grozavă, spuse Alette. „Asta-i cea mai urâtă rochie pe care am văzut-o vreodată. E perfectă pentru tine."

Într-o seară, Alette lua masa cu Ronald, un paracliser de la biserică.

– Chiar îmi face plăcere să fiu cu tine, Alette. Hai să facem asta mai des!

Ea zâmbi timid.

– Chiar mi-ar plăcea. Și se gândi: „*Non faccia, lo stupido.* Poate în altă viață, ciudatule". Și din nou fu îngrozită. „Ce naiba e în neregulă cu mine?" Dar nu găsi nici un răspuns.

Cele mai mici dovezi de desconsiderare, chiar dacă erau intenționate sau nu, o făceau pe Alette să își iasă din fire. Conducând spre serviciu într-o dimineață, o mașină îi tăiase calea. Scrâșni din dinți și se gândi: „O să te omor, nenorocitule". Bărbatul îi făcu semn din mână în semn de scuză, iar Alette îi zâmbi agreabil. Însă furia persistă.

Când această negură se cobora asupra ei, Alette își imagina cum oamenii de pe stradă sufereau atacuri de cord sau erau loviți de automobile, sau erau jefuiți și omorâți. Putea transpune în imagini scenele ce i se derulau în cap și erau extrem de reale. Câteva momente mai târziu, se simțea foarte rușinată de ele.

În zilele ei bune, Alette era o persoană complet diferită. Era bună, înțelegătoare și îi făcea plăcere să ajute oamenii. Singurul lucru care îi afecta fericirea era cunoașterea faptului că întunericul avea să se răsfrângă din nou asupra ei, iar ea nu putea să se lupte cu această negură.

În fiecare duminică dimineață, Alette se ducea la biserică. Biserica avea programe pe bază de voluntariat de hrănire a oamenilor străzii, de predare a lecțiilor de artă după orele obișnuite de școală și de meditare a elevilor. Alette ținea ore cu copiii în zilele de duminică și dădea o mână de ajutor la îngrijirea celor mici. Se oferise voluntară pentru toate activitățile caritabile și le dedica timp, pe cât de mult putea să o facă. În mod deosebit îi plăcea să predea ore de pictură copiilor.

Într-o duminică, biserica ținu un fel de târg pentru o strângere de fonduri, iar Alette aduse unele dintre tablourile ei pentru a fi vândute la biserică. Pastorul, Frank Selvaggio, se uită cu uimire la ele.

– Dar acestea sunt... acestea sunt splendide! Ar trebui să le vinzi la o galerie de artă.

Alette roși.

– Nu, nu se poate. Le fac așa, de distracție.

Târgul era aglomerat. Cei care frecventau biserica își aduseseră prietenii și familiile, iar pentru plăcerea lor fuseseră amenajate niște standuri atât pentru jocuri, cât și tarabe de prezentare pentru articole meșteșugărești. Acolo găseai torturi decorate extrem de frumos, niște pleduri incredibile lucrate manual, gemuri făcute în casă în niște borcane frumoase, jucării din lemn. Oamenii mergeau de la stand la stand, degustând dulciurile, cumpărând tot felul de mărunțișuri ce aveau să le fie complet inutile a doua zi.

– Dar totul e pentru o cauză nobilă, o auzi Alette pe o femeie explicându-i soțului ei.

Alette se uită la tablourile pe care le pusese în jurul standului, majoritatea erau peisaje pictate în culori luminoase și vii care parcă săreau de pe pânză. Era plină de îndoieli.

„Irosești zadarnic o grămadă de bani pe pictură, copilule!"

Un bărbat se apropie de stand.

– Bună. Tu ai pictat tablourile astea?

Vocea lui era de un albastru profund.

„Nu, idiotule. A trecut Michelangelo pe-aici și le-a pictat."

– Ești foarte talentată.

– Mulțumesc. „Ce știi tu despre talent?"

Un cuplu tânăr se opri la standul lui Alette.

– Uită-te la culorile alea! Trebuie să-l am pe acela. Ești foarte bună!

Și toată după-amiaza oamenii continuară să vină la standul ei să îi cumpere tablourile și să îi spună cât de mult talent are. Iar Alette dorea să îi creadă, însă

de fiecare dată acea cortină neagră se lăsa brusc, iar ea se gândea: „Se înşală cu toţii".

Un vânzător de lucrări de artă trecu şi el pe-acolo.

– Acestea sunt cu adevărat minunate. Ar trebui să faci ceva cu talentul tău, ca să câştigi de pe urma lui.

– Sunt doar o amatoare, insistă Alette.

Şi refuză să discute mai mult de-atât.

La sfârşitul zilei, Alette îşi vânduse toate tablourile. Strânse banii plătiţi de oameni, îi puse într-un plic şi îi dădu pastorului Frank Selvaggio.

El îi luă şi spuse:

– Mulţumesc, Alette. Ai un dar minunat, dacă poţi să aduci atâta frumuseţe în vieţile oamenilor.

„Ai auzit asta, mamă?"

Când Alette era în San Francisco, îşi petrecea ore întregi vizitând Muzeul de Artă Modernă şi bântuia prin De Young Museum să le studieze colecţia de artă americană.

Mai mulţi artişti copiau unele picturi pe zidurile muzeului. Un tânăr anume îi atrase atenţia lui Alette. Avea în jur de douăzeci şi şapte de ani, era subţirel şi blond, cu o faţă puternică şi inteligentă. Copia tabloul *Petuniile* al Georgiei O'Keeffe, iar lucrarea lui era remarcabil de bună. Artistul observă că Alette se uita la el.

– Bună.

Vocea lui era de un galben cald.

– Bună, spuse Alette cu timiditate.

Artistul dădu din cap spre pictura la care lucra.

– Ce părere ai?

– *Bellissimo.* Cred că-i minunată. Şi aşteptă ca vocea interioară să-i spună: „Pentru un amator stupid ca tine". Însă asta nu se întâmplă. Fu surprinsă. E cu-adevărat minunată.

El zâmbi.

– Mulţumesc. Mă numesc Richard, Richard Melton.

– Alette Peters.

– Vii des aici? întrebă Richard.

– Sì. Cât de des pot. Nu locuiesc în San Francisco.

– Unde locuiești?

– În Cupertino.

Nici un „Nu-i treaba ta" sau „Nu-i așa c-ai vrea să știi?" ci... „În Cupertino". „Ce se întâmplă cu mine?"

– E un orășel drăguț.

– Mie-mi place.

Nu „Ce mama dracu' te face să crezi că-i un orășel drăguț?" sau „Ce știi tu despre orășelele drăguțe?" ci... „Mie-mi place".

El termină de pictat.

– Mi-e foame. Pot să-ți fac cinste cu masa de prânz? La Cafe De Young au mâncare foarte bună.

Alette ezită doar pentru un moment foarte scurt.

– *Va bene.* Mi-ar face plăcere.

Nu „Arăți ca un prost" sau „Nu mănânc cu străinii," ci „Mi-ar face plăcere". Era o experiență nouă, absolut îmbătătoare pentru Alette.

Masa de prânz fu extrem de plăcută și nici măcar o dată gândurile negative nu o tulburară pe Alette. Vorbiră despre unii dintre marii artiști, iar Alette îi povesti lui Richard despre cum crescuse la Roma.

– N-am fost niciodată la Roma, spuse el. Poate o s-o fac într-o bună zi.

Iar Alette se gândi: „Ar fi distractiv să merg la Roma cu tine".

În timp ce își terminau masa de prânz, Richard își văzu colegul de cameră în partea opusă a încăperii și îl strigă să vină la masa lor.

– Gary, n-am știut că vei fi aici. Aș vrea să îți prezint pe cineva. Ea este Alette Peters. Gary King.

Gary avea și el în jur de douăzeci și opt de ani, niște ochi albaștri luminoși și părul lung până la umeri.

– Mă bucur să te cunosc, Gary.

– Gary e prietenul meu cel mai bun încă din liceu, Alette.

– Îhî. Știu toate mizeriile pe care le-a făcut Richard în ultimii zece ani, așa că dacă te interesează niște povești ca lumea...

– Gary, nu trebuia să te duci undeva?

– Ai dreptate. Se întoarse spre Alette. Însă nu uita de oferta mea. Ne mai vedem.

Ei se uitară la Gary cum pleacă. Richard spuse:

– Alette...

– Da?

– Pot să te mai văd?

– Mi-ar face plăcere. „Foarte tare."

Luni dimineaţă, Alette îi povesti lui Toni despre experienţa ei.

– Nu te încurca cu un artist, o avertiză Toni. O să trăieşti de pe urma fructelor pe care le pictează. Ai de gând să te vezi din nou cu el?

Alette zâmbi.

– Da. Cred că-i place de mine. Şi mie-mi place de el. Chiar îmi place.

Totul începu ca o mică discuţie în contradictoriu şi se termină ca o ceartă îngrozitoare. Pastorul Frank se pensiona după patruzeci de ani de serviciu. Fusese un pastor foarte bun şi foarte grijuliu, iar congregaţiei îi părea rău să îl vadă plecând. Se ţineau tot felul de întâlniri secrete pentru a hotărî ce să îi ofere pe post de cadou de despărţire. Un ceas de mână... bani... o vacanţă... un tablou... Omul iubea arta.

– De ce nu punem pe cineva să îi facă un portret, cu biserica pe fundal?

Se întoarseră spre Alette.

– Vrei să-l faci tu?

– Bineînţeles, spuse ea fericită.

Walter Manning era unul dintre membrii seniori ai bisericii şi unul dintre cei mai mari contributori ai acesteia. Era un om de afaceri de mare succes, însă părea că nu îi pica bine deloc succesul oricui altcuiva.

– Fiica mea este o pictoriţă bună, spuse el. Probabil că ea ar trebui să îl facă.

Cineva sugeră:

– De ce să nu le punem pe amândouă să facă câte unul, iar noi vom vota pe care anume să i-l dăm pastorului Frank?

Alette se apucă de treabă. Tabloul îi luă cinci zile şi ieşi o capodoperă, strălucind de compasiunea şi bunătatea subiectului ei. În următoarea duminică, grupul se întâlni ca să se uite la tablouri. Fură exclamaţii de apreciere la adresa picturii lui Alette.

– Este atât de realist încât ai zice că va păşi afară de-acolo din pânză...

– Oh, lui o să-i placă asta...

– Tabloul ăsta ar trebui să fie expus într-un muzeu, Alette...

Walter Manning despachetă pânza pictată de fiica sa. Era un tablou bine făcut, dar îi lipsea acea vâlvătaie a portretului făcut de Alette.

– Şi acesta e foarte frumos, spuse plin de tact unul din membrii congregaţiei, însă cred că al lui Alette este...

– Sunt de acord...

– Portretul lui Alette este cel care...

Walter Manning luă cuvântul:

– Aceasta trebuie să fie o decizie luată în unanimitate. Fiica mea este artist profesionist – se uită la Alette – nu o diletantă. A făcut asta ca pe-o favoare pentru noi. Nu putem s-o refuzăm.

– Dar, Walter...

– Nu, domnule. Această decizie trebuie să fie unanimă. Ori îi dăm tabloul fiicei mele ori nu-i mai dăm nimic.

Alette spuse:

– Mie-mi place foarte mult tabloul ei. Haideţi să i-l dăm pe acela pastorului.

Walter Manning zâmbi cu eleganţă şi spuse:

– O să fie foarte mulţumit.

În acea seară, în drum spre casă, Walter Manning fu omorât de un şofer care fugi de la locul accidentului.

Când Alette auzi vestea, fu peste poate de uimită.

capitolul 4

Ashley Patterson își făcea duș în mare grabă, întârzi-ind deja la serviciu, când auzi acel zgomot. O ușă deschi-zându-se? Închizându-se? Opri apa de la duș, ascultă, cu inima bătându-i cu putere. Liniște. Stătu acolo un mo-ment, cu corpul strălucindu-i de la stropii de apă, după care se uscă rapid și păși cu grijă în dormitor. Totul pă-rea să fie normal. „*E din nou imaginația mea prostească. Trebuie să mă îmbrac.*" Se duse spre sertarul cu lenjerie, îl deschise și se uită uimită în jos, nevenindu-i să creadă. Cineva îi umblase prin lenjeria de corp. Sutienele, chi-loții și dresurile erau puse laolaltă, la grămadă. Ea și le ținea întotdeauna separate cu mare grijă.

Ashley simți deodată că i se face rău de la stomac. Oare individul ăsta își desfăcuse fermoarul de la șliț, îi luase dresul și se frecase cu el? Avusese fantezii cum ar fi fost să o violeze? Să o violeze și să o ucidă? Descoperi că îi este greu să respire. „Ar trebui să mă duc la poliție, dar cu siguranță ar râde de mine."

„Vreți să cercetăm asta deoarece credeți că a umblat cineva prin sertarul dumneavoastră cu lenjerie?"

„Mă urmărește cineva."

„Ați văzut cine este această persoană?"

„Nu."

„V-a amenințat cineva?"

„Nu."

„Știți de ce ar dori cineva să vă facă rău?"

„Nu."

„Nu are nici un rost", se gândi Ashley cu disperare. „Nu mă pot duce la poliție. Astea sunt întrebările pe care mi le-ar pune și m-ar face să par o mare proastă."

Își puse hainele cât putu de repede, brusc nerăbdă-toare să iasă din apartament. „O să trebuiască să mă pun în mișcare. O să mă duc undeva unde individul ăsta n-o să mă găsească."

Însă chiar în timp ce gândea asta, avu sentimentul că acest lucru avea să fie imposibil. „El știe unde locuiesc, știe unde lucrez. Iar eu ce știu despre el? Nimic."

Refuzase să aibă o armă în apartament deoarece ura violența. *„Însă acum am nevoie de protecție"*, se gândi Ashley. Se duse în bucătărie, luă un cuțit de friptură, îl duse la ea în dormitor și îl puse în sertarul noptierei de lângă pat.

„E posibil să-mi fi amestecat de una singură lenjeria. Probabil că asta s-a întâmplat. Sau nu fac decât să amestec dorințele cu realitatea?"

În cutia ei poștală din holul de intrare de la parter era un plic. La adresa de returnare scria „Liceul din Bedford, Bedford, Pennsylvania".

Ashley citi de două ori invitația.

Reuniunea de clasă de zece ani!

Bogat, sărac, cerșetor, hoț. Te-ai întrebat adesea cum au evoluat colegii tăi de clasă pe durata ultimilor zece ani? Iată șansa ta de a afla. În weekendul din 15 iunie va avea loc o spectaculoasă reîntâlnire. Mâncare, băutură, o orchestră minunată și dans. Alătură-te distracției!

Trebuie doar să trimiți prin poștă confirmarea din plic ca să putem ști că vii. Toată lumea abia așteaptă să te vadă.

Conducând spre serviciu, Ashley se gândi la invitație. „Toată lumea abia așteaptă să te vadă." „Toată lumea cu excepția lui Jim Cleary", se gândi ea cu amărăciune.

„Vreau să mă însor cu tine. Unchiul meu mi-a oferit o slujbă foarte bună în Chicago la agenția lui de publicitate. O să fugim împreună. Hai să ne întâlnim mâine-dimineață la gară! E un tren spre Chicago care pleacă la șapte dimineața. Vii cu mine?"

Iar ea își aminti durerea așteptării disperate a lui Jim din gară, cum crezuse în cuvintele lui, având încredere în el. Se răzgândise și nu fusese suficient de bărbat să vină și să îi spună asta. În schimb, o lăsase să aștepte într-o gară, singură. „Uită de invitație. N-o să mă duc."

Ashley luă prânzul cu Shane Miller la TGI Friday's. Stătură într-un separeu, mâncând în tăcere.

– Pari preocupată, spuse Shane.

– Scuze!

Ashley ezită un moment. Fu tentată să îi spună despre lenjerie, însă ar fi sunat aiurea. „A umblat cineva prin sertarele tale?" În schimb, spuse:

– Am primit o invitație la reuniunea de zece ani de la terminarea liceului.

– Ai de gând să te duci?

– Cu siguranță nu.

Vorbele îi ieșiră din gură mai tare decât intenționase Ashley. Shane Miller se uită curios la ea.

– De ce nu? Reuniunile de genul acesta pot fi distractive.

Urma să fie Jim Cleary acolo? Oare avea soție și copii? Ce i-ar fi spus? „Îmi pare rău că n-am putut să mă întâlnesc atunci cu tine la gară. Îmi pare rău că te-am mințit când ți-am spus că o să mă însor cu tine?"

– N-o să mă duc.

Însă Ashley nu putu să își scoată din minte invitația. „Ar fi plăcut să îi văd pe unii dintre foștii colegi de clasă", se gândi ea. Existaseră câțiva de care fusese apropiată. Mai ales de Florence Schiffer. „Mă întreb ce s-a ales de ea?" Și se mai întrebă dacă orașul Bedford se schimbase.

Ashley Patterson crescuse în Bedford, Pennsylvania, un orășel situat la două ore distanță la est de Pittsburg, adânc ascuns în munții Allegheny. Tatăl ei fusese director la Spitalul Memorial al districtului Bedford, unul dintre primele o sută de spitale din țară.

Bedford fusese un oraș minunat în care să crească un copil. Avea parcuri pentru picnicuri, râuri în care să pescuiești și evenimente sociale organizate pe tot parcursul anului. Lui Ashley îi plăcea să viziteze Big Valley, unde era o colonie Amish. Acolo era ceva obișnuit să vezi cai trăgând șarete Amish cu coviltire de diferite culori, în funcție de cât de ortodocși erau proprietarii.

Mai erau serile de la Mystery Village, teatrul live, și Festivalul Marelui Dovleac. Ashley zâmbi la gândul vremurilor bune pe care ea le trăise acolo. „Poate o să mă întorc", se gândi ea. „Jim Cleary n-o să aibă tupeul să apară."

Ashley îi spuse lui Shane Miller despre decizia ei.

– Este de vineri într-o săptămână, spuse ea. O să mă întorc duminică noaptea.

– Super. Anunță-mă la ce oră te întorci. O să vin să te iau de la aeroport.

– Mulțumesc, Shane.

Când Ashley se întoarse de la prânz, se duse în spațiul ei de lucru și își porni calculatorul. Spre surpriza ei, un șuvoi de pixeli începu să se reverse în josul ecranului, creând o imagine. Ea se holbă le ea, uimită peste măsură. Punctele formau o fotografie de-a ei. În timp ce Ashley se uita, îngrozită, în partea de sus a ecranului, apăru o mână ținând un cuțit de măcelar. Mâna se apropie grăbit de imaginea ei, gata să îi înfigă cuțitul în piept.

Ashley țipă:

– Nu!

Stinse brusc monitorul și sări în picioare. Shane Miller venise în grabă lângă ea.

– Ashley! Ce este?

Ea tremura.

– Pe... ecran...

Shane porni calculatorul. Apăru imaginea unei pisicuțe ce alerga un ghem de lână pe o peluză verde. Shane se întoarse să se uite la Ashley, extrem de uimit.

– Ce...?

– A... a dispărut, șopti ea.

– Ce-a dispărut?

Ashley clătină din cap.

– Nimic. Am... am fost foarte stresată în ultima vreme, Shane. Îmi pare rău.

– De ce nu te duci să ai o discuție cu doctorul Speakman?

Ashley îl mai văzuse și altă dată pe dr. Speakman. Era psihologul companiei, angajat ca să îi consilieze pe specialiștii în calculatoare extrem de stresați. Nu era doctor în sens pur medical, însă era inteligent și înțelegător, iar ei îi era de ajutor să aibă pe cineva cu care să vorbească.

– O să mă duc, spuse Ashley.

Dr. Ben Speakman avea în jur de cincizeci de ani, un adevărat patriarh în mijlocul acelui loc plin de tineri. Biroul lui era o oază de liniște la capătul îndepărtat al clădirii, relaxat și confortabil.

– Am avut un vis înfiorător noaptea trecută, spuse Ashley. Își închise ochii, retrăind visul. Alergam. Eram într-o grădină imensă plină cu flori... Aveau fețe ciudate, urâte... Urlau la mine... n-am putut să aud ce spuneau. Pur și simplu am continuat să fug spre ceva... Nu știu spre ce anume...

Se opri și deschise ochii.

– E posibil să fi fugit *de* ceva? Te urmărea cineva?

– Nu știu. Eu... cred că sunt urmărită, dr. Speakman. Sună nebunește, însă... cred că cineva vrea să mă omoare.

El o studie un moment.

– Cine să vrea să te omoare?

– N... n-am nici cea mai vagă idee.

– Ai văzut pe cineva urmărindu-te?

– Nu.

– Locuiești singură, nu-i așa?

– Da.

– Te vezi cu cineva? Adică ieși cu cineva, ai o relație?

– Nu. În momentul acesta, nu.

– Așadar a trecut o vreme de când tu... vreau să spun că uneori când o femeie nu are un bărbat în viața ei... poate apărea un fel de tensiune psihică, și asta să crească și...

„Ce încearcă el să-mi spună este că am nevoie de un bun..." Nu reuși să se determine să rostească acel cuvânt. Parcă îl auzea pe tată ei țipând la ea: „Să nu mai spui vreodată cuvântul acela! Oamenii o să creadă că ești o târfă. Oamenii decenți nu îl spun. De unde-ai învățat limbajul ăsta?"

– Cred că muncești prea mult, Ashley. Nu cred că trebuie să-ți faci griji în privința asta. Probabil că-i doar din pricina încordării. Ia-o mai ușor pentru o vreme. Odihnește-te mai mult.

– O să încerc.

Shane Miller o aștepta.

– Ce-a spus dr. Speakman?

Ashley reuși să zâmbească.

– Spune că sunt bine. Doar că lucrez prea mult.

– Ei bine, o să trebuiască să facem ceva în privința asta, zise Shane. Pentru început, ce zici dacă ți-ai lua liber pentru restul zilei?

Vocea lui era plină de îngrijorare.

– Mulțumesc.

Ashley se uită la el și zâmbi. Era un tip drăguț. Un prieten bun.

„E imposibil să fie el", se gândi Ashley. „Imposibil."

De-a lungul săptămânii următoare, Ashley nu se putu gândi la nimic altceva în afara reuniunii. „Mă întreb dacă fac o greșeală dacă mă duc. Și dacă își face apariția și Jim Cleary? Oare știe cât de tare m-a rănit? Oare îi pasă? Măcar o să-și amintească de mine?"

În noaptea de dinaintea plecării spre Bedford, Ashley nu putu să doarmă. Fu tentată să își anuleze zborul. „Mă comport prostește", se gândi ea. „Trecutul este trecut."

Când Ashley își luă biletul de la aeroport, îl examină și spuse:

– Mi-e teamă că s-a strecurat o greșeală. Eu zbor la clasa economic. Acesta este un bilet la business class.

– Da. Dumneavoastră l-ați schimbat.

Ea se holbă la funcționar.

– Ce-am făcut?

– Ați telefonat și ați spus să îl schimbăm cu un bilet la business class. Îi arătă lui Ashley o foaie de hârtie. Acesta este numărul cărții dumneavoastră de credit?

Ea se uită la număr și spuse cu voce scăzută:

– Da...

Ea nu dăduse telefonul acela.

*

Ashley sosi în Bedford devreme și se cază la Bedford Springs Resort. Festivitățile reuniunii de clasă nu aveau să înceapă până la ora șase după-amiază, așa că se hotărî să exploreze orașul. Chemă un taxi în fața hotelului.

– Încotro, domnișoară?

– Haide să dăm o raită prin oraș!

Se presupunea că în general centrele orașelor par mai mici când cineva născut în orașul respectiv se întoarce după ani și ani, însă lui Ashley, Bedford i se păru mai mare decât și-l amintea. Taxiul merse de-a lungul străzilor atât de familiare ei, trecând pe lângă birourile ziarului local *Bedford Gazette*, pe lângă postul de televiziune WKYE și o duzină de restaurante bine cunoscute și galerii de artă. The Baker's Loaf of Bedford era încă acolo și Clara's Place, Muzeul Fortului Bedford și Old Bedford Village. Trecură pe lângă Spitalul Memorial, o clădire grațioasă din cărămidă cu trei etaje, cu portic. Aici era locul în care tatăl ei devenise faimos.

Își aduse din nou aminte de certurile îngrozitoare, pline de țipete, dintre mama și tatăl ei. Fuseseră întotdeauna referitoare la același lucru. „Care anume?" Nu își putea aminti.

La ora cinci, Ashley se întoarse în camera de hotel. Își schimbă de trei ori hainele înainte să se decidă într-un final cu privire la ce avea să poarte. Se hotărî asupra unei rochii negre simple, cu o croială ce o avantaja.

Când Ashley intră în sala de sport a Liceului Bedford decorată în mod festiv, se trezi înconjurată de 120 de străini care i se păreau vag cunoscuți. Unii dintre foștii ei colegi de clasă erau complet schimbați și de nerecunoscut, alții se schimbaseră doar puțin. Ashley se uita după o singură persoană: Jim Cleary. „Oare se schimbase mult? Oare era și soția lui cu el?" Oamenii din jur o abordau pe Ashley.

– Ashley, sunt Trent Waterson. Arăți minunat!

– Mulțumesc. Și tu la fel, Trent.

– Vreau să o cunoști pe soția mea...

*

– Ashley, tu eşti, nu-i aşa?

– Da. Ăăă...

– Art. Art Davies. Nu ţi-aminteşti de mine?

– Ba da.

Tipul era prost îmbrăcat şi nu prea arăta în largul lui.

– Cum îţi mai merge, Art?

– Ei, ştii că voiam să mă fac inginer, însă n-a fost să fie.

– Îmi pare rău.

– Îhî. Oricum m-am făcut mecanic.

– Ashley! Sunt Lenny Holland. Pentru numele lui Dumnezeu, arăţi nemaipomenit!

– Mulţumesc, Lenny.

El se îngrăşase şi avea pe degetul mic un ditamai inelul cu diamant.

– Acum lucrez în domeniul imobiliar, mă descurc binişor. Tu te-ai măritat?

Ashley ezită.

– Nu.

– Ţi-aduci aminte de Nicki Brandt? Ne-am căsătorit. Avem gemeni.

– Felicitări!

Era uimitor cât de mult se puteau schimba oamenii în zece ani. Erau mai graşi şi mai slabi... prosperi şi vai de capul lor. Erau căsătoriţi şi divorţaţi... părinţi şi orfani...

Pe măsură ce orele treceau, se servi masa, fu muzică şi dans. Ashley se întreţinu cu foştii ei colegi de clasă şi află multe despre vieţile lor, însă mintea îi stătea doar la Jim Cleary. Încă nici urmă de el. „N-o să vină", decise ea. „Ştie că s-ar putea să fiu aici şi îi este teamă să dea ochii cu mine."

O femeie drăguţă se apropie de ea.

– Ashley! Speram să te văd.

Era Florence Schiffer. Ashley era cu adevărat bucuroasă să o vadă. Florence fusese una din cele mai

apropiate prietene ale sale. Cele două găsiră o masă în colț, unde puteau să stea de vorbă.

– Arăți minunat, Florence, spuse Ashley.

– Și tu la fel. Îmi pare rău c-am întârziat atât de mult. Cel mic nu se simțea bine. De când ne-am văzut ultima oară, m-am măritat și am divorțat. Acum mă întâlnesc cu un Făt-Frumos. Tu ce mai faci? După petrecerea de absolvire, ai dispărut. Am încercat să dau de tine, însă plecaseși din oraș.

– M-am dus la Londra, spuse Ashley. Tata m-a înscris la o facultate acolo. Am plecat într-acolo în dimineața de după absolvire.

– Am încercat toate modalitățile la care m-am putut gândi să iau legătura cu tine. Detectivii s-au gândit că s-ar putea să știu unde ești. Te căutau deoarece tu și Jim Cleary eraţi împreună.

Ashley repetă cu voce scăzută:

– Detectivii?

– Da. Cei care investigau crima.

Ashley simți cum i se scurge tot sângele din față.

– Ce... crimă?

Florence se holbă la ea.

– Dumnezeule! Nu știai?

– *Ce să știu?* o întrebă Ashley cu înverșunare. Despre ce vorbești?

– A două zi după petrecerea de absolvire, părinții lui Jim s-au întors și i-au găsit corpul neînsufleţit. Fusese înjunghiat mortal și... castrat.

Încăperea începu să se învârtă cu ea. Ashley se apucă de marginea mesei. Florence o apucă de mână.

– Îmi... îmi pare rău, Ashley. Am crezut că ai citit despre asta, însă bineînțeles... că tu plecaseși la Londra.

Ashley închise ochii și îi strânse cu putere. Se văzu ieșind pe furiș în noaptea aceea, mergând spre casa lui Jim Cleary. Dar se întorsese și se dusese acasă ca să-l aștepte de dimineață. „Ce bine ar fi fost să merg la el", se gândi Ashley groaznic de nefericită, „acum ar mai fi în viață. Si toți anii aceștia eu l-am urât. Oh, Doamne! Cine l-ar fi putut omorî? Cine...?"

Parcă auzea glasul tatălui ei spunând: „Începând de-acum, o să-ţi ţii mâinile alea nenorocite departe de fiica mea, înţelegi? Dacă te mai văd vreodată pe-aici, te fac praf şi pulbere!"

Se ridică în picioare.

– Iartă-mă, Florence, trebuie să plec! Nu... nu mă simt prea bine.

Şi Ashley ieşi în goană.

Detectivii. Cu siguranţă luaseră legătura cu tatăl ei. „De ce nu mi-a spus?"

Luă primul avion înapoi spre California. Se făcuse deja dimineaţă devreme înainte să poată adormi. Avu un coşmar. O siluetă învăluită în întuneric îl lovea pe Jim cu un cuţit şi urla la el. Silueta păşi în lumină.

Era tatăl ei.

capitolul 5

Următoarele câteva luni trecură groaznic pentru Ashley. Imaginea trupului însângerat şi mutilat al lui Jim Cleary îi tot revenea în minte. Se gândi să meargă din nou la doctorul Speakman, dar ştia că nu putea îndrăzni să discute despre nimeni cu asta. Se simţea vinovată chiar şi dacă se *gândea* numai că tatăl ei ar fi putut face un lucru atât de oribil. Încerca să alunge acest gând şi să se concentreze asupra muncii. Dar îi era imposibil. Se uită dezamăgită şi neputincioasă la un logo pe care îl stricase.

Shane Miller o privea, îngrijorat.

– Te simţi bine, Ashley?

Ea se forţă să zâmbească.

– Sunt bine.

– Îmi pare foarte rău pentru prietenul tău.

Îi povestise despre Jim.

– O să... o să-mi treacă.

– Ce zici dacă te-aş invita la cină în seara asta?

– Mulţumesc, Shane. Nu... nu sunt încă în stare de aşa ceva. Poate săptămâna viitoare.

– Bine. Dacă pot face ceva pentru tine...

– Îţi mulţumesc mult. Nimeni nu poate face nimic.

*

Toni îi spuse lui Alette:

– Domnișoara Mironosiță are o problemă. Din partea mea, să fie sănătoasă.

– Mie îmi *displace*... îmi pare rău pentru ea. Se chinuie foarte tare.

– Dă-o dracului! Cu toții avem problemele noastre, nu crezi, iubire?

Ashley tocmai ieșea pe ușă într-o vineri după-amiază, când o opri Dennis Tibbie.

– Hei, drăguțo! Am nevoie să-mi faci un serviciu.

– Îmi pare rău, Dennis, eu...

– Haide, haide! Înveselește-te! O luă pe Ashley de braț. Am nevoie de niște sfaturi din punctul de vedere al unei femei.

– Dennis, nu sunt în...

– ... m-am îndrăgostit de cineva și vreau să mă căsătoresc cu ea, dar există niște probleme. Vrei să mă ajuți?

Ashley ezită. Nu îi plăcea de Dennis Tibbie, dar nu vedea ce rost ar fi avut să nu încerce să-l ajute.

– Nu poate aștepta până mâine?

– Trebuie să vorbesc cu tine acum. Este foarte urgent.

Ashley trase adânc aer în piept.

– Bine.

– Putem merge acasă la tine?

Ea clătină din cap.

– Nu.

Nu ar mai fi putut să îl facă să plece.

– Atunci vrei să trecem pe la mine?

Ashley ezită.

– Foarte bine. „În felul acesta pot pleca atunci când o să vreau. Dacă îl pot ajuta să ajungă la femeia de care este îndrăgostit, poate o să mă lase în pace."

Toni îi spuse lui Alette:

– Dumnezeule, Tontolina se duce acasă la animalul ăla. Poți să crezi că este atât de idioată? Unde dracu' îi stă capul?

– Nu încearcă decât să-l ajute. Nu e nimic rău în a...

– Haide, haide, Alette! Când ai de gând să te maturizezi? Omul nu vrea decât să i-o tragă.

– *Non va. Non si fa così.*

– Nici eu nu aș fi putut spune mai bine de-atât.

Apartamentul lui Dennis Tibbie era decorat într-un stil de coșmar. Pe pereți atârnau peste tot postere din vechi filme de groază, laolaltă cu unele cu femei dezbrăcate și altele cu animale sălbatice care se hrăneau. Mici sculpturi erotice din lemn erau împrăștiate pe mese.

„Este un apartament de maniac", se gândi Ashley. Abia aștepta să plece de acolo.

– Hei, mă bucur că ai putut veni, iubito. Apreciez mult că faci asta pentru mine. Dacă...

– Nu pot rămâne prea mult, Dennis, îl avertiză Ashley. Povestește-mi despre femeia aceasta de care ești îndrăgostit.

– E cu totul aparte. Îi întinse o țigară. Vrei?

– Nu fumez.

Se uită cum o aprinde pe a lui.

– Dar ceva de băut?

– Nu beau.

– Nu fumezi, nu bei. Mai rămâne o singură activitate interesantă de făcut, nu-i așa?

Ea i-o reteză scurt:

– Dennis, dacă nu...

– Glumeam doar. Se duse la bar și turnă niște vin în pahare. Bea puțin vin. Nu are cum să-ți facă rău.

Îi dădu paharul. Ea sorbi o înghițitură.

– Povestește-mi despre aleasa ta.

Dennis Tibbie se așeză pe canapea lângă Ashley.

– Nu am mai cunoscut pe altcineva ca ea. E sexy ca tine și...

– Încetează sau plec.

– Hei, a fost doar un compliment. În sfârșit, e nebună după mine, dar maică-sa și taică-său sunt din înalta societate și nu mă pot suferi.

Ashley nu comentă nimic.

– Așa că treaba este că dacă insist ea se va căsători cu mine, dar se va rupe astfel de familia ei. Este foarte

apropiată de ei și, dacă mă însor cu ea, cu siguranță o vor dezmoșteni. Pe urmă, într-o bună zi, va ajunge inevitabil să-mi reproșeze asta. Vezi care e problema?

Ashley mai sorbi o înghițitură de vin.

– Da, eu...

După care totul păru să se topească într-un fel de ceață.

Se trezi încet, știind că se întâmplase cu siguranță ceva groaznic. Se simțea de parcă fusese drogată. Trebui să facă eforturi considerabile pur și simplu să deschidă ochii. Se uită în jur în cameră și intră în panică. Zăcea într-un pat, goală, într-o cameră de hotel ieftin. Reuși să se ridice puțin, dar capul începu să-i zvâcnească de durere. Habar nu avea unde era sau cum de ajunsese acolo. Pe noptieră era un meniu de la room-service și se întinse să îl ia. *Chicago Loop Hotel.* Mai citi o dată, uluită. „Ce naiba fac la Chicago? De cât timp sunt aici? Vizita la apartamentul lui Dennis Tibbie a fost vineri. Ce zi e azi?" Din ce în ce mai speriată, ridică receptorul.

– Cu ce vă pot ajuta?

Lui Ashley îi veni greu să vorbească.

– Ce... ce zi este azi?

– Azi este șaptesprezece...

– Nu, adică *ce zi a săptămânii* este?

– Azi este luni. Vă pot...

Ashley puse la loc receptorul amețită. *Luni.* Pierduse două zile și două nopți. Se ridică pe marginea patului, în capul oaselor, încercând să-și amintească. Se dusese acasă la Dennis Tibbie... Băuse un pahar cu vin... După aceea, totul era un vid absolut.

Îi pusese ceva în vin care să o facă să-și piardă temporar memoria. Mai citise despre astfel de incidente unde fuseseră folosite droguri cu acest efect. Cel mai frecvent era cel denumit „drogul violului". Asta îi dăduse. Toată vorbăria aia cu ajutorul de care avea nevoie din partea ei fusese numai o amăgire. „Și eu, ca o idioată, m-am lăsat prostită de el." Nu-și amintea nimic de cum se dusese la aeroport, cum zburase la Chicago sau cum ajunsese la hotelul acesta sordid cu Tibbie. Și, ceea

ce era mai rău, nu-şi amintea nimic din ce se întâmplase în camera aceasta.

„Trebuie să ies de aici", se gândi Ashley disperată. Se simţea murdară, ca şi cum fiecare centimetru din trupul ei fusese violat. Ce îi făcuse oare? Încercând să nu se gândească la asta, coborî din pat, se duse în baia micuţă şi se băgă sub duş. Lăsă şuvoiul de apă fierbinte să curgă cu putere peste trupul ei, încercând să spele toate lucrurile murdare, oribile, care i se întâmplaseră. Dacă o lăsase însărcinată? Gândul că i-ar fi putut purta copilul în pântece îi făcea rău fizic. Ieşi de la duş, se şterse şi se apropie de dulap. Hainele ei nu mai erau acolo. Singurele lucruri dinăuntru erau o fustă mini de piele, o bluză ieftină mulată şi fără umeri şi o pereche de pantofi cu toc înalt metalic. O oripila gândul că trebuia să-şi pună hainele acelea, dar nu avea de ales. Se îmbrăcă rapid şi aruncă o privire în oglindă. Arăta ca o prostituată.

Ashley se uită în poşetă. Doar patruzeci de dolari. Carnetul de cecuri şi cardul de credit erau în continuare acolo. Slavă Domnului!

Ieşi pe hol. Era gol. Luă liftul şi coborî în holul sărăcăcios şi se apropie de biroul de la recepţie unde îi întinse bătrânului casier cartea de credit.

– Ne părăsiţi deja? Îi făcu cu ochiul, libidinos. Măcar v-aţi distrat bine, nu?

Ashley se holbă la el, întrebându-se ce voia să spună şi temându-se totodată să afle. Îi veni să întrebe când plecase Dennis Tibbie, dar decise că era mai bine să nu deschidă acest subiect.

Casierul trecu cartea de credit printr-un aparat. Se încruntă şi îl mai trecu o dată. În cele din urmă, spuse:

– Îmi pare rău. Cardul acesta nu funcţionează. V-aţi depăşit limita de creditare.

Ashley rămase cu gura căscată.

– Asta este imposibil! Trebuie să se fi strecurat o greşeală!

Funcţionarul ridică din umeri.

– Mai aveţi alt card?

– Nu. Eu... nu am. Cecuri acceptaţi?

El îi măsură cu o privire dezaprobatoare hainele.
- Cred că da, dacă aveți niște acte de identitate.
- Trebuie să dau un telefon...
- E un telefon public acolo, în colț.

- Spitalul Memorial San Francisco...
- Cu doctorul Steven Patterson.
- Un moment, vă rog...
- Cabinetul doctorului Patterson.
- Sarah? Sunt Ashley. Trebuie să vorbesc cu tata.
- Îmi pare rău, domnișoară Patterson. E în sala de operație și...

Ashley strânse și mai tare receptorul.
- Ai idee cât va sta acolo?
- Greu de spus. Știu că mai are programată încă o operație după...

Ashley se trezi luptându-se cu isteria ce o cuprinsese.
- Trebuie să vorbesc cu el. E urgent. Poți să-i trimiți vorbă, te rog? Imediat ce poate, să mă sune.

Se uită la numărul de telefon de pe aparatul de la care vorbea și i-l dădu asistentei tatălui ei.
- O să aștept aici până sună.
- O să îi spun cu siguranță.

Rămase în hol aproape o oră așteptând să sune telefonul. Omenii care treceau pe acolo se holbau la ea sau îi aruncau priviri lascive, iar ea se simțea ca și cum ar fi fost goală, în veșmintele acelea stridente pe care le purta. Când în sfârșit sună telefonul, tresări, speriată.

Se grăbi să ridice receptorul.
- Alo...
- Ashley?

Era vocea tatălui ei.
- Oh, tată, eu...
- Ce s-a întâmplat?
- Sunt în Chicago și...
- Ce faci în Chicago?
- Nu pot să-ți povestesc acum. Am nevoie de un bilet de avion spre San Jose. Nu am bani la mine. Mă poți ajuta?
- Desigur. Stai puțin.

Trei minute mai târziu, tatăl ei reveni la telefon.

– O cursă American Airlines pleacă de la aeroportul O'Hare la zece patruzeci dimineața, zborul 407. Te va aștepta un bilet la biroul de check-in. Te aștept eu la aeroport în San Jose și...

– Nu! Nu putea să-l las să o vadă în halul acela. O să mă... mă duc acasă la mine să mă schimb.

– Foarte bine. Vin și eu acolo și te scot la cină. Îmi poți povesti atunci tot.

– Mulțumesc, tată. Mulțumesc.

În avion, în drum spre casă, Ashley se gândi la lucrul absolut de neiertat pe care i-l făcuse Dennis Tibbie. „O să trebuiască să mă duc la poliție", se hotărî ea. „Nu-l pot lăsa să scape basma curată. Oare câtor altor femei le-a mai făcut asta?"

Când Ashley se înapoie în apartamentul ei, se simți ca și cum se întorsese într-un loc sacru, unde nu putea fi atinsă. De-abia aștepta să iasă din hainele de prost gust pe care le purta. Se dezbrăcă de ele cât putu de repede. Simțea că mai are nevoie de încă un duș înainte să se întâlnească cu tatăl ei. Dădu să se îndrepte spre șifonier, când se opri brusc. În fața ei, pe măsuța de toaletă, se afla un chiștoc de țigară.

Stăteau la o masă din colț la restaurantul The Oaks. Tatăl lui Ashley o studia cu o privire îngrijorată.

– Ce făceai în Chicago?

– Nu... nu știu.

El o privi nedumerit.

– Nu știi?

Ashley ezită, încercând să se hotărască dacă să-i spună ce se întâmplase. Poate că el i-ar putea da un sfat. Spuse încet, cu grijă.

– Dennis Tibbie m-a invitat acasă la el ca să-l ajut cu o problemă...

– Dennis Tibbie? *Jivina* aia?

Cu mult timp în urmă, Ashley i-l prezentase pe tatăl ei oamenilor cu care lucra.

– Cum ai putut să ai ceva de-a face cu el?

Ashley știu imediat că făcuse o greșeală. Tatăl ei mereu exagera cu reacțiile la orice problemă avea. Mai ales când era vorba despre un bărbat. „Dacă te mai văd vreodată pe-aici, Cleary, te fac praf și pulbere."

– Nu contează, spuse Ashley.

– Vreau să știu.

Ashley rămase nemișcată un moment, plină de un groaznic presentiment.

– Ei bine, am băut ceva în apartamentul lui Dennis și...

În timp ce vorbea, văzu cum tatăl ei se face negru la față. Ceva din privirea lui o înspăimântă. Încercă să scurteze povestea.

– Nu, insistă tatăl ei. Vreau să aud totul...

Ashley se zvârcoli în pat, în noaptea aceea, prea istovită ca să doarmă, cu gândurile un haos în cap. „Dacă ceea ce mi-a făcut Dennis se află, va fi foarte umilitor. Toată lumea de la serviciu va ști ce s-a întâmplat. Dar nu-l pot lăsa să mai facă asta și altcuiva. Trebuie să spun poliției."

Oamenii încercaseră să o avertizeze că Dennis era obsedat de ea, dar îi ignorase. Acum, privind înapoi cu alți ochi, își dădu seama că existaseră semne evidente: lui Dennis nu îi convenea deloc să vadă pe altcineva discutând cu ea; îi cerșea tot timpul o întâlnire; mereu trăgea cu urechea la ce vorbea ea...

„Măcar știu cine e tipul care mă hărțuiește", se gândi Ashley.

La 8.30 dimineață, când Ashley se pregătea să plece la serviciu, sună telefonul. Ridică receptorul.

– Alo.

– Ashley, sunt Shane. Ai auzit știrile?

– Ce știri?

– S-a dat la televizor. Tocmai au descoperit cadavrul lui Dennis Tibbie.

O clipă simți cum îi fuge pământul de sub picioare.

– Doamne, Dumnezeule! Ce s-a întâmplat?

– Potrivit purtătorului de cuvânt de la biroul şerifului, cineva l-a înjunghiat şi apoi l-a castrat.

capitolul 6

Ajutorul de şerif Sam Blake îşi câştigase poziţia în Departamentul şerifului din Cupertino urmând calea cea mai dificilă: se căsătorise cu sora şerifului, Serena Dowling, o scorpie cu o limbă suficient de ascuţită să doboare pădurile din Oregon. Sam Blake era singurul bărbat pe care îl cunoscuse Serena capabil să îi facă faţă. Era un bărbat scund, blând, domol şi manierat şi avea o răbdare de înger. Indiferent cât de revoltător era comportamentul Serenei, aştepta până se calma şi apoi purta cu ea o discuţie liniştită.

Blake intrase în departamentul şerifului pentru că şeriful Matt Dowling era cel mai bun prieten al lui. Merseseră la şcoală împreună şi crescuseră împreună. Lui Blake îi plăcea munca de poliţie şi era din ce în ce mai bun. Avea o inteligenţă scrutătoare şi o tenacitate încăpăţânată. Combinaţia aceasta îl făcea cel mai bun detectiv din efectivele poliţieneşti.

Mai devreme în dimineaţa respectivă, Sam Blake şi şeriful Dowling îşi beau cafeaua împreună. Şeriful Dowling spuse:

– Am auzit că soră-mea te-a înnebunit de cap aseară. Am primit vreo şase apeluri de la vecinii care se plângeau de zgomot. Adevărul e că Serena e campioană la urlat.

Sam ridică din umeri.

– La un moment dat am calmat-o, Matt.

– Slavă Domnului că nu mai locuieşte cu mine, Sam. Nu ştiu ce o apucă. Accesele alea de isterie...

Discuţia se întrerupse.

– Domnule şerif, tocmai am primit un apel la 911. A avut loc o crimă pe Sunnyvale Avenue.

Şeriful Dowling se uită la Sam Blake. Blake dădu din cap.

– Mă duc eu.

*

Cincisprezece minute mai târziu, ajutorul de şerif Blake intra în apartamentul lui Dennis Tibbie. Un poliţist de la o patrulă discuta în living cu administratorul clădirii.

– Unde e cadavrul? întrebă Blake.

Poliţistul dădu din cap înspre dormitor.

– Acolo, domnule.

Era palid la faţă.

Blake intră în dormitor şi se opri şocat. Trupul gol al unui bărbat era răşchirat pe pat şi prima impresie a lui Blake fu că încăperea era scăldată în sânge. Se apropie de pat şi văzu de unde era tot sângele. Marginea ciobită a unei sticle sparte străpunsese spatele victimei de mai multe ori şi trupul era plin de cioburi. Testiculele victimei fuseseră retezate.

Privindu-l, Blake simţi un junghi în propria zonă inghinală.

– Cum dracu' e în stare o fiinţă umană de aşa ceva? întrebă el cu voce tare.

Nu se vedea nici urmă de vreo armă, dar trebuia efectuată o percheziţie atentă.

Ofiţerul Blake se înapoie în living să vorbească cu administratorul clădirii.

– Îl cunoşteaţi pe decedat?

– Da, domnule. Acesta este apartamentul lui.

– Cum se numeşte?

– Tibbie. Dennis Tibbie.

Ofiţerul Blake notă.

– De cât timp locuia aici?

– De aproape trei ani.

– Ce îmi puteţi spune despre el?

– Nu prea multe, domnule. Tibbie îşi vedea de treburile lui, era discret, întotdeauna îşi plătea chiria la timp. Din când în când aducea aici câte o femeie. Cred că erau majoritatea prostituate.

– Ştiţi unde lucra?

– O, da. La Global Computer Graphics Corporation. Era un tocilar din acela, computerist.

Poliţistul notă din nou.

– Cine a găsit cadavrul?

– Una dintre cameriste. Maria. Ieri a fost zi liberă, așa că nu a venit până azi-dimineață...

– Vreau să vorbesc cu ea.

– Da, domnule. Mă duc să o chem.

Maria era o femeie de origine braziliană, de patruzeci și ceva de ani, emoționată și speriată.

– Tu ai descoperit cadavrul, Maria?

– Nu eu am făcut-o. Vă jur! Era pe punctul de a face o criză. Am nevoie de un avocat?

– Nu. Nu ai nevoie de un avocat. Spune-mi doar ce s-a întâmplat!

– Nu s-a întâmplat nimic. Adică... am venit aici de dimineață să fac curat, așa cum fac mereu. Credeam... credeam că plecase. Mereu pleacă de aici până în ora șapte. Am făcut ordine în living și...

La dracu'!

– Maria, mai știi cum arăta camera înainte să faci tu ordine?

– Cum adică?

– Ai mișcat ceva? Ai scos ceva de aici?

– Mmm, da. Pe podea era o sticlă spartă. Era foarte lipicioasă. Am...

– Ce-ai făcut cu ea? întrebă el surescitat.

– Am aruncat-o în compactorul de gunoi și a fost mărunțită.

– Ce altceva ai mai făcut?

– Am curățat scrumiera și...

– Erau chiștoace de țigări înăuntru?

Femeia se opri puțin ca să-și aducă aminte.

– Unul. L-am pus în coșul de gunoi din bucătărie.

– Hai să ne uităm la el!

O urmă în bucătărie, și ea îi arătă coșul de gunoi. Înăuntru era un chiștoc de țigară cu ruj pe el. Cu grijă, ajutorul Blake îl ridică într-un plic de plastic.

O conduse înapoi în living.

– Maria, știi cumva dacă lipsește ceva din apartament? Ți se pare că lipsește ceva de valoare?

Ea privi în jur.

– Nu cred. Domnului Tibbie îi plăcea să colecționeze statuete dintr-alea mici. Cheltuia o grămadă de bani pe ele. Mi se pare că sunt toate aici.

„Deci mobilul nu a fost tâlhăria. Să fie vorba de droguri? Răzbunare? O relație amoroasă care a scăpat de sub control?"

– Ce-ai făcut după ce ai curățat pe aici, Maria?

– Am dat cu aspiratorul, așa cum fac întotdeauna. Și apoi... Vocea i se topi. Am intrat în dormitor și... l-am văzut. Se uită la Blake. Vă jur că nu am făcut-o eu.

Medicul legist și asistenții lui sosiră cu o dubă și o husă în care să învelească cadavrul.

Trei ore mai târziu, ofițerul Sam Blake era din nou în biroul șerifului.

– Ce-ai descoperit, Sam?

– Nu prea multe.

Blake se așeză pe scaun în fața șerifului Dowling.

– Dennis Tibbie lucra la Global. Din câte se pare, era un fel de geniu.

– Dar nu atât de genial încât să împiedice să fie ucis.

– Nu a fost pur și simplu ucis, Matt. A fost măcelărit. Ar fi trebuit să vezi ce i s-a făcut cadavrului. Cu siguranță este vorba de opera unui psihopat.

– Nu ai nimic de la care să pornești?

– Nu suntem siguri care este arma crimei, așteptăm rezultatele de la laborator, dar s-ar putea să fie vorba de o sticlă de vin spartă. Camerista a aruncat-o în compactor. Din câte se pare, unul dintre cioburile înfipte în spatele lui are o amprentă. Am vorbit cu vecinii. Nu am aflat nimic. Nimeni nu a văzut pe cineva intrând sau ieșind din apartamentul lui. Nu am auzit zgomote neobișnuite. Aparent, Tibbie era o persoană rezervată. Nu era genul care să împărtășească lucruri cu vecinii. Un singur lucru e clar. Tibbie a făcut sex înainte să moară. Avem urme de secreție vaginală, păr pubian, alte probe de genul acesta și un chiștoc de țigară cu ruj pe el. Îl vom testa ca să aflăm ADN-ul.

– Ziarele o să fie încântate de povestea asta, Sam. Pur că văd titlurile – PSIHOPAT PERICULOS LOVEȘTE ÎN SILICON VALLEY.

Șeriful Dowling oftă.

– Hai să încheiem subiectul acesta cât de repede putem.

– Plec chiar acum spre Global Computer Graphics.

Îi luase lui Ashley o oră să se hotărască dacă să meargă la birou. Era sfâșiată de îndoieli. „Nu este nevoie decât să-mi arunce o privire, și toată lumea va ști că s-a întâmplat ceva. Dar dacă nu mă duc, o să vrea să știe de ce. Probabil că poliția va fi acolo, va pune întrebări. Dacă mă chestionează, va trebui să le spun adevărul. Nu mă vor crede. Vor da vina pe mine pentru uciderea lui Dennis Tibbie. Iar dacă mă cred și dacă le spun că tatăl meu știa ce mi-a făcut, îl vor considera pe el vinovat".

Se gândi la moartea lui Jim Cleary. Parcă îi auzea vocea lui Florence: „Părinții lui Jim s-au întors și i-au găsit corpul neînsuflețit. Fusese înjunghiat mortal și... castrat".

Ashley închise ochii și îi strânse cât putu de tare. Doamne, Dumnezeule, ce se petrece? Ce se petrece?

Ajutorul de șerif Sam Blake intră în firmă, unde grupuri, grupulețe de angajați cu fețe lungi se adunaseră și vorbeau în șoaptă. Blake își putea imagina care era subiectul de conversație. Ashley îl privi cu teamă în timp ce acesta se apropia de biroul lui Shane Miller.

Shane se ridică să-l întâmpine.

– Domnul ajutor de șerif Blake?

– Da.

Cei doi bărbați dădură mâinile.

– Luați loc, domnule ofițer.

Sam Blake se așeză.

– Am înțeles că Dennis Tibbie lucra aici, nu?

– Exact. Unul dintre cei mai buni angajați. Este o tragedie îngrozitoare.

– A lucrat aici cam trei ani?

– Da. Era geniul nostru. Nu era nimic care să nu fi putut face dacă-i dădeai un computer.

– Ce îmi puteţi spune despre viaţa lui socială?

Shane Miller clătină din cap.

– Din păcate nu prea mult. Tibbie era un singuratic.

– Aveţi idee dacă se droga cumva?

– Dennis? La dracu', în nici un caz. Era obsedat de sănătatea lui.

– Juca jocuri de noroc, paria? Era posibil să îi fi datorat cuiva o sumă mare de bani?

– Nu. Avea un salariu al naibii de mare, dar cred că era un tip foarte zgârcit.

– Dar femeile? Avea o prietenă?

– Femeile nu prea erau atrase de Tibbie. Se gândi un moment. În ultima perioadă însă, spunea tuturor că există o persoană cu care se gândea să se căsătorească.

– Şi i-a spus şi numele cumva?

Miller clătină din cap.

– Nu. Cel puţin nu mie.

– Aţi avea ceva împotrivă să discut cu unii dintre angajaţii dumneavoastră?

– Deloc. Daţi-i drumul! Trebuie să vă spun că sunt cu toţii serios daţi peste cap.

„Ar fi şi mai daţi peste cap dacă i-ar fi putut vedea trupul mutilat", se gândi Blake.

Cei doi bărbaţi ieşiră în sala cea mare. Shane Miller ridică vocea.

– Puţină atenţie, vă rog! Acesta este ajutorul de şerif Blake. Ar dori să vă pună câteva întrebări.

Angajaţii se întrerupseseră din ceea ce făceau şi acum ascultau. Ofiţerul Blake spuse:

– Sunt sigur că aţi aflat cu toţii ce s-a întâmplat cu domnul Tibbie. Avem nevoie de ajutorul dumneavoastră să aflăm cine l-a ucis. Ştie careva dintre dumneavoastră să fi avut vreun duşman? Cineva care să-l urască destul de mult încât să dorească să-l ucidă?

Urmă un moment de tăcere. Blake continuă:

– Exista o femeie cu care voia să se căsătorească. A discutat despre ea cu cineva de aici?

Lui Ashley îi era greu să respire. Acesta era momentul în care trebuia să vorbească. Acesta era momentul în care trebuia să îi povestească ajutorului de șerif ce îi făcuse Tibbie. Dar Ashley își aminti expresia de pe fața tatălui ei când îi spusese despre asta. Aveau să îl învinovățească pe el pentru crimă.

Tatăl ei nu ar fi putut ucide pe nimeni.

Era medic.

Era chirurg.

Dennis Tibbie fusese castrat.

Ajutorul Blake spunea:

– ... și nici unul dintre dumneavoastră nu l-a mai văzut după ce a plecat de aici vineri?

Toni Prescott se gândi: „Dă-i drumul! Spune-i, Tontolino. Spune-i că te-ai dus tu la el acasă. De ce nu vorbești?"

Ofițerul Blake rămase în loc un moment, încercând să-și ascundă dezamăgirea.

– Ei bine, în caz că vreunul dintre dumneavoastră își amintește ceva ce mi-ar fi de folos, v-aș ruga să mă sunați. Domnul Miller are numărul meu. Mulțumesc.

Îl urmăriră cu toții cum se îndreaptă spre ieșire cu Shane.

Ashley se simți gata să leșine de ușurare.

Ofițerul Blake se întoarse spre Shane.

– Era apropiat în mod deosebit de cineva anume?

– Nu, nu chiar, spuse Shane. Nu cred că Dennis era apropiat de nimeni. Era foarte atras de una dintre operatoarele noastre, dar niciodată nu a ieșit cu ea.

Ofițerul Blake se opri.

– Este aici acum?

– Da, dar...

– Aș dori să vorbesc cu ea.

– Foarte bine. Îmi puteți folosi biroul.

Se înapoiară în sală, iar Ashley îi văzu venind. Se îndreptau direct spre cubiculul ei. Putea simți cum se înroșește la față.

– Ashley, ofițerul Blake ar dori să vorbească cu tine.

Deci știa! Avea s-o întrebe despre vizita pe care o făcuse la apartamentul lui Tibbie. „Trebuie să fiu atentă", se gândi Ashley.

Ofițerul se uita la ea.

– Vă deranjează, domnișoară Patterson?

Ea reuși să-și recapete vocea.

– Nu, deloc.

Îl urmă în biroul lui Shane Miller.

– Luați loc!

Amândoi se așezară.

– Am înțeles că lui Dennis Tibbie îi plăcea de dumneavoastră, nu?

– Cred... cred că da.

Atentă.

– Da.

– Ați ieșit cu el?

Faptul că se dusese acasă la el nu însemna că ieșise cu el.

– Nu.

– V-a vorbit despre femeia cu care intenționa să se căsătorească?

Se afunda din ce în ce mai adânc. Oare el înregistra asta? Poate că deja știa că ea fusese în apartamentul lui Tibbie. Era posibil să-i fi găsit amprentele. Acum era momentul să îi spună ajutorului de șerif ce îi făcuse Tibbie. „Dar dacă o fac", se gândi Ashley disperată, „asta îl va conduce la tata și apoi vor face legătura cu uciderea lui Jim Cleary". Știau cumva și despre asta? Dar Departamentul de poliție din Bedford nu avea nici un motiv să anunțe Departamentul de poliție din Cupertino. Sau da?

Blake o privea, așteptând un răspuns.

– Domnișoară Patterson?

– Poftim? Oh, îmi pare rău! Chestia asta m-a întors pe dos...

– Înțeleg. Tibbie v-a menționat vreodată ceva despre femeia cu care voia să se căsătorească?

– Da... dar nu mi-a spus niciodată numele ei.

Măcar asta era adevărat.

– Dumneavoastră aţi fost vreodată în apartamentul lui Tibbie?

Ashley trase aer în piept. Dacă spunea nu, probabil chestionarea avea să ia sfârşit. Dar dacă îi găsiseră amprentele...

– Da.

– Aţi fost în apartamentul lui?

– Da.

Acum o privea cu mai multă atenţie.

– Mi-aţi zis că nu aţi ieşit niciodată cu el.

Acum lui Ashley îi mergea mintea cu viteza fulgerului.

– Este adevărat. Nu am fost la el ca prietenă. M-am dus să-i duc nişte hârtii pe care le uitase.

– Când a fost asta?

Ea se simţi prinsă în cursă.

– A fost... a fost cam acum o săptămână.

– Şi atunci a fost singura dată când aţi fost acasă la el?

– Exact.

Acum, dacă aveau amprentele ei, măcar exista o explicaţie plauzibilă.

Blake nu spuse nimic, rămase doar acolo, studiind-o, iar ea se simţi vinovată. Îi veni să-i spună adevărul. Poate un hoţ intrase şi îl omorâse – acelaşi hoţ care îl omorâse pe Jim Cleary cu zece ani înainte şi la cinci mii de kilometri depărtare. Dacă credeai în coincidenţe. Dacă credeai în Moş Crăciun. Dacă credeai în Zâna Măseluţă.

„Să te ia dracu', tată!"

Ofiţerul Blake spuse:

– A fost o crimă atroce. Nu pare să existe un mobil. Dar, ştiţi, în toţi anii aceştia în care am fost în poliţie nu am văzut niciodată o crimă fără mobil.

Nici un răspuns.

– Ştiţi cumva dacă Dennis Tibbie se droga?

– Sunt sigură că nu.

– Atunci ce să fie? Drogurile, nu. Nu i s-a furat nimic. Nu datora nimănui bani. Toate astea conduc spre singura idee rămasă, cea a unei crime pasionale, nu? Cineva care era gelos pe el.

„Sau un tată care voia să-şi protejeze fiica."

– Sunt la fel de confuză ca şi dumneavoastră, domnule ofiţer.

El se uită lung la ea o clipă şi ochii părură că-i spun: „Nu te cred, cucoană". Blake se ridică în picioare, scoase o carte de vizită şi i-o întinse lui Ashley.

– Dacă există ceva, orice vă amintiţi, care să mă ajute, aş aprecia mult dacă mi-aţi telefona.

– Cu siguranţă o voi face.

– O zi bună.

Ea îl urmări cum pleacă. „S-a terminat. Tata a scăpat."

Când Ashley se întoarse în apartamentul ei în seara aceea, avea un mesaj pe robotul de la telefon: „M-ai încins la culme azi-noapte, iubito. În sensul că m-au durut boaşele în ultimul hal. Dar o să te ocupi de mine în seara asta, aşa cum ai promis, nu? În acelaşi loc la aceeaşi oră".

Ashley rămase nemişcată, ascultând fără să-i vină să-şi creadă urechilor. „O iau razna", se gândi ea. „Asta nu are nimic de-a face cu tine, tată. Altcineva trebuie să se afle în spatele întregii afaceri. Dar cine? Şi de ce?"

Cinci zile mai târziu, Ashley primi un extras de cont de la banca care-i eliberase cardul de credit. Trei rânduri îi captară atenţia.

O plată efectuată la Mod Dress Shop pentru 450 $.

O plată efectuată la Circus Club pentru 300 $.

O plată efectuată la Louie's Restaurant pentru 250 $.

Nu auzise niciodată nici despre magazinul de îmbrăcăminte, nici de club, nici de restaurant.

capitolul 7

Ashley Patterson urmări ancheta uciderii lui Dennis Tibbie în ziare şi la televizor în fiecare zi. Din câte se părea, poliţia ajunsese într-un punct mort.

„S-a terminat", se gândi Ashley. „Nu mai am pentru ce să-mi fac griji."

În seara aceea, ofițerul Sam Blake apăru la ea acasă. Ashley îl privi simțindu-și brusc gura uscată ca iasca.

– Sper că nu vă deranjez, spuse Blake. Eram în drum spre casă și m-am gândit să trec pe aici o clipă.

Ashley înghiți în sec.

– Nu. Intrați!

Blake intră în apartament.

– Ce frumos e la dumneavoastră!

– Mulțumesc.

– Pun pariu că lui Dennis Tibbie nu-i plăcea genul acesta de mobilă.

Lui Ashley începu să-i bată nebunește inima în piept.

– Nu știu. Nu a fost niciodată în apartamentul acesta.

– O, nu? Eu credeam să poate a fost.

– Nu, nu știu, domnule. V-am spus, nu am ieșit niciodată cu el.

– Corect. Pot să mă așez?

– Vă rog!

– Vedeți, am o problemă mare cu cazul acesta, domnișoară Patterson. Nu se potrivește în nici un tipar. După cum am spus, mereu există un mobil. Am vorbit cu câțiva oameni de la Global Computer Graphics și nimeni nu pare să-l fi cunoscut pe Tibbie foarte bine. Era un om foarte rezervat și discret.

Ashley ascultă, așteptând să urmeze lovitura.

– De fapt, din ceea ce mi s-a spus, dumneavoastră sunteți singura persoană care îl interesa cu adevărat.

Oare descoperise ceva sau venise aici ca să pescuiască în ape tulburi? Ashley spuse cu grijă:

– Eu îl interesam, domnule ofițer, dar el nu mă interesa deloc pe mine. I-am spus asta cât se poate de clar.

El dădu din cap.

– Ei bine, cred că a fost foarte drăguț din partea dumneavoastră să îi duceți hârtiile acelea acasă.

Ashley dădu să întrebe: „Ce hârtii?" și apoi își aminti brusc.

– Nu a fost... nu a fost nici o problemă. Era în drum.

– Da. Cu siguranță cineva îl ura pe Tibbie foarte tare de a fost capabil să-i facă ce i-a făcut.

Ashley rămase pe loc tensionată, fără să spună nimic.

– Știți ce urăsc eu cel mai mult? continuă ofițerul Blake. Crimele nerezolvate. Întotdeauna mă fac să mă simt foarte frustrat. Fiindcă atunci când o crimă rămâne nerezolvată, eu nu cred că se întâmplă din prima că respectivul criminal a fost foarte deștept. Cred că se întâmplă fiindcă poliția nu a fost suficient de isteață. Ei bine, eu până acum am avut noroc. Am rezolvat toate crimele care mi-au ieșit în cale. Se ridică în picioare. Nu intenționez să renunț la asta. Dacă vă gândiți la ceva ce mi-ar putea fi de folos, mă sunați, domnișoară Patterson?

– Desigur.

Ashley îl privi plecând și se gândi: „Oare venirea lui aici este un avertisment? Oare știe mai multe decât îmi spune?"

Toni era mai absorbită de internet ca niciodată. Îi plăceau cel mai mult discuțiile pe care le purta cu Jean Claude, dar asta nu o oprea să aibă și alți interlocutori pe pagina de chat. Ori de câte ori putea, se așeza în fața computerului și tasta mesaje care zburau într-o direcție și în alta, revărsându-se pe ecranul computerului.

– Toni? Unde ai fost? Te-am tot așteptat.

– Merit să fiu așteptată, iubire. Spune-mi despre tine! Cu ce te ocupi?

– Lucrez la o farmacie. Pot să fiu foarte bun cu tine. Îți plac drogurile?

– Du-te dracului!

– Tu ești, Toni?

– Întruchiparea visurilor tale. Tu ești Mark?

– Da.

– Nu ai mai intrat pe net în ultima vreme.

– Am fost ocupat. Aș vrea să te cunosc, Toni!

– Spune-mi, Mark, cu ce te ocupi?

– Sunt bibliotecar.

– Vai ce interesant! Toate cărțile acelea și tot...

– Când ne putem întâlni?

– De ce nu îl întrebi pe Nostradamus?

*

– Bună, Toni. Numele meu este Wendy.
– Bună, Wendy.
– Mi se pare că eşti o tipă amuzantă.
– Îmi place să mă bucur de viaţă.
– Poate că te pot eu ajuta să te bucuri şi mai mult.
– La ce te gândeşti?
– Ei bine, sper că nu eşti genul acela îngust la min te care se teme să experimenteze şi să încerce lucruri noi. Mi-ar plăcea să-ţi arăt eu ce înseamnă distracţie adevărată.
– Mulţumesc, Wendy. Nu ai echipamentul care mă interesează pe mine.

Şi atunci intră din nou Jean Claude Parent.
– *Bonne nuit. Comment ça va?* Ce faci?
– Minunat! Dar tu?
– Îmi este dor de tine. Îmi doresc foarte tare să te cunosc în persoană.
– Şi eu îmi doresc să te cunosc. Mulţumesc pentru poza pe care mi-ai trimis-o. Eşti un tip foarte arătos.
– Şi tu eşti frumoasă. Cred că este foarte important să ajungem să ne cunoaştem. Firma ta vine la Québec pentru conferinţa de informatică?
– Ce? Nu, din câte ştiu eu. Când va fi?
– Peste trei săptămâni. Vor veni multe companii mari. Sper că vei fi şi tu aici.
– Şi eu sper.
– Ne putem întâlni pe pagina asta de chat mâine la aceeaşi oră?
– Desigur. Pe mâine.
– *À demain.*

A doua zi dimineaţă, Shane Miller se duse la biroul lui Ashley.
– Ashley, ai auzit de marea conferinţă de informatică care va avea loc în Québec City?
Ea dădu din cap.
– Da. Pare ceva interesant.
– Tocmai mă gândeam dacă ar trebui să trimitem şi noi o delegaţie acolo.

– Toate firmele din domeniu merg, spuse Ashley. Symantec, Microsoft, Apple. Québec City va pune în scenă ceva grandios. O călătorie de felul acesta ar putea fi un fel de primă de Crăciun.

Shane Miller zâmbi când îi văzu entuziasmul.

– Stai să verific!

A doua zi dimineață, Shane Miller o chemă pe Ashley în biroul lui.

– Cum ți-ar plăcea să-ți petreci Crăciunul în Québec City?

– Mergem? E minunat, spuse Ashley bucuroasă.

În trecut își petrecuse vacanțele de Crăciun cu tatăl ei, dar anul acesta se gândea cu groază la această perspectivă.

– Ai face bine să-ți iei multe haine groase!

– Nu-ți face griji! O să-mi iau. De-abia aștept, Shane!

Toni era pe pagina de chat de pe Internet.

– Jean Claude, firma va trimite o delegație de la noi în Québec City!

– *Formidable!* Sunt atât de fericit! Când veniți?

– Peste două săptămâni. Vom fi cincisprezece.

– *Merveilleux!* Am senzația că se va întâmpla ceva foarte important.

– Și eu la fel. *Ceva foarte important.*

Ashley urmărea îngrijorată știrile în fiecare seară, dar nu existau absolut deloc schimbări de situație în cazul uciderii lui Dennis Tibbie. Începu să se relaxeze. Dacă poliția nu putea face legătura între ea și cazul respectiv, nu aveau cum să găsească o legătură cu tatăl ei. De o mulțime de ori își luase inima în dinți, hotărâtă să îl întrebe despre asta, dar de fiecare dată dăduse înapoi. Dacă era nevinovat? Oare ar fi putut s-o ierte vreodată că îl acuza că este un criminal? „Și dacă este vinovat, nu vreau să știu", se gândi Ashley. „Nu aș putea suporta asta. Și dacă a făcut acele lucruri îngrozitoare, le-a făcut numai ca să mă protejeze pe mine. Măcar nu va trebui să dau ochii cu el de Crăciun."

*

Ashley îi telefonă tatălui ei în San Francisco. Spuse, fără nici un preambul:

– Nu voi putea petrece Crăciunul cu tine anul acesta, tată. Firma mă trimite la o conferință în Canada.

Urmă o tăcere lungă.

– E un moment prost, Ashley. Tu și cu mine mereu ne-am petrecut Crăciunul împreună.

– Nu am ce face...

– Tu ești tot ce am pe lumea asta, știi doar.

– Da, tată, iar... tu ești tot ce am eu.

– Asta este foarte important.

„Suficient de important încât să ucizi pentru asta?"

– Unde este conferința asta?

– În Québec City. E...

– Aha. E un oraș minunat. Nu am mai fost acolo de ani buni. Uite cum o să fac. Nu am nici o programare la spital în jurul acelei date. O să vin cu avionul acolo și putem lua împreună cina de Crăciun.

Ashley spuse imediat:

– Nu cred că este...

– Nu trebuie decât să-mi faci o rezervare la hotelul la care stai, indiferent care este acela. Doar nu vrem să întrerupem tradiția, nu?

Ea ezită și răspunse apoi încet:

– Nu, tată.

„Cum pot da ochii cu el?"

Alette era încântată. Îi spuse lui Toni:

– Nu am fost niciodată în Québec. Au muzee acolo?

– Sigur că au muzee acolo, îi spuse Toni. Au de toate. O mulțime de sporturi de iarnă. Schi, patinaj...

Alette se cutremură.

– Nu-mi place deloc vremea rece. Fără sporturi în ceea ce mă privește. Mie îmi îngheață mâinile și în mănuși. O să mă rezum la muzee...

Pe douăzeci și unu decembrie, grupul de la Global Computer Graphics sosi la Aeroportul Internațional Jean-Lesage în Sainte-Foy, și toți plecară apoi cu mașinile

la Chateau Frontenac în Québec City. Afară erau sub zero grade şi străzile erau acoperite cu zăpadă.

Jean Claude îi dăduse lui Toni numărul de telefon de acasă. Ea sună imediat ce se cază şi ajunse în cameră.

– Sper că nu e prea târziu pentru un telefon.

– *Mais non!* Nu-mi vine să cred că eşti aici! Când ne putem vedea?

– Mergem cu toţii la centrul în care se desfăşoară conferinţa mâine-dimineaţă, dar aş putea să mă strecor de acolo la un moment dat să iau prânzul cu tine.

– *Bon!* E un restaurant, Le Paris-Brest se numeşte, pe Grande Allée Est. Putem să ne întâlnim acolo la ora unu?

– Voi fi acolo.

Clădirea Centre des Congrès de Québec de pe Rene Lévesque Boulevard are patru etaje şi este o capodoperă de sticlă şi oţel care poate adăposti mii de oameni. La ora nouă dimineaţă, holurile vaste erau pline de experţi în informatică de peste tot din lume care schimbau informaţii despre cele mai noi descoperiri. Aceştia umplură sălile multimedia, sălile cu exponate şi centrele de videoconferinţe. Se desfăşurau simultan vreo şase secţiuni. Toni se plictisea de moarte. „Atâta vorbărie şi nici un pic de acţiune", se gândi. La 12.45, se strecură afară din sală şi din clădire şi luă un taxi până la restaurant.

Jean Claude o aştepta. O luă de mână şi spuse cu căldură:

– Toni, mă bucur aşa de mult că ai putut veni.

– Şi eu la fel.

– Voi încerca să mă asigur că timpul pe care îl vei petrece aici va fi foarte plăcut, îi spuse Jean Claude. Este un oraş minunat care merită explorat.

Toni îl privi şi zâmbi.

– Sunt sigură că o să-mi placă.

– Aş vrea să petrec cu tine cât mai mult timp posibil.

– Poţi să te învoieşti de la serviciu? Cum rămâne cu magazinul de bijuterii?

Jean Claude zâmbi.

– Vor trebui să se descurce fără mine.

Șeful de sală aduse meniurile. Jean Claude o întrebă:

– Vrei să încerci unele dintre specialitățile noastre franco-canadiene?

– Da.

– Atunci lasă-mă, te rog, să comand eu pentru tine. Spuse către șeful de sală: *Nous voudrions le Brome Lake Duckling.* Îi explică lui Toni: E o mâncare specifică aici, boboci de rață gătiți în brandy calvados și umpluți cu mere.

– Sună delicios.

Și așa se și dovedi a fi.

În timpul prânzului, își povestiră unul altuia lucruri despre trecut.

– Deci, nu ai fost niciodată căsătorit? întrebă Toni.

– Nu. Dar tu?

– Nu.

– Nu ai găsit bărbatul potrivit.

„O, Doamne, ce minunat ar fi dacă ar fi atât de simplu."

– Nu.

Vorbiră despre Québec City și ce se putea face acolo.

– Schiezi?

Toni încuviință din cap.

– Îmi place la nebunie.

– Aha, *bon, moi aussi.* Și în afară de asta mai sunt și plimbările cu snowmobilul, patinajul, cumpărăturile în tot felul de locuri minunate...

Entuziasmul lui avea ceva copilăresc, făcându-l să semene cu un puști, iar Toni își spuse că nu se simțise niciodată mai confortabil în prezența cuiva.

Shane Miller aranjă ca grupul lui să participe la conferință dimineața, astfel încât să aibă după-amiaza liberă.

– Nu știu ce să fac aici, i se plânse Alette lui Toni. E un ger de mori. Tu ce vei face?

– De toate.

Toni zâmbi.
– *A più tardi.*

Toni și Jean Claude luau prânzul împreună în fiecare zi și în fiecare după-amiază, Jean Claude o ducea pe Toni peste tot. Nu mai văzuse niciodată un loc precum Québec City. Era ca și cum ar fi găsit un sătuc franțuzesc pitoresc, de început de secol, în America de Nord. Străduțele străvechi aveau nume inedite precum ar fi Scările de Rupt Gâtu' sau Dincolo de Fort, sau Săritura Marinarului. Era un oraș ca dintr-un calendar, acoperit de zăpadă.

Vizitară La Citadelle, cu zidurile sale care apărau Vechiul Québec, și urmăriră ceremonia tradițională de schimbare a gărzii înăuntrul zidurilor cetății. Explorară străzile cu magazine, Saint Jean, Cartier, Côte de la Fabrique, și hoinăriră prin Quartier Petit Champlain.

– Acesta este cel mai bătrân district comercial din America de Nord, îi spuse Jean Claude.

– E super.

Peste tot unde mergeau, îi întâmpinau pomi de Crăciun frumos decorați, beculețe, scene cu nașterea Mântuitorului și muzică de sezon pentru bucuria trecătorilor.

Jean Claude o luă pe Toni să se plimbe cu snowmobilul la țară. În timp ce se întreceau coborând o pantă îngustă, îi strigă:

– Te simți bine?

Toni simți că aceasta nu era o întrebare pusă la întâmplare. Dădu din cap și spuse încet:

– Mă simt minunat!

Alette își petrecu timpul la muzee. Vizită Basilica Notre-Dame și capela Good Shepherd și muzeul Augustine, dar nu o interesă nimic altceva din ce avea de oferit Québec City. Erau zeci de restaurante de primă clasă, dar când nu lua cina la hotel, mânca la Le Commensal, un bistrou vegetarian.

Din când în când, Alette se gândea la prietenul ei pictor, Richard Melton, din San Francisco, și se întreba ce făcea acesta și dacă și-o va mai aminti.

Lui Ashley îi era groază de apropierea Crăciunului. Simți de câteva ori imboldul de a-l suna pe tatăl ei și de a-i spune să nu vină. „Dar ce scuză pot să invoc? Ești un ucigaș. Nu vreau să te văd?"

Și cu fiecare zi, Crăciunul era din ce în ce mai aproape.

– Aș vrea să-ți arăt magazinul meu de bijuterii, îi spuse Jean Claude lui Toni. Ți-ar plăcea să îl vezi?

Toni dădu din cap.

– Foarte mult.

Parent Jewelers era amplasat în inima orașului Québec City, pe rue Notre-Dame. Când intră pe ușă, Toni rămase cu gura căscată. Pe internet, Jean Claude îi spusese: „Am un mic magazin de bijuterii". Era un magazin foarte mare, aranjat cu mult gust. Vreo șase vânzătoare se ocupau de clienți.

Toni se uită în jur și exclamă:

– Este... este nemaipomenit!

El zâmbi.

– Merci. Aș vrea să-ți fac un *cadeau* – un dar, de Crăciun.

– Nu. Nu e nevoie. Eu...

– Te rog, nu îmi răpi această plăcere.

Jean Claude o conduse pe Toni la o vitrină plină de inele.

– Spune-mi care îți place.

Toni clătină din cap.

– Acelea sunt mult prea scumpe. Nu aș putea...

– Te rog!

Toni îl studie o clipă, apoi dădu din cap.

– Bine.

Se mai uită o dată la vitrină. În centru, se afla un inel cu un smarald mare înconjurat de mici diamante.

Jean Claude îi prinse direcția privirii.

– Îți place inelul cu smarald?

– E foarte frumos, dar e mult prea...

– E al tău.

Jean Claude scoase o cheie mică, descuie vitrina și scoase inelul.

– Nu, Jean Claude...

– *Pour moi.*

Îl strecură pe degetul lui Toni. Se potrivea perfect.

– *Voilà!* E un semn.

Toni îl strânse de mână.

– Nu... nu știu ce să spun.

– Eu nu am cuvinte să-ți pot spune câtă plăcere îmi face acest lucru. E un restaurant minunat pe-aici, prin preajmă, restaurantul Pavilion. Vrei să luăm cina acolo în seara asta?

– Cum zici tu.

– Vin să te iau la ora opt.

La ora șase în seara aceea, sună tatăl lui Ashley.

– Mi-e teamă că va trebui să te dezamăgesc, Ashley. Nu voi putea să fiu acolo de Crăciun. Un pacient important de-al meu din America de Sud a suferit un atac cerebral. Trebuie să plec în Argentina în seara asta.

– Îmi... îmi pare rău, tată, spuse Ashley.

Încercă să pară cât mai convingătoare.

– O să recuperăm noi cumva, nu-i așa, draga mea?

– Sigur că da, tată. Drum bun!

Toni aștepta cu nerăbdare cina cu Jean Claude. Avea să fie o seară superbă. În timp ce se îmbrăca cântă încet numai pentru ea:

În jurul corcodușului
E-o maimuțică mică
A venit și-un viezure
Hopa-Mitică!...

„Cred că Jean Claude e îndrăgostit de mine, mamă."

Pavilion este localizat în cavernele ce se găsesc în Gare du Palais, vechea gară dezafectată din Québec City.

E un restaurant mare, cu un bar lung la intrare și rânduri multe de mese întinzându-se spre partea din spate. La ora unsprezece în fiecare noapte, douăsprezece mese sunt mutate într-o parte pentru a face loc, formând astfel un ring de dans. Atunci un DJ începe să se ocupe de atmosferă și pune muzică de toate felurile, de la reggae la jazz sau blues.

Toni și Jean Claude sosiră la ora nouă și îi întâmpină călduros la intrare chiar proprietarul restauratului.

– Monsieur Parent. Mă bucur să vă văd.

– Mulțumesc, Andre. Ea este domnișoara Toni Prescott. Domnul Nicholas.

– Încântat, domnișoară Prescott. Masa dumneavoastră este gata.

– Mâncarea aici este excelentă, o asigură Jean Claude pe Toni, după ce se așezară. Să începem cu *champagne*.

Comandară *paillard de veau* și *torpille*, salată și o sticlă de Valpolicella.

Toni se uita întruna la inelul cu smarald pe care i-l dăruise Jean Claude.

– E atât de frumos! exclamă ea.

Jean Claude se întinse spre ea peste masă.

– *Tu aussi*. Nu am cuvinte să-ți spun cât sunt de fericit că ne-am întâlnit în sfârșit.

– Și eu, spuse Toni încet.

Începu muzica. Jean Claude se uită la Toni.

– Vrei să dansezi?

– Da, foarte mult.

Dansul era una dintre pasiunile lui Toni și, când ajungea pe un ring de dans, uita de orice pe lumea asta. Era fetița care dansa cu tatăl ei în timp ce maică-sa spunea: „Copilul ăsta e foarte neîndemânatic".

Jean Claude o ținea strâns.

– Dansezi extraordinar!

– Mulțumesc.

„Ai auzit asta, mamă?"

Toni își spuse în gând: „Ce bine ar fi să nu mă mai opresc niciodată".

*

Pe drumul de întoarcere la hotel, Jean Claude spuse:

– *Chérie*, ce zici să treci pe la mine să bem un ultim pahar?

Toni ezită.

– Nu în seara asta, Jean Claude.

– Mâine, *peut-être?*

Ea îl strânse de mână.

– Mâine.

La ora 3.00 A.M., polițistul René Picard era într-o mașină de patrulare deplasându-se încet pe Grande Allée din Quartier Montcalm când observă că ușa de la intrare a unei case de cărămidă roșie, cu etaj, era larg deschisă. Trase pe dreapta și coborî din mașină să vadă ce se întâmplă. Se apropie de ușa de la intrare și strigă:

– *Bon soir. Y a-t-il, quelqu'un?*

Nici un răspuns. Păși în hol și merse spre salonul mare ce se vedea în față.

– *C'est la police. Y a-t-il, quelqu'un?*

Nimic. Casa era învăluită într-o liniște nefirească. Deschizându-și tocul armei, agentul Picard dădu roată prin camerele de la parter, strigând în timp ce trecea de la o cameră la alta. Singurul răspuns fu o tăcere stranie. Se întoarse în holul de la intrare. Scara spre etajul superior era maiestuoasă.

– *Allo!*

Nimic.

Agentul Picard urcă scările. Când ajunse sus, avea pistolul în mână. Strigă din nou, apoi o apucă pe holul cel lung, care se afla înaintea lui. În față, ușa unui dormitor era întredeschisă. Se apropie de ea, o deschise larg și păli.

– *Mon Dieu!*

La ora cinci în dimineața aceea, în clădirea de piatră galbenă și cenușie de pe Story Boulevard, unde era sediul Centrale de Police, inspectorul Paul Cayer întrebă:

– Ce avem?

Agentul Guy Fontaine răspunse:

– Numele victimei este Jean Claude Parent. A fost înjunghiat cel puțin de zece ori și cadavrul a fost castrat. Conform medicului legist, crima a avut loc în ultimele trei sau patru ore. Am găsit în buzunarul sacoului lui Parent nota de plată de la Pavilion. A luat cina acolo mai devreme în seara asta. L-am sculat din somn pe proprietarul restaurantului.

– Și?

– Monsieur Parent a fost la Pavilion cu o femeie pe nume Toni Prescott, o tipă brunetă, foarte atrăgătoare, cu accent britanic. Managerul magazinului de bijuterii al lui Monsieur Parent a spus că mai devreme, în aceeași zi, Monsieur Parent venise la magazin cu o femeie care corespundea descrierii pe care o prezentase drept Toni Prescott. I-a dăruit un inel cu smarald foarte scump. De asemenea, se crede că Monsieur Parent a făcut sex cu cineva înainte să moară, iar arma crimei a fost un cuțit pentru desfăcut scrisorile cu lamă de oțel. Era plin de amprente. Le-am trimis la laboratorul nostru și la FBI. Așteptăm vești de la ei.

– Ați reținut-o pe Toni Prescott?

– *Non.*

– De ce nu?

– Pentru că nu o găsim. Am verificat toate hotelurile de aici. Am verificat datele noastre și pe cele ale FBI-ului. Nu are certificat de naștere, nu are număr de asigurat, nu are permis de conducere.

– Imposibil! Să fi plecat din oraș?

Agentul Fontaine clătină din cap.

– Nu cred, domnule inspector. Aeroportul s-a închis la miezul nopții. Ultimul tren a plecat din Québec City la 5.35 aseară. Primul tren în dimineața asta va fi la 6.39. Am trimis o descriere a ei la autogară, la două companii de taxiuri și la una de limuzine.

– Pentru numele lui Dumnezeu, avem numele ei, descrierea și chiar și amprentele. Nu se poate să se fi evaporat așa.

O oră mai târziu, sosi un raport de la FBI. Nu putuseră identifica amprentele. Nici urmă de Toni Prescott.

capitolul 8

La cinci zile după ce Ashley se înapoie din Québec City, o sună tatăl ei.

– Tocmai m-am întors.

– Te-ai întors?

Lui Ashley îi luă un moment să-și amintească.

– Oh. Pacientul tău din Argentina. Cum se simte?

– Va supraviețui.

– Mă bucur.

– Poți veni la San Francisco să luăm cina mâine-seară?

Îi era groază să dea ochii cu el, dar nu-i veni în minte nici o scuză.

– Foarte bine.

– Ne vedem la Restaurant Lulu. La ora opt.

Ashley aștepta deja la restaurant, când sosi tatăl ei. Din nou, văzu privirile admirative de recunoaștere ale oamenilor care dădeau cu ochii de el. Tatăl ei era un bărbat faimos. „Oare ar fi fost în stare să riște tot ce avea doar ca să...?"

El ajunse la masă.

– Mă bucur să te văd, draga mea. Îmi pare rău că nu am ajuns la cina de Crăciun.

Ea se forță să răspundă:

– Și mie.

Se holba la meniu fără să vadă nimic, încercând să-și adune gândurile.

– Ce ai vrea?

– Mie... nu prea îmi este foame, spuse ea.

– Trebuie să mănânci ceva. Ai slăbit prea mult.

– O să iau pui.

Se uită la tatăl ei cum comandă și se întrebă dacă îndrăznea să aducă în discuție subiectul.

– Cum a fost Québec City?

– A fost foarte interesant, zise Ashley. E un loc foarte frumos.

– Trebuie să mergem acolo împreună într-o zi.

Se hotărî și încercă să-și păstreze tonul cât se poate de neutru.

– Da. Apropo... știi că în iunie am fost la reuniunea de zece ani de la terminarea liceului, în Bedford.

El dădu din cap.

– Și ți-a plăcut?

– Nu. Vorbi rar, alegându-și cuvintele cu grijă: Am... am aflat că, a doua zi după ce noi doi am plecat la Londra, a fost găsit... cadavrul lui Jim Cleary. Fusese înjunghiat și... castrat.

Îl privi cu multă atenție, așteptând o reacție. Dr. Patterson se încruntă ușor.

– Cleary? Oh, da. Băiatul acela care-ți trăgea clopotele. Te-am salvat de el, nu?

„Ce însemna asta? Oare era o mărturisire? O salvase de Jim Cleary ucigându-l?"

Ashley trase adânc aer în piept și continuă:

– Dennis Tibbie a fost ucis în același mod. A fost înjunghiat și castrat.

Își urmări tatăl cum ia o chiflă și o unge cu grijă cu unt. Când vorbi, spuse:

– Nu mă mir, Ashley. Oamenii răi au de obicei parte de un sfârșit pe măsură.

Și acesta era un medic, un om care își dedicase viața salvării oamenilor. „Nu o să-l înțeleg niciodată, se gândi Ashley. Nici nu cred că vreau."

Cina se termină fără ca Ashley să se fi apropiat vreun centimetru mai mult de adevăr.

Toni spuse:

– Mie mi-a plăcut mult Québec City, Alette. Aș vrea să mă întorc într-o zi acolo. Tu te-ai distrat?

Alette zise timid:

– Mie mi-au plăcut muzeele.

– L-ai sunat pe prietenul tău din San Francisco?

– Nu este prietenul meu.

– Pun pariu că ți-ai dori să fie, nu-i așa?

– *Forse*. Poate.

– De ce nu îl suni?

– Nu cred că se cuvine să...

– Sună-l!

*

Stabiliră să se întâlnească la De Young Museum.

– Mi-a fost foarte dor de tine, spuse Richard Melton. Cum a fost la Québec?

– *Va bene.*

– Mi-aș fi dorit să fiu acolo cu tine.

„Poate, într-o bună zi", se gândi Alette plină de speranță.

– Cum merge cu pictura?

– Nu prea rău. Tocmai mi-am vândut un tablou unui colecționar bine cunoscut.

– Fantastic!

Era încântată. Și nu se putu împiedica să se gândească: „Totul e atât de diferit când sunt cu el. Dacă aș fi fost altcineva, m-aș fi gândit: «Cine este atât de lipsit de gust încât să dea bani pe tablourile tale?» sau «Să nu renunți la slujba cealaltă!» sau o mulțime de alte remarci răutăcioase. Dar cu Richard nu pot face asta".

Acest fapt îi dădu lui Alette un sentiment incredibil de libertate, ca și cum găsise un leac pentru o boală gravă.

Luară prânzul la muzeu.

– Ce vrei să iei? întrebă Richard. Au o friptură de vită grozavă aici.

– Sunt vegetariană. O să-mi iau numai o salată. Mulțumesc.

– Bine.

O chelneriță tânără și drăguță veni la masă.

– Bună, Richard.

– Bună, Bernice.

Pe neașteptate, Alette simți un junghi de gelozie. Reacția o surprinse.

– Sunteți gata să comandați?

– Da. Domnișoara Peters vrea o salată, iar eu vreau un sendviș cu friptură de vită.

Chelnerița o studie pe Alette. „Oare este geloasă pe mine?", se întrebă Alette. Când chelnerița plecă, Alette spuse:

– E foarte drăguță. O cunoști bine?

Imediat se înroși. „Nu știu de ce am pus întrebarea asta." Richard zâmbi.

– Vin foarte des aici. Când am venit prima oară, nu prea aveam bani. Am comandat un sendviș și Bernice mi-a adus unul dublu. E foarte de treabă.

– Pare foarte drăguță, spuse Alette. Și gândi: „Are coapse groase".

După ce comandară, vorbiră despre pictori.

– Într-o zi aș vrea să merg la Giverny, spuse Alette, unde a pictat Monet.

– Știai că Monet a început ca și caricaturist?

– Nu.

– E adevărat. Pe urmă l-a întâlnit pe Boudin, care i-a devenit profesor și l-a convins să se apuce de pictat în aer liber. Există o poveste minunată despre chestia asta. Lui Monet i-a plăcut atât de tare pictatul în aer liber, încât, când s-a hotărât să picteze o femeie în grădină pe o pânză mare de peste doi metri și jumătate, a pus să i se sape un fel de tranșee în grădină ca să poată fi ridicat și coborât cu un sistem de scripeți. Tabloul este expus la Musée d'Orsay în Paris.

Timpul trecu repede și frumos.

După prânz, Alette și Richard se plimbară uitându-se la diferite exponate. Colecția conținea mai bine de patruzeci de mii de obiecte, de tot felul, de la obiecte de artă egipteană străveche la tablouri americane contemporane.

Alette era plină de bucuria de a fi cu Richard și de faptul că nu o încercase absolut nici un gând negativ. *„Che cosa significa?"*

Se apropie un paznic în uniformă.

– Bună ziua, Richard.

– Salut, Brian. Ea este prietena mea, Alette Peters. Brian Hill.

Brian o întrebă pe Alette:

– Vă place muzeul?

– O, da. E minunat!

– Richard mă învață să pictez și pe mine, spuse Brian.

Alette se uită la Richard.

– Chiar?

Richard spuse cu modestie:

– O, doar îl ghidez puțin.

– Face mult mai mult decât atât, domnișoară. Mereu mi-am dorit să fiu pictor. De asta am luat slujba aceasta la muzeu, pentru că iubesc arta. În sfârșit, treaba este că Richard vine de multe ori aici să picteze. Când i-am văzut creațiile, m-am gândit: „Vreau să fiu ca el". Așa că l-am întrebat dacă vrea să mă învețe, și a fost foarte drăguț. I-ați văzut vreun tablou?

– Da, spuse Alette. Sunt minunate!

Când se despărțiră de el, Alette zise:

– E foarte frumos din partea ta că faci asta, Richard.

– Îmi place să fac chestii pentru oameni, și se uită la Alette. Când ieșiră din muzeu, Richard spuse: Colegul meu de cameră se duce la o petrecere în seara asta. Ce zici, să mergem pe la mine? Zâmbi. Am niște tablouri pe care aș vrea să ți le arăt.

Alette îi strânse mâna.

– Încă nu, Richard.

– Cum zici tu. Ne vedem weekendul viitor?

– Da.

Și nici nu-i trecea prin cap cu câtă nerăbdare aștepta ca asta.

Richard o conduse pe Alette până unde își parcase ea mașina. Îi făcu semn de la revedere când ea plecă.

Când Alette se duse la culcare în noaptea aceea, se gândi: „E ca un miracol. Richard m-a eliberat". Adormi cu el în gând.

La ora două dimineață, colegul de apartament al lui Richard Melton, Gary, se întoarse de la aniversarea la care fusese. În apartament era întuneric. Aprinse lumina în living.

– Richard?

Se duse la dormitor. Când ajunse la ușă privi înăuntru și i se făcu rău.

*

– Calmează-te, fiule!

Detectivul Whittier se uită la silueta tremurândă de pe scaunul din fața lui.

– Hai să o mai luăm o dată de la capăt. Avea vreun dușman, era cineva în viața lui atât de supărat pe el încât să îi facă așa ceva?

Gary înghiți în sec.

– Nu. Să știi că toată lumea... toată lumea îl plăcea pe Richard.

– Cineva în mod clar nu îl plăcea. De cât timp locuiați cu Richard?

– De doi ani.

– Erați iubiți?

– Doamne ferește, sări Gary indignat. Nu. Eram prieteni. Locuiam împreună ca să împărțim costurile, neavând prea mulți bani.

Detectivul Whittier se uită în jur în apartamentul mic.

– Cu siguranță nu a fost vorba de un jaf, spuse el. Nu e nimic de furat aici. Colegul tău de apartament avea o relație amoroasă?

– Nu... adică da. Era o fată care îl interesa. Cred că începuse să o placă de-a binelea.

– Îi știi numele?

– Da. Alette. Alette Peters. Lucrează în Cupertino.

Detectivul Whittier și detectivul Reynolds se uitară unul la celălalt.

– Cupertino?

– Dumnezeule! exclamă Reynolds.

Treizeci de minute mai târziu, detectivul Whittier vorbea la telefon cu șeriful Dowling.

– Domnule șerif, m-am gândit că v-ar putea interesa că avem o crimă care are același mod de operare ca și în cazul pe care l-ați avut dumneavoastră în Cupertino – răni multiple produse prin înjunghiere și castrare.

– O, Doamne!

– Tocmai am vorbit cu cineva de la FBI. Datele lor arată că au mai fost trei cazuri de omor urmat de castrare foarte asemănătoare cu acesta. Primul a avut loc în Bedford, Pennsylvania, cam cu zece ani în urmă,

următorul un bărbat pe nume Dennis Tibbie – acesta a fost cazul dumneavoastră –, apoi a apărut același mod de operare în Québec City și acum acesta.

– Nu are nici un sens. Pennsylvania... Cupertino... Québec City... San Francisco... Există vreo legătură?

– Încercăm noi să găsim una. În Québec se intră pe bază de pașaport. Acum FBI-ul face niște verificări ca să vadă dacă cineva care a fost în Québec City în preajma Crăciunului s-a aflat în vreunul dintre celelalte orașe la datele când au fost comise crimele...

Când presa prinse de veste ce se întâmpla, relatările lor se împrăștiară pe prima pagină a ziarelor din toată lumea:

CRIMINAL ÎN SERIE ÎN LIBERTATE...
QUATRES HOMMES BRUTALEMENT TUÉS ET CASTRÉS...
WIR SUCHEN FOR EIN MANN DER CASTRIERT SEINE HOPFER...
MANIAC DI HOMICIDAL SULLO SPREE CRESPO DI UCCISIÓNE.

Pe diverse rețele, psihologi plini de ei analizau crimele.

„... și toate victimele erau bărbați. Pentru că din modul în care au fost înjunghiați și castrați, este absolut evident că e vorba de faptele unui homosexual care..."

„... deci, dacă poliția poate găsi o legătură între victime, probabil că va descoperi că a fost opera unei iubite pe care toți bărbații aceștia au disprețuit-o..."

„... dar eu aș spune că au fost crime săvârșite la întâmplare de cineva care avea o mamă dominatoare..."

Sâmbătă dimineață, detectivul Whittier îl sună pe ajutorul de șerif Blake din San Francisco.

– Domnule ofițer, am vești pentru dumneavoastră.

– Spuneți!

– Am primit un telefon de la FBI. Cupertino este listat ca reședință a unui cetățean american care s-a aflat în Québec la data morții lui Parent.

– Foarte interesant. Cum îl cheamă?

– Cum o cheamă. Patterson. Ashley Patterson.

La ora șase în seara aceea, ajutorul de șerif Sam Blake sună la soneria apartamentului lui Ashley Patterson. Prin ușa închisă, o auzi cum întreabă precaută:

– Cine este?

– Ofițerul Blake. Aș dori să vorbesc cu dumneavoastră, domnișoară Patterson.

Un moment lung de tăcere, apoi ușa se deschise. Apăru Ashley cu o expresie încurcată pe figură.

– Pot să intru?

– Da, desigur. *Oare are legătură cu tata? Trebuie să fiu atentă.*

Ashley îl conduse pe ajutorul de șerif la o canapea.

– Cu ce vă pot ajuta, domnule ofițer?

– Vreți să-mi răspundeți la câteva întrebări?

Ashley se foi puțin.

– Nu... nu știu. Sunt suspectată de ceva?

El îi zâmbi liniștitor.

– Nimic de genul acesta, domnișoară Patterson. E vorba despre niște chestiuni de rutină. Anchetăm niște crime.

– Nu știu nimic despre nici o crimă, spuse ea repede. „Prea repede?"

– Ați fost de curând în Québec City, nu?

– Da.

– Îl cunoașteți pe Jean Claude Parent?

– Jean Claude Parent?

Se gândi un moment.

– Nu. Nu am auzit niciodată de el. Cine este?

– Este proprietarul unui magazin de bijuterii din Québec City.

Ashley clătină din cap.

– Nu am cumpărat nici o bijuterie din Québec.

– Ați lucrat cu Dennis Tibbie.

Ashley simți cum senzația de teamă începe s-o copleșească din nou. Avea într-adevăr legătură cu tatăl ei. Spuse precaută:

– Nu am lucrat cu el. Lucra pentru aceeași firmă.

– Desigur. Mergeți ocazional la San Francisco, nu-i așa, domnișoară Patterson?

Ashley se întrebă unde duceau toate acestea. *Atentă.*

– Din când în când, da.

– Ați cunoscut vreodată un pictor pe nume Richard Melton?

– Nu. Nu cunosc pe nimeni cu acest nume.

Blake o studie pe Ashley, cu un sentiment de frustrare.

– Domnișoară Patterson, v-ar deranja să veniți până la secție să faceți un test cu detectorul de minciuni? Dacă vreți, puteți să vă chemați avocatul și...

– Nu am nevoie de avocat. Vin fără nici o problemă să fac testul.

Expertul poligraf era un bărbat pe nume Keith Rosson și era unul dintre cei mai buni. Trebuise să anuleze o întâlnire la cină, dar se bucura să îi facă un serviciu lui Sam Blake.

Ashley stătea pe un scaun, conectată cu tot felul de sârme la un aparat poligraf. Rosson petrecuse deja patruzeci și cinci de minute vorbind cu ea ca să afle diverse informații și să-i evalueze starea emoțională. Acum era gata să înceapă.

– Vă simțiți confortabil?

– Da.

– Bun. Să începem!

Apăsă pe un buton.

– Cum vă numiți?

– Ashley Patterson.

Privirea lui Rosson se mișca între Ashley și hârtia care ieșea din poligraf.

– Câți ani aveți, domnișoară Patterson?

– Douăzeci și opt.

– Unde locuiți?

– Pe Via Camino Court nr. 10964 din Cupertino.

– Lucrați?

– Da.

– Vă place muzica clasică?

– Da.

– Îl cunoașteți pe Richard Melton?

– Nu.
Nici o modificare pe grafic.
– Unde lucrați?
– La Global Computer Graphics Corporation.
– Vă place slujba pe care o aveți?
– Da.
– Lucrați cinci zile pe săptămână?
– Da.
– L-ați întâlnit vreodată pe Jean Claude Parent?
– Nu.
În continuare nici o schimbare pe grafic.
– Ați luat micul dejun în dimineața aceasta?
– Da.
– L-ați omorât pe Dennis Tibbie?
– Nu.

Întrebările continuară încă treizeci de minute și se repetară de trei ori, în ordine diferită.

Când sesiunea se încheie, Keith Rosson se duse în biroul lui Sam Blake și îi înmână rezultatul.

– E absolut curată. Probabilitatea să mintă este mai mică de unu la sută. Ați reținut pe cine nu trebuie.

Ashley părăsi sediul poliției cu o senzație amețitoare de ușurare. „Slavă Domnului că s-a terminat." Fusese îngrozită că îi puteau pune întrebări care să aibă de-a face cu tatăl ei, dar nu se întâmplase așa. „Nimeni nu poate face legătura dintre toate astea și tata."

Parcă mașina în garaj și luă liftul până la etajul unde se afla apartamentul ei. Descuie ușa, intră și o încuie cu grijă în urma ei. Se simțea istovită și, în același timp, plină de entuziasm. „O baie fierbinte și bună", se gândi. Intră în baie și se făcu albă la față ca varul. Pe oglinda din baie cineva mâzgălise cu ruj roșu aprins O SĂ MORI.

capitolul 9

Se lupta să-și învingă pornirea de a ceda isteriei. Degetele îi tremurau atât de tare încât formă numărul

de trei ori încercând să dea un telefon. Trase adânc aer în piept și mai încercă o dată. Doi... nouă... nouă... doi... unu... zero... unu... Începu să sune.

– Biroul șerifului.

– Cu ofițerul Blake, vă rog. Repede!

– Ofițerul Blake a plecat acasă. Poate altcineva să...?

– Nu! Vreau... vreți să îi spuneți să mă sune? Sunt Ashley Patterson. Trebuie să vorbesc cu el imediat!

– Așteptați puțin, domnișoară și o să văd dacă pot da de el.

Ajutorul de șerif Sam Blake o asculta răbdător pe nevastă-sa, Serena, care țipa la el.

– Fratele meu te muncește ca pe un cal zi și noapte și nu-ți dă suficienți bani ca să mă întreții în mod decent. De ce nu ceri o mărire de salariu? De ce?

Erau la masă, luau cina.

– Vrei să-mi dai cartofii, draga mea?

Serena se întinse și trânti farfuria cu cartofi în fața soțului ei.

– Problema este că nu te apreciază cum se cuvine.

– Ai dreptate, draga mea. Poți să-mi dai niște sos?

– Nu asculți ce-ți spun? urlă ea.

– Cuvânt cu cuvânt, iubito. Cina este absolut delicioasă. Ești o bucătăreasă grozavă.

– Cum pot să mă cert cu tine, nenorocitule, dacă tu nu ești în stare să ripostezi?

El luă o îmbucătură de carne de vițel.

– Asta pentru că te iubesc, draga mea.

Sună telefonul.

– Scuză-mă! Se ridică de la masă și apucă receptorul. Alo... Da... Fă-mi legătura... Domnișoară Patterson?

O auzea suspinând.

– S-a întâmplat... s-a întâmplat ceva oribil. Trebuie să veniți aici imediat!

– Pornesc chiar acum.

Serena se ridică în picioare.

– Poftim? Pleci acum? Ești chiar în mijlocul mesei!

– E o urgență, draga mea. Mă întorc cât pot de repede.

Îl urmări cum își pune tocul pistolului pe umăr. Se aplecă și o sărută.

– O cină minunată!

Ashley îi deschise ușa chiar în momentul în care ajunse. Avea obrajii uzi de lacrimi. Tremura.

Sam Blake intră în apartament și se uită în jur, precaut.

– Mai e cineva aici?

– Ci... cineva a fost aici. Se lupta să-și câștige controlul. Ui... uite...

Îl conduse în baie. Ajutorul Blake citi cuvintele de pe oglindă cu voce tare: „O să mori". Se întoarse spre Ashley.

– Aveți vreo idee despre cine ar fi putut scrie asta?

– Nu, răspunse Ashley. Acesta este apartamentul meu. Nimeni altcineva nu mai are vreo cheie... Și cineva a intrat aici... Cineva m-a urmărit. Cineva plănuiește să mă omoare. Izbucni în lacrimi. Nu mai su... suport.

Suspina acum fără să se mai poată opri. Blake îi puse un braț peste umeri și o bătu ușor pe spate.

– Gata, gata! Nu o să se întâmple nimic. O să vă asigurăm noi protecție și o să aflăm cine se află în spatele întregii istorii.

Ashley respiră adânc.

– Îmi cer scuze! De... de obicei nu mă port așa. E... a fost oribil.

– Să stăm de vorbă, spuse Sam Blake.

Ea reuși să se forțeze să zâmbească.

– Bine.

– Ce ziceți de o cană de ceai bun?

Stătură jos să vorbească la o cană fierbinte de ceai.

– Spuneți-mi când au început toate astea, domnișoară Patterson?

– Cam... cam cu șase luni în urmă. Am simțit că mă urmărește cineva. La început a fost doar o senzație vagă, dar pe urmă a început să se amplifice. Știam că sunt urmărită, dar nu se vedea nimeni. Pe urmă la serviciu, cineva mi-a intrat în computer și a desenat o imagine cu o mână cu un cuțit care încerca să... să mă omoare.

– Şi aveţi idee cine ar fi putut fi?

– Nu.

– Spuneţi că astăzi nu a fost prima oară când cineva a intrat în apartamentul acesta?

– Da. Odată, cineva a aprins toate luminile în lipsa mea. Altă dată am găsit un chiştoc de ţigară pe măsuţa de toaletă. Eu nu fumez. Şi cineva a deschis un sertar şi mi-a umblat prin... prin lenjeria intimă. Respiră adânc. Şi acum... asta.

– Aveţi vreun prieten care s-ar putea simţi respins?

Ashley clătină din cap.

– Nu.

– Aţi avut ceva relaţii de afaceri în care cineva să piardă bani din cauza dumneavoastră?

– Nu.

– Nici o ameninţare din partea nimănui?

– Nu.

Se gândi să îi povestească despre weekendul de la Chicago despre care nu îşi amintea nimic, dar asta putea să-l aducă în discuţie pe tatăl ei. Se hotărî să nu spună nimic.

– Nu vreau să rămân singură aici în noaptea asta, zise Ashley.

– Bine. O să sun la secţie şi o să rog să trimită pe cineva aici să..

– Nu! Vă rog! Îmi e teamă să mai am încredere în altcineva. Puteţi rămâne cu mine, doar până dimineaţă?

– Nu cred că...

– Oh, vă rog!

Tremura.

O privi în ochi şi se gândi că nu mai văzuse în viaţa lui pe cineva atât de îngrozit.

– Nu puteţi merge undeva în noaptea asta? Nu aveţi vreun prieten care să...?

– Dacă cel care face asta este tocmai unul dintre prietenii mei?

El încuviinţă din cap.

– Bine. O să rămân. Dimineaţă o să aranjez să aveţi pe cineva care să vă supravegheze douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru.

– Mulțumesc.

Glasul îi era plin de ușurare. El o bătu ușor pe mână.

– Și nu vă faceți griji! Promit că o să-i dăm noi de capăt. Stați să îl sun pe șeriful Dowling să-i spun ce se petrece. Vorbi la telefon cinci minute, iar când închise spuse: Ar trebui să o sun și pe soția mea.

– Desigur.

Blake ridică din nou telefonul și formă.

– Bună, draga mea. Nu vin acasă în seara asta, așa că poți să te uiți la ceva la televizor...?

– Ce nu faci? Unde ești, cu una dintre târfele tale ieftine?

Ashley o putea auzi țipând prin receptor.

– Serena...

– Pe mine nu mă prostești!

– Serena...

– Da, la asta vă gândiți cu toții – cum să vă culcați cu femei.

– Serena...

– Să știi că nu o să mai suport asta multă vreme.

– Serena...

– Astea-s mulțumirile pe care le primesc pentru că sunt o soție atât de bună...

Conversația – mai degrabă monolog – continuă alte zece minute. În cele din urmă, Blake puse receptorul jos și se întoarse spre Ashley, jenat.

– Îmi pare rău! Nu se poartă așa de obicei.

Ashley se uită la el și spuse:

– Înțeleg.

– Nu... chiar pe bune. Serena se comportă în felul acesta pentru că este speriată.

Ashley îl privi curioasă.

– Speriată?

El rămase tăcut un moment.

– Serena e pe moarte. Are cancer. Boala a fost în remisie un timp. A început cam cu șapte ani în urmă. Suntem căsătoriți de cinci.

– Deci știați că...?

– Da. Nu a contat. O iubesc. Se opri. În ultima vreme starea ei s-a înrăutățit. Este speriată pentru că îi e teamă că va muri și că o s-o părăsesc. Și toate țipetele acelea sunt menite doar să-i ascundă acea frică.

– Îmi... îmi pare foarte rău.

– E o persoană minunată. În interiorul ei este atât de blândă, de iubitoare și de caldă. Aceea este Serena pe care o știu eu.

Ashley spuse:

– Îmi cer scuze dacă am provocat...

– Deloc.

Se uită în jur. Ashley spuse:

– Nu am decât un dormitor, acela. Puteți dormi dumneavoastră acolo, iar eu o să dorm pe canapea.

Blake clătină din cap.

– Îmi convine de minune canapeaua.

– Nu vă pot spune cât de recunoscătoare vă sunt.

– Nici o problemă, domnișoară Patterson.

O urmări cum deschide un dulap cu lenjerie și scoate cearșafuri și o pătură. Se apropie de canapea și întinse cearșaful.

– Sper că o să...

– Perfect. Oricum nu intenționez să dorm prea mult.

Verifică ferestrele să se asigure că erau încuiate, apoi se duse la ușă și o zăvorî de două ori.

– Foarte bine.

Își puse pistolul pe măsuța de lângă canapea.

– Mergeți să dormiți. Dimineață o să vedem cum organizăm totul.

Ashley dădu din cap. Se apropie de el și îl sărută pe obraz.

– Mulțumesc.

Blake o urmări cum intră în dormitor și închise ușa. Se înapoie la ferestre și le verifică din nou. Urma o noapte lungă.

La sediul FBI din Washington, agentul special Ramirez vorbea cu Roland Kingsley, șeful secției lui.

– Am primit rapoartele privind amprentele și ADN-ul prelevate de la locurile crimelor din Bedford, Cupertino, Québec și San Francisco. Am primit și raportul ADN final. Amprentele de peste tot se potrivesc, și la fel și urmele de ADN sunt identice.

Kingsley dădu din cap.

– Deci în mod clar avem de-a face cu un criminal în serie.

– Fără îndoială.

– Hai să-l găsim pe nemernic!

La ora șase dimineața, cadavrul dezbrăcat al ajutorului de șerif Sam Blake fu găsit de soția administratorului pe aleea care trecea prin spatele clădirii în care se afla apartamentul lui Ashley Patterson.

Fusese înjunghiat și castrat.

capitolul 10

Erau cinci cu totul: șeriful Dowling, doi detectivi în civil și doi polițiști în uniformă. Stăteau în living uitându-se la Ashley care hohotea isteric pe un scaun.

Șeriful Dowling spuse:

– Sunteți singura care ne poate ajuta, domnișoară Patterson.

Ashley ridică ochii spre bărbați și dădu din cap. Trase adânc aer în piept de câteva ori.

– O să... o să încerc.

– Să începem cu începutul. Ajutorul de șerif Blake și-a petrecut noaptea aici?

– D... da. Eu l-am rugat. Îmi... îmi era foarte frică, eram disperată.

– Apartamentul acesta are un dormitor.

– Da.

– Unde a dormit ofițerul Blake?

Ashley arătă cu degetul spre canapea, unde se găseau o pernă și o pătură.

– A... a dormit acolo.

– La ce oră v-aţi dus la culcare?

Ashley se gândi un moment.

– Trebuie... trebuie să fi fost în jur de douăsprezece noaptea. Fusesem agitată. Am băut nişte ceai şi am stat puţin de vorbă şi m-am mai calmat. I-am adus nişte aşternuturi şi o pernă, apoi m-am dus în dormitor.

Se lupta să se stăpânească.

– Aceea a fost ultima dată când l-aţi văzut?

– Da.

– Şi aţi mers la culcare?

– Nu am adormit imediat. În cele din urmă am luat un somnifer. Următorul lucru pe care mi-l amintesc a fost că m-au trezit ţipetele unei femei de pe aleea din spatele casei.

Începu să tremure.

– Credeţi că a intrat cineva în apartamentul acesta şi l-a ucis pe ofiţerul Blake?

– Nu... nu ştiu, spuse Ashley disperată. A mai intrat cineva aici şi înainte. Chiar mi-a lăsat un mesaj de ameninţare pe oglinda din baie.

– Mi-a spus şi mie asta la telefon.

– Poate că a auzit ceva şi... a ieşit ca să vadă ce este, spuse Ashley.

Şeriful Dowling clătină din cap.

– Nu cred că ar fi ieşit în pielea goală.

Ashley plângea.

– *Nu ştiu! Nu ştiu!* E un coşmar totul!

Îşi acoperi ochii cu mâinile. Şeriful Dowling spuse:

– Aş dori să arunc o privire prin apartament. Este necesar să fac rost de mandat de percheziţie?

– Sigur că nu. Daţi-i... daţi-i drumul!

Şeriful Dowling dădu din cap spre detectivi. Unul dintre ei intră în dormitor. Celălalt se duse în bucătărie.

– Despre ce aţi vorbit cu ofiţerul Blake?

Ashley trase adânc aer în piept.

– I-am... i-am spus despre lucrurile care mi s-au întâmplat. A fost foarte... Ridică privirea spre şerif. De ce ar fi vrut cineva să-l omoare? *De ce?*

– Nu știu, domnișoară Patterson. Vom afla.

Locotenentul Elton, detectivul care intrase în bucătărie, apăru în cadrul ușii.

– Aș putea să vorbesc puțin cu dumneavoastră, domnule șerif?

– Mă scuzați!

Șeriful Dowling intră în bucătărie.

– Ce e?

Locotenentul Elton spuse:

– Am găsit ăsta în chiuvetă.

Ridică de marginea lamei un cuțit mare, plin de sânge.

– N-a fost spălat. Cred că putem obține niște amprente.

Kostoff, al doilea detectiv, veni din dormitor și intră în grabă în bucătărie. Avea în mână un inel cu un smarald montat între niște diamante mici.

– Am găsit asta în cutia de bijuterii din dormitor. Se potrivește cu descrierea pe care am primit-o de la Québec a inelului pe care i l-a dat Jean Claude Parent lui Toni Prescott.

Cei trei bărbați se uitară unii la alții.

– Dar asta nu are nici un sens, spuse șeriful.

Cu grijă, luă cuțitul cel mare și inelul și se înapoie în sufragerie. Întinse cuțitul spre femeie:

– Domnișoară Patterson, cuțitul acesta vă aparține?

Ashley îl privi.

– Eu... Da. S-ar putea. De ce?

Șeriful Dowling îi întinse inelul.

– Ați mai văzut acest inel vreodată?

Ashley îl privi și clătină din cap.

– Nu.

– L-am găsit în cutia dumneavoastră de bijuterii.

Îi urmări expresia de pe față. Era complet uluită. Șopti:

– Eu... Probabil că l-a pus cineva acolo...

– Cine ar face așa ceva?

Fața îi era albă ca varul.

– Nu știu.

Un detectiv apăru la ușa de la intrare.

– Domnule șerif?

– Da, Baker?

Îi făcu semn detectivului să se apropie și vorbiră într-un colț.

– Ce ați găsit?

– Am descoperit urme de sânge pe mocheta din hol și din lift. Din câte se pare, cadavrul a fost pus pe un cearșaf, târât în lift și lăsat pe alee.

– Dumnezeule mare! Șeriful Dowling se întoarse către Ashley. Domnișoară Patterson, sunteți arestată. Vă voi citi drepturile pe care le aveți. Aveți dreptul să nu spuneți nimic. Dacă renunțați la dreptul acesta, orice veți spune poate fi folosit împotriva dumneavoastră la proces. Aveți dreptul la un avocat. Dacă nu vă puteți permite un avocat, vi se va atribui unul din oficiu.

Când ajunseră la sediu, șeriful Dowling spuse:

– Amprentați-o și înregistrați-o!

Ashley parcurse mecanic, ca un robot, întreaga procedură. Când se termină, șeriful Dowling spuse:

– Aveți dreptul la un telefon.

Ashley se uită în sus la el și spuse fără intonație:

– Nu am pe cine să sun. „Nu-l pot suna pe tata."

Șeriful Dowling privi cum Ashley era condusă într-o celulă.

– Să fiu al naibii dacă înțeleg. Ați văzut testul cu detectorul de minciuni? Aș putea să jur că este nevinovată.

Intră detectivul Kostoff.

– Sam a făcut sex înainte de a muri. Am trecut o lampă cu ultraviolete peste cadavru și peste cearșaful în care era înfășurat. Am descoperit urme de spermă și secreție vaginală. Am...

Șeriful Dowling gemu:

– Oprește-te!

Amânase momentul în care trebuia să îi dea vestea surorii lui. Dar acum era necesar să o facă. Oftă și spuse:

– Mă întorc.

*

Douăzeci de minute mai târziu, era acasă la Sam.

– Vai ce plăcere neașteptată, îl întâmpină Serena. Sam e cu tine?

– Nu, Serena. Trebuie să îți pun o întrebare.

Avea să fie dificil. Serena îl privi curioasă.

– Da?

– Tu și... tu și cu Sam ați făcut sex în ultimele douăzeci și patru de ore?

Expresia de pe fața ei se schimbă.

– Poftim? Noi... Nu. De ce vrei să...? Sam nu se mai întoarce, nu-i așa?

– Nu-mi place deloc că trebuie să îți spun asta, dar el...

– M-a lăsat pentru ea, nu-i așa? Știam că se va întâmpla. Nu îl învinovățesc. I-am fost o soție groaznică. Am...

– Serena, Sam a murit.

– Mereu țipam la el. Nu voiam să o fac, dar o făceam. Țin minte că...

El o luă de brațe.

– Serena, Sam a murit.

– Odată ne-am dus la plajă și...

Deja o scutura.

– Ascultă-mă, Sam a murit.

– ... și voiam să facem un picnic.

Se uită la ea și realiză că nu-l auzise.

– Deci, eram la plajă și apare un bărbat și spune: „Dați-mi toți banii". Și Sam spune: „Arată-mi pistolul".

Șeriful Dowling rămase în loc și o lăsă să vorbească. În mod evident, era în șoc și refuza să perceapă ce se întâmplase.

– ... așa era Sam. Spune-mi despre femeia cu care a plecat. E frumoasă? Sam îmi spune și mie tot timpul că sunt frumoasă, dar eu știu că nu e așa. O spune ca să mă facă să mă simt bine, fiindcă mă iubește. Nu o să mă părăsească niciodată. O să se întoarcă. O să vezi tu. Mă iubește.

Continuă să vorbească fără noimă.

Șeriful Dowling se apropie de telefon și formă un număr.

– Trimiteți o asistentă încoace. Se înapoie și își îmbrățișă sora. Totul va fi bine.

– Ți-am povestit despre cum a fost când eu și cu Sam am...?

Cincisprezece minute mai târziu, sosi o asistentă.

– Aveți multă grijă de ea, spuse șeriful Dowling.

În biroul șerifului Dowling era o ședință în plină desfășurare.

– Aveți un apel pe linia unu.

Șeriful Dowling ridică telefonul.

– Da?

– Domnule șerif, aici agentul special Ramirez de la cartierul general al FBI din Washington. Avem niște informații pentru dumneavoastră în cazul criminalului in serie. Nu aveam amprentele lui Ashley Patterson fiindcă nu avea cazier și înainte de 1988 nu se cerea amprenta de la degetul mare în statul California pentru a obține permisul de conducere.

– Și...

– La început am crezut că este o eroare a computerului, dar am verificat și...

În următoarele cinci minute, șeriful Dowling rămase nemișcat, ascultând cu o expresie neîncrezătoare pe față. Când vorbi în cele din urmă, spuse:

– Sunteți sigur că nu este vreo greșeală? Nu mi se pare că... Toate...? Înțeleg. Mulțumesc foarte mult. Puse receptorul la loc și rămase acolo tăcut destul de mult. Apoi ridică ochii. Era laboratorul FBI din Washington. Au terminat verificarea amprentelor de pe cadavrele victimelor. Jean Claude Parent din Québec se întâlnea cu o englezoaică pe nume Toni Prescott când a fost ucis.

– Da.

– Richard Melton din San Francisco se întâlnea cu o italiancă pe nume Alette Peters când a fost omorât.

Ei încuviințară din cap.

– Și noaptea trecută Sam Blake a fost cu Ashley Patterson.

– Exact.

Șeriful Dowling trase adânc aer în piept.
– Ashley Patterson...
– Da?
– Toni Prescott...
– Da?
– Alette Peters...
– Da?
– Sunt toate una și aceeași nemernică.

Cartea a doua

capitolul 11

Robert Crowther, agentul imobiliar de la firma Bryant & Crowther, deschise uşa cu o mişcare amplă şi spuse teatral:

– Aceasta este terasa. De aici aveţi o vedere perfectă asupra Coit Tower.

Îi urmări cu privirea pe cei doi tineri soţi care păşeau afară şi se apropiau de balustradă. Priveliştea de acolo era incredibilă, căci oraşul San Francisco se întindea în faţa lor până departe, într-o panoramă spectaculoasă. Robert Crowther văzu cuplul schimbând priviri şi un zâmbet complice şi zâmbi şi el amuzat. Oamenii încercau să-şi ascundă entuziasmul. Tiparul era mereu acelaşi: posibilii cumpărători credeau că, dacă se arătau prea încântaţi, preţul avea să crească.

„Pentru acest duplex de tip penthouse", se gândi Crowther cam stânjenit, „preţul este deja suficient de mare". Se întrebă preocupat dacă cei doi şi-l puteau permite. Bărbatul era avocat, iar avocaţii tineri nu făceau prea mulţi bani.

Erau un cuplu frumos şi în mod evident se iubeau foarte mult. David Singer avea treizeci şi ceva de ani, era blond şi cu o figură inteligentă, cu un aer de puşti care-l făcea foarte plăcut. Soţia lui, Sandra, era frumoasă şi caldă.

Robert Crowther observase burtica pronunţată a femeii şi spusese:

– A doua cameră de oaspeţi ar fi perfectă pentru a fi transformată într-o cameră pentru copii. Există un loc de joacă câteva străzi mai încolo şi două şcoli în apropiere.

Îi privise cum schimbă din nou între ei acel zâmbet complice.

Duplexul penthouse era format dintr-un dormitor principal cu o baie și o cameră pentru oaspeți la etaj. Dedesubt, se afla o cameră de zi foarte spațioasă, o sufragerie, o bibliotecă, o bucătărie, o altă cameră de oaspeți și două băi. Aproape fiecare cameră avea o priveliște minunată asupra orașului.

Robert îi urmări pe cei doi cum traversau din nou apartamentul. Se opriră într-un colț, șușotind.

– Îmi place foarte mult, îi spuse Sandra lui David. Și ar fi minunat pentru bebeluș. Dar, dragul meu, ni-l putem permite? Costă șase sute de mii de dolari!

– Plus întreținerea, adăugă David. Vestea proastă este că nu ni-l putem permite astăzi. Vestea bună este că ni-l vom putea permite joi. Duhul va ieși din lampa fermecată, și viețile noastre se vor schimba miraculos.

– Știu, spuse ea fericită. Ce minunat!

– Deci mergem mai departe?

Sandra trase aer adânc în piept.

– Da, mergem.

David zâmbi, făcu un gest din mână și spuse:

– Bine ați venit acasă, doamnă Singer.

Braț la braț, se duseră spre locul unde îi aștepta Robert Crowther.

– O luăm, îi spuse David.

– Felicitări! Este una dintre cele mai bune case din San Francisco. Veți fi foarte fericiți aici.

– Sunt sigur că așa va fi.

– Aveți noroc. Trebuie să vă spun că mai sunt câțiva interesați de acest duplex.

– Cât de mare doriți să fie avansul?

– Un avans de zece mii de dolari va fi suficient în momentul acesta. Voi pune să se întocmească hârtiile. Când le semnați, va fi nevoie de alte șaizeci de mii de dolari. Iar banca dumneavoastră poate întocmi un plan de rate lunare pe cei douăzeci sau treizeci de ani pentru care veți face creditul ipotecar.

David aruncă o privire spre Sandra.

– OK.

– Voi pune să se pregătească hârtiile.

– Ne mai putem uita o dată pe-aici? întrebă Sandra entuziasmată.

Crowther zâmbi binevoitor.

– Puteți rămâne cât vreți, doamnă Singer. Casa vă aparține.

– Mi se pare că trăiesc un vis minunat, David. Nu-mi vine să cred că se întâmplă cu adevărat.

– Se întâmplă. David o luă în brațe. Vreau să fac astfel încât toate visurile tale să se transforme în realitate.

– Asta și faci, dragul meu.

Până acum locuiseră într-un mic apartament cu trei camere din Marina District, dar acum că venea bebelușul, avea să fie cam înghesuit. Mai înainte, nu și-ar fi putut permite în nici un caz un duplex pe Nob Hill, dar joi avea să fie ziua dedicată noilor parteneri la firma internațională de avocatură Kincaid, Turner, Rose & Ripley, unde lucra David. Dintre cei douăzeci și cinci de posibili candidați urmau să fie aleși șase care să intre în rândurile selecte ale partenerilor de la firmă, și toată lumea era de acord că David urma să fie unul dintre cei care vor fi selectați. Kincaid, Turner, Rose & Ripley, care aveau birouri în San Francisco, New York, Londra, Paris și Tokio, era una dintre cele mai prestigioase firme de avocatură din lume și era de obicei prima țintă spre care se îndreptau absolvenții celor mai bune facultăți de drept.

Firma folosea strategia biciului și a zăhărelului când venea vorba despre tinerii asociați. Partenerii cu vechime profitau fără milă de ei, neținând seama de orele de program sau de starea de sănătate și punându-i să facă toate sarcinile grele și monotone la care ei înșiși nu erau dispuși să se înhame. Era o slujbă foarte stresantă care te solicita douăzeci și patru de ore pe zi. Asta când venea vorba de bici. Cei care rămâneau totuși o făceau din cauza recompenselor. Iar zăhărelul cel mai apreciat era promisiunea de a deveni partener la firmă. Să devii partener însemna să primești un salariu mai mare, o bucată din profitul uriaș al corporației, un birou spațios

cu o privelişte deosebită, baie proprie, delegaţii în străinătate şi o mulţime de alte avantaje.

David lucra în domeniul dreptului corporatist la Kincaid, Turner, Rose & Ripley de şase ani şi asta era şi bine, şi rău. Programul era absolut groaznic şi stresul enorm, dar David, hotărât să se ţină tare pe poziţii ca să ajungă partener, rămăsese şi făcuse o treabă foarte bună. Acum, în sfârşit, ziua cea mare se apropia.

După ce David şi Sandra se despărţiră de agentul imobiliar, se duseră la cumpărături. Cumpărară o cădiţă, un scaun înalt, un cărucior, un ţarc şi hăinuţe pentru bebeluşul pe care îl numeau deja Jeffrey.

– Hai să-i luăm şi nişte jucării, spuse David.

– Avem destul timp pentru asta, răspunse Sandra râzând.

După cumpărături, se mai plimbară prin oraş, de-a lungul zonei cu fântâni arteziene din Ghirardelli Square, pe lângă Cannery spre Fisherman's Wharf. Luară prânzul la American Bistro.

Era sâmbătă, o zi perfectă în San Francisco pentru serviete de piele fină şi cravate scumpe, costume sobre şi cămăşi cu monogramă discretă, o zi pentru prânzuri la restaurante exclusiviste şi vizitat apartamente la mansarde de lux. O zi perfectă pentru un avocat de succes.

David şi Sandra se cunoscuseră cu trei ani în urmă la o mică petrecere. David se dusese la petrecere cu fiica unui client al firmei. Sandra lucra ca juristă în biroul unei firme de avocatură rivale. La cină, Sandra şi David ajunseseră să se contrazică cu privire la hotărârea ce se luase într-un caz politic la Washington. În timp ce toţi ceilalţi participanţi la cină îi priveau, cearta dintre ei devenise din ce în ce mai aprinsă. Şi, în mijlocul ei, David şi Sandra realizaseră că nici unuia dintre ei nu-i mai păsa de decizia instanţei. Se lansaseră în argumente elaborate numai ca să se dea mari, unul faţă de celălalt, ca într-un veritabil dans verbal al împerecherii.

David o sunase pe Sandra a doua zi.

– Mi-ar plăcea să terminăm discuția despre acea decizie, spusese David. Cred că este important.

– La fel cred și eu, fusese de acord Sandra.

– Putem vorbi despre asta la cină în seara asta?

Sandra ezitase. Deja stabilise să iasă la cină cu altcineva în seara aceea.

– Da, răspunsese ea. În seara asta e foarte bine.

Și din seara aceea rămăseseră împreună. La exact un an de la data în care se cunoscuseră, se căsătoriseră.

Joseph Kincaid, partenerul cel mai însemnat al firmei, îi permisese lui David să-și ia weekendul liber.

Salariul lui David la Kincaid, Turner, Rose & Ripley era de 45 000 de dolari pe an. Sandra își păstrase slujba de asistent juridic. Dar acum, odată cu venirea bebelușului, cheltuielile lor aveau să crească.

– O să trebuiască să renunț la lucru în câteva luni, spuse Sandra. Nu vreau o bonă care să ne crească copilul, dragul meu. Vreau să fiu eu alături de el.

Ecografia arătase că bebelușul era băiat.

– O să ne descurcăm, o asigură David.

Parteneriatul avea să le transforme viețile.

David începuse să lucreze chiar și mai mult. Voia să se asigure că nu va fi trecut cu vederea în ziua în care se făceau noii parteneri.

Joi dimineață, în timp ce se îmbrăca, David privea știrile la televizor.

Un jurnalist spunea cu respirația întretăiată:

– Avem știri de ultima oră... Ashley Patterson, fiica renumitului medic din San Francisco Steven Patterson, a fost arestată sub suspiciunea că ar fi criminalul în serie pe care îl caută de multă vreme poliția și FBI-ul...

David încremeni în picioare în fața televizorului.

– ... azi-noapte șeriful districtului Santa Clara, Matt Dowling, a anunțat arestarea lui Ashley Patterson pentru o serie de crime urmate de castrări oribile. Șeriful Dowling le-a spus reporterilor: „Nu există nici un dubiu că am arestat făptașul real. Dovezile pe care le deținem în acest sens sunt cât se poate de concludente".

Dr. Steven Patterson. Mintea lui David se îndreptă spre trecut...

Avea douăzeci și unu de ani și tocmai începuse facultatea de drept. Venise acasă de la ore într-o zi și-și găsise mama pe podeaua din dormitor, fără cunoștință. Sunase la 911, și o ambulanță o dusese pe mama lui la Spitalul Memorial San Francisco. David așteptă afară în fața camerei de gardă până ce un medic ieși să vorbească cu el.

– E... o să se facă bine?

Medicul ezită.

– Unul dintre cardiologii noștri a examinat-o. A suferit o ruptură a valvei mitrale.

– Ce înseamnă asta? întrebă David.

– Mă tem că nu putem face nimic pentru ea. Este prea slăbită să aștepte un transplant și microchirurgia pe inimă este prea riscantă.

David simți că-i fuge pământul de sub picioare.

– Cât... cât mai are până...?

– Aș spune câteva zile, poate o săptămână. Îmi pare rău, fiule!

David rămase în loc, copleșit de panică.

– Și nu exista cineva – *oricine* – care să o poată ajuta?

– Mi-e teamă că nu. Singurul care ar fi putut să o ajute este Steven Patterson, dar el este foarte...

– Cine e Steven Patterson?

– Dr. Patterson este un pionier în domeniul chirurgiei pe inimă minim invazivă. Dar având în vedere programul său extrem de încărcat și activitatea de cercetare, nu există nici o șansă să...

David o luă la fugă.

Sună la cabinetul doctorului Patterson de la un telefon public de pe culoarul spitalului.

– Aș dori să fac o programare la dr. Patterson. Este pentru mama mea. Ea...

– Îmi pare rău! Nu mai facem programări. Prima dată disponibilă ar fi deja peste șase luni.

– *Nu mai are șase luni*, urlă David.

– Îmi pare rău. Vă pot îndrepta spre...

David trânti telefonul.

A doua zi dimineaţă, David se duse la cabinetul doctorului Patterson. Sala de aşteptare era plină. David se apropie de asistentă.

– Aş dori o programare la dr. Patterson. Mama este într-o stare foarte gravă şi...

Ea ridică ochii spre el şi spuse:

– Aţi sunat şi ieri, nu-i aşa?

– Ba da.

– V-am spus şi atunci. Nu avem nici o dată şi nici o oră disponibile şi nici nu mai facem programări pentru viitor.

– O să aştept, spuse David încăpăţânat.

– Nu puteţi aştepta. Domnul doctor este...

David se aşeză. Stătu acolo privind cum oamenii din sala de aşteptare erau invitaţi unul câte unul în cabinet, până ce nu mai rămase decât el.

La ora şase, asistenta spuse:

– Nu mai are rost să aşteptaţi. Dr. Patterson a plecat acasă.

David se duse să o viziteze pe mama lui la Terapie intensivă în seara aceea.

– Puteţi sta numai un minut, îl avertiză o asistentă. E foarte slăbită.

David intră în salon şi ochii i se umplură instantaneu de lacrimi. Mama lui era legată la un aparat de respiraţie artificială şi o mulţime de tuburi îi ieşeau din braţe şi din nas. Era mai albă decât cearşafurile pe care era culcată. Avea ochii închişi.

David se apropie de ea şi îi spuse:

– Mami, eu sunt. Nu o să las să ţi se întâmple nimic rău. O să te faci bine.

Lacrimile îi curgeau şiroaie pe obraji adunându-i-se în barbă.

– Mă auzi? O să ne luptăm. Nimeni nu ne poate doborî pe noi doi, nu atâta timp cât suntem împreună. O să-ţi fac rost de cel mai bun doctor din lume. Tu nu trebuie să faci altceva decât să reziști. Mă întorc mâine.

Se aplecă și o sărută ușor pe obraz.

Oare mâine avea să o mai găsească în viață?

În după-amiaza următoare, David se duse la garajul din subsolul clădirii unde își avea cabinetul doctorul Patterson. Un angajat parca o mașină. Omul se apropie de David.

– Pot să vă ajut cu ceva?

– O aștept pe soția mea, spuse David. Are programare la dr. Patterson.

Angajatul zâmbi.

– E un om extraordinar.

– Tocmai ne povestea despre mașina nemaipomenită pe care o are. David se opri, încercând să-și amintească. Mi se pare că era un Cadillac, nu?

Angajatul clătină din cap.

– Nu. Arătă înspre un Rolls-Royce parcat în colț. Este Rollsul acela de acolo.

David spuse:

– Da. Cred că mi-a spus că are și un Cadillac.

– Ceea ce nu m-ar mira, răspunse angajatul.

Se grăbi să preia o mașină ce aștepta la intrare.

David se apropie ușurel de Rolls. După ce se asigură că nu îl urmărea nimeni, deschise portiera, se strecură pe bancheta din spate și se lăsă la podea. Rămase acolo, în poziția aceea înghesuită și teribil de neconfortabilă, dorindu-și din răsputeri să iasă doctorul Patterson.

La 18.15, David simți cum portiera din față se deschide și cineva se suie la volan. Auzi motorul pornind și apoi mașina începu să se miște.

– Noapte bună, domnule doctor Patterson.

– Noapte bună, Marco.

Mașina ieși din parcarea subterană, și David simți cum cotește. Așteptă două minute, apoi trase adânc aer în piept și se ridică.

Doctorul Patterson îl văzu în oglinda retrovizoare.

– Dacă acesta este un jaf, să știi că nu am bani cash la mine, spuse el calm.

– Virează pe o stradă laterală şi trage pe dreapta lângă colţ.

Doctorul Patterson dădu din cap. David se uită îngrijorat cum doctorul întoarce pe o stradă laterală, trage maşina lângă colţ şi se opreşte.

– Îţi dau toţi banii pe care îi am la mine, spuse dr. Patterson. Poţi să iei maşina. Nu e nevoie să recurgi la violenţă. Dacă...

David se strecurase între timp pe locul din dreapta, în faţă.

– Nu este vorba de un jaf. Nu vreau maşina.

Doctorul Patterson îl privea enervat.

– Atunci ce naiba vrei?

– Numele meu este Singer. Mama mea este pe moarte. Vreau să o salvaţi.

Pe faţa doctorului Patterson fulgeră o expresie de uşurare căreia îi făcu loc de îndată una de mânie.

– Fă-ţi o programare la...

– Nu este timp pentru nici o nenorocită de programare. David ţipa. O să moară, iar eu nu am de gând să las să se întâmple asta. Se lupta să se controleze. Vă rog! Ceilalţi medici mi-au spus că sunteţi singura speranţă pentru ea.

Doctorul Patterson îl privea în continuare contrariat.

– Ce problemă are?

– Are o... are o ruptură la valva mitrală. Doctorilor le este teamă să o opereze. Mi-au spus că dumneavoastră sunteţi singurul care îi poate salva viaţa.

Doctorul Patterson clătină din cap.

– Programul meu...

– Nu-mi pasă nici ca de un rahat de programul dumneavoastră! E vorba de mama mea. Trebuie să o salvaţi! Este tot ce am pe lumea asta...

Urmă o tăcere lungă. David rămase acolo, cu ochii strâns închişi. Auzi glasul doctorului Patterson:

– Nu îţi promit absolut nimic, dar o s-o văd. Unde este?

David se întoarse ca să-l privească.

– E la Terapie intensivă la Spitalul Memorial San Francisco.

– Ne întâlnim acolo mâine-dimineață la ora opt.

David își găsi cu greutate vorbele.

– Nu știu cum să vă...

– Nu uita că nu îți promit nimic. Și nu-mi face deloc plăcere să fiu speriat de moarte, tinere. Data viitoare, încearcă să dai un telefon.

David rămase pe loc, nemișcat. Dr. Patterson se uită la el.

– Ce e?

– Mai este o problemă.

– Nu mai spune!

– Eu... eu nu am nici un ban. Sunt student la drept și muncesc ca să-mi pot plăti taxele.

Doctorul Patterson se uita fix la el. David spuse cu patimă:

– Vă jur că o să găsesc o cale să mă revanșez. Și dacă este să dureze toată viața, o să am grijă să fiți recompensat. Știu cât de scumpe sunt serviciile dumneavoastră și...

– Nu cred că știi, fiule.

– Nu am la cine altcineva să apelez, domnule doctor – vă implor.

Urmă încă un moment de tăcere.

– Câți ani ai terminat deja din facultatea de drept?

– Nici unul. Abia am început.

– Dar te aștepți să fii în stare să mă recompensezi?

– Vă jur!

– Ieși dracului afară!

Când David ajunse acasă, era sigur că va fi ridicat de poliție pentru răpire și amenințare cu violența și cine mai știe ce altceva. Dar nu se întâmplă nimic. Întrebarea pe care nu și-o putea alunga din minte era dacă doctorul Patterson avea să apară la spital.

Când David intră în rezerva de la Terapie intensivă a doua zi dimineață, doctorul Patterson era acolo examinând-o pe mama lui David.

David îl privi, cu inima bătându-i în gâtul pe care și-l simțea uscat.

Doctorul Patterson se întoarse spre unul dintre grupurile de medici care se aflau acolo.

– Duceți-o în sala de operație, Al. Chiar acum!

În timp ce mama lui era mutată pe un pat mobil și împinsă de acolo, David spuse răgușit:

– O să...?

– O să vedem.

Șase ore mai târziu, David se afla în sala de așteptare, când doctorul Patterson se apropie de el. David sări în picioare.

– Cum se...?

Îi era frică să termine întrebarea.

– O să se facă bine. Mama ta este o femeie foarte puternică.

David rămase în loc, copleșit de un sentiment uriaș de ușurare. Într-o clipită spuse o rugăciune de mulțumire în gând. „Mulțumescu-Ți, Doamne!"

Doctorul Patterson îl privea.

– Nici măcar nu-ți știu numele de botez.

– David, domnule.

– Ei bine, David, știi de ce-am hotărât să fac asta?

– Nu...

– Din două motive. Starea mamei tale reprezenta o provocare pentru mine. Îmi plac provocările. Al doilea motiv ești tu însuți.

– Nu... nu înțeleg.

– Ceea ce-ai făcut tu a fost exact genul de lucru pe care l-aș fi făcut și eu când eram mai tânăr. Ai dat dovadă de imaginație. Acum – tonul i se schimbă – ai spus că mă vei recompensa cum se cuvine.

Lui David i se ridică inima în gât.

– Da, domnule. Într-o zi...

– Dar acum?

David înghiți în sec.

– *Acum?*

– O să fac o înțelegere cu tine. Ai permis de conducere?

– Da, domnule...

– Bine. M-am săturat să conduc mașina aia mare încoace și încolo. O să mă duci la serviciu în fiecare dimineață și o să vii să mă iei la ora șase sau șapte timp de un an de zile. La sfârșitul acestui an voi considera că mi-ai plătit onorariul...

Și înțelegerea se încheie astfel. David îl conduse pe doctorul Patterson până la birou și înapoi acasă în fiecare zi, în schimbul faptului că acesta îi salvase viața mamei lui David.

În timpul acelui an, David învață să-l respecte și să-l aprecieze pe doctorul Patterson. În ciuda acceselor de impulsivitate ocazionale ale medicului, se dovedi cel mai generos om pe care îl cunoscuse vreodată David. Era implicat într-o mulțime de acte de caritate și își dona puținul timp liber pe care îl avea clinicilor gratuite. În timpul drumurilor spre și de la spital sau cabinet, el și David aveau discuții lungi.

– Ce fel de drept studiezi, David?

– Dreptul penal.

– De ce? Ca să-i ajuți pe niște nemernici de infractori să iasă basma curată?

– Nu, domnule. Există o mulțime de oameni cinstiți care ajung să fie prinși în hățișurile justiției și care au nevoie de ajutor. Eu vreau să-i ajut.

Când anul se terminase, doctorul Patterson îi strânsese mâna lui David și îi spusese:

– Acum suntem chit...

David nu-l mai văzuse pe Steven Patterson de ani întregi, dar îi văzuse numele în presă de nenumărate ori.

„Dr. Steven Patterson a inaugurat o clinică gratuită pentru bebelușii bolnavi de SIDA..."

„Dr. Steven Patterson a sosit astăzi în Kenya pentru a inaugura Centrul Medical Patterson..."

„Astăzi au fost demarate lucrările la Adăpostul caritabil Patterson..."

Părea să fie peste tot, donându-și timpul și banii celor care aveau nevoie de el.

Glasul Sandrei reuși să-l scuture pe David din reverie.

– David. Te simți bine?

El se întoarse din fața televizorului.

– Tocmai au arestat-o pe fiica lui Steven Patterson pentru acele crime în serie.

– Vai ce îngrozitor! exclamă Sandra. Îmi pare foarte rău, dragul meu.

– El i-a dăruit mamei încă șapte ani minunați de viață. Nu este drept ca așa ceva să i se întâmple unui om ca el. Este cel mai mare domn pe care l-am cunoscut vreodată, Sandra. Nu merită așa ceva. Cum ar putea oare să aibă un astfel de monstru pe post de fiică? Se uită la ceas. La dracu'! O să întârzii.

– Nu ți-ai luat micul dejun.

– Sunt prea dat peste cap ca să mănânc. Aruncă o privire spre televizor. Asta... și povestea cu parteneriatul de astăzi...

– O să reușești să-l obții. Nu există nici o îndoială în privința asta.

– *Mereu* există o îndoială în privința aceasta, draga mea. În fiecare an, cineva care se presupune că va fi ales ajunge să se numere printre perdanți.

Ea-l îmbrățișă și spuse:

– Șansa va fi a lor să te aibă pe tine ca partener.

David se aplecă și o sărută.

– Mulțumesc, iubito. Nu știu ce m-aș face fără tine.

– Nici nu va trebui să afli vreodată. Să mă suni imediat ce afli ceva, bine, David?

– Sigur că te sun. O să ieșim undeva să sărbătorim. Și cuvintele îi reverberară în minte. Cu ani în urmă, le spusese altcuiva: „O să ieșim undeva să sărbătorim".

Și o omorâse.

Birourile firmei Kincaid, Turner, Rose & Ripley ocupau trei etaje în clădirea TransAmerica Pyramid în centrul metropolei San Francisco. Când David Singer intră pe ușă, îl întâmpinară zâmbete complice. I se păru că până și „bună dimineața" pe care i-o adresau cei din jur suna altfel, cumva superior. Cu siguranță toată lumea știa că se adresau unui viitor partener al firmei.

În drum spre micul său birou, David trecu pe lângă biroul proaspăt renovat care avea să-i revină unuia dintre proaspeții parteneri și nu rezistă să arunce o privire înăuntru. Era o încăpere mare, frumoasă, cu baie separată, birou și scaune în fața unei ferestre cât întregul perete ce dezvăluia privirii o imagine magnifică asupra golfului. Rămase acolo un moment, bucurându-se de tot.

Când David intră în biroul lui, secretara, Holly, spuse:

– Bună dimineața, domnule Singer.

Vocea ei avea un ușor tremur.

– Bună dimineața, Holly.

– Am un mesaj pentru dumneavoastră.

– Da?

– Domnul Kincaid ar dori să vă vadă în biroul lui la ora cinci fix.

Femeia zâmbi larg.

„Deci chiar se întâmplă."

– Minunat!

Ea se apropie de David și spuse:

– Cred că ar trebui să vă mai spun și că am luat cafeaua cu Dorothy, secretara domnului Kincaid, în dimineața asta. Ea spune că numele dumneavoastră este primul de pe listă.

David zâmbi.

– Mulțumesc, Holly.

– Vreți niște cafea?

– Da, mulțumesc.

– O cafea fierbinte și tare. Vine imediat!

David se apropie de birou. Era plin de vrafuri de dosare și contracte și tot felul de alte hârtii.

Azi era ziua cea mare. În sfârșit. „Domnul Kincaid ar dori să vă vadă în biroul lui la ora cinci fix... Numele dumneavoastră este primul de pe listă." Se simți tentat să o sune pe Sandra să îi spună noutățile. Ceva însă îl reținu. „O să aștept până ce se întâmplă", se gândi.

*

David își petrecu următoarele două ore ocupându-se de materialele de pe biroul lui. La ora unsprezece, intră Holly.

– Un anumit doctor Patterson este aici și dorește să vă vadă. Nu are prog...

El ridică ochii surprins.

– Dr. Patterson este *aici*?

– Da.

David se ridică.

– Poftește-l înăuntru!

Steven Patterson intră, și David încerca să-și disimuleze reacția. Doctorul arăta bătrân și obosit.

– Bună, David.

– Doctore Patterson. Vă rog, luați loc! David îl privi cum se așază încet. Am văzut știrile în dimineața asta. Nu... nu am cuvinte să vă spun cât de rău îmi pare.

Doctorul Patterson dădu din cap stânjenit.

– A fost o mare lovitură. Ridică ochii. Am nevoie de ajutorul tău, David.

– Desigur, spuse David imediat. Orice pot să fac pentru dumneavoastră. *Orice*.

– Vreau să o reprezinți pe Ashley.

Îi luă un moment să perceapă înțelesul adevărat al cuvintelor.

– Eu... eu nu pot face asta. Nu sunt avocat pledant în procese penale, nu apăr criminali.

Doctorul Patterson îl privi în ochi și spuse:

– Ashley nu este o criminală.

– Eu... nu m-ați înțeles, doctore Patterson. Eu sunt avocat corporatist. Vă pot recomanda un excelent...

– Am primit deja telefoane de la o jumătate de duzină de avocați pledanți. Cu toții doresc să o reprezinte. Se aplecă înainte în scaun. Dar pe ei nu îi interesează fiica mea, David. Acesta este un caz cu răsunet și caută să se găsească în luminile reflectoarelor. Nu dau doi bani pe ea. Dar eu, da. E tot ce am pe lumea asta.

„Trebuie să o salvați pe mama! Este tot ce am pe lumea asta..."

– Aș vrea să vă ajut, dar..., începu David.

- Când ai terminat facultatea de drept ai lucrat într-o firmă de avocatură care se ocupa cu procesele penale.

Inima lui David începu să bată mai tare.

- E adevărat, dar...

- Ai fost avocat pledant în cazuri penale timp de mai mulți ani.

David dădu din cap.

- Da, dar... am renunțat. A fost cu mulți ani în urmă și...

- Nu chiar atât de mulți, David. Și mi-ai spus cât de mult îți plăcea. De ce ai renunțat și ai început să te ocupi de dreptul corporatist?

David nu spuse nimic un moment.

- Nu contează.

Doctorul Patterson scoase o scrisoare scrisă de mână și i-o întinse lui David. David știu ce conținea, chiar fără să o citească.

Dragă domnule doctor Patterson,

Nu există cuvinte care să exprime cât de îndatorat mă simt față de dumneavoastră și cât apreciez imensa dumneavoastră generozitate. Dacă vreodată voi putea face ceva pentru dumneavoastră, indiferent ce, nu este nevoie decât să îmi spuneți și o voi face fără nici o ezitare.

David se holba la scrisoare fără să o vadă.

- David, vrei să vorbești cu Ashley?

David încuviință din cap.

- Da, sigur că o să vorbesc cu ea, dar eu...

Doctorul Patterson se ridică.

- Mulțumesc.

David îl privi cum se îndreaptă spre ușă.

„De ce ai renunțat și ai început să te ocupi de dreptul corporatist?"

„Pentru că am făcut o greșeală și o femeie nevinovată pe care o iubeam a murit. Am jurat că nu voi mai

lua viața nimănui în mâinile mele atât cât voi trăi. Niciodată.

Nu o pot apăra pe Ashley Patterson."

David apăsă butonul de la telefon.

– Holly, vrei să îl întrebi pe domnul Kincaid dacă mă poate primi acum?

– Da, domnule.

Treizeci de minute mai târziu, David intra în birourile sofisticat decorate ale lui Joseph Kincaid. Kincaid era un bărbat de șaizeci și ceva de ani, un bărbat cenușiu din toate punctele de vedere: fizic, mental, sufletesc.

– Ei, spuse el când David intră pe ușă, ești un tânăr foarte nerăbdător, nu? Întâlnirea noastră nu trebuia să aibă loc înainte de ora cinci.

David se apropie de birou.

– Știu. Am venit aici să discutăm altceva, Joseph.

Cu ani buni în urmă, David făcuse greșeala de a-i spune Joe, și bătrânul făcuse o criză de nervi. „Să nu cumva să-mi mai spui vreodată Joe."

– Ia loc, David!

David se așeză.

– Vrei un trabuc? Sunt din Cuba.

– Nu, mulțumesc.

– Care e problema?

– Doctorul Steven Patterson tocmai a fost pe la mine.

Kincaid spuse:

– Am văzut știrile de dimineață și referirile la el. Ce păcat! Ce a vrut de la tine?

– Mi-a cerut să o apăr pe fiica lui.

Kincaid se uită la David, surprins.

– Dar tu nu ești avocat pledant în cazuri penale.

– I-am spus și eu asta.

– Atunci, bine. Kincaid rămase pe gânduri un timp. Știi, mie mi-ar plăcea să-l avem pe doctorul Patterson de client. Este un om foarte influent. Ar putea să ne facă multă reclamă care să se soldeze cu contracte și clienți noi. Are legături cu mai multe organizații medicale care...

– Mai e ceva.

Kincaid îi aruncă lui David o privire întrebătoare.

– Ce?

– I-am promis că voi sta de vorbă cu fiica lui.

– Înțeleg. Cred că nu e nimic rău în asta. Vorbește cu ea și apoi îi vom găsi un avocat foarte bun specializat în astfel de cazuri, care să o reprezinte.

– Asta mă gândeam și eu.

– Bun. Astfel o să ne punem bine cu el. Deci, du-te! Zâmbi. Ne vedem la ora cinci.

– Da. Mulțumesc, Joseph.

În timp ce David se înapoia la birou, nu-și putu scoate din minte întrebarea chinuitoare: „De ce Dumnezeu insistă atât doctorul Patterson să o reprezint eu pe fiica lui?

capitolul 12

La închisoarea districtului Santa Clara, Ashley Patterson stătea în celula ei, prea traumatizată să încerce să înțeleagă cum de ajunsese acolo. Era extraordinar de bucuroasă că se afla în închisoare fiindcă gratiile măcar aveau să-l țină la distanță pe cel care îi făcea astfel de lucruri. Își imagina celula ca pe un fel de acoperământ protector care avea să o ajute să nu mai intre în contact cu lucrurile îngrozitoare și absolut inexplicabile care i se întâmplau. Întreaga ei viață se transformase într-un coșmar oribil. Ashley se gândi la toate evenimentele misterioase care se petrecuseră: cineva îi intrase în apartament și îi făcuse diverse șicane... călătoria la Chicago... mesajul lăsat pe oglindă... și acum poliția care o acuza de lucruri inimaginabile despre care nu știa nimic. Exista fără îndoială o conspirație teribilă împotriva ei, dar nu avea idee cine putea fi în spatele ei sau de ce.

Dimineața devreme unul dintre gardieni veni la celula lui Ashley.

– Ai o vizită.

Gardianul o condusese pe Ashley în camera vizitatorilor, unde o aştepta tatăl ei. Acesta stătea acolo, în picioare, cu ochii plini de cea mai mare mâhnire.

– Draga mea... nu ştiu ce să spun.

– Nu am făcut nici unul dintre lucrurile îngrozitoare pe care spun ei că le-am făcut, şopti Ashley.

– Ştiu că nu. Cineva a făcut o greşeală îngrozitoare, dar noi o să avem grijă să îndreptăm totul.

Ashley îşi privi tatăl şi se întrebă cum de ar fi putut vreodată să se gândească că omul acela avea vreo vină.

– ... nu-ţi face griji, spunea el. Totul va fi bine. Îţi voi angaja un avocat. David Singer. Este unul dintre cei mai deştepţi tineri pe care îi cunosc. O să vină să te vadă. Vreau să îi spui tot.

Ashley îşi privi tatăl şi spuse neajutorată:

– Tată, eu... eu nu ştiu ce să-i spun. Nu ştiu ce se petrece.

– O să dăm noi de capăt acestei tărăşenii, iubito. Nu o să las pe nimeni să-ţi facă vreun rău. Nimeni! Niciodată! Însemni prea mult pentru mine. Tu eşti tot ce am, draga mea.

– Şi tu eşti tot ce am eu, şopti Ashley.

Tatăl lui Ashley mai rămase o oră. Când el plecă, lumea lui Ashley se îngustă până ajunse la dimensiunile micii celule în care era închisă. Stătea întinsă pe pat, forţându-se să nu se gândească la nimic.

„Totul se va termina curând şi voi descoperi că a fost numai un vis... Numai un vis... Numai un vis..."

Adormi.

Vocea unui gardian o trezi.

– Ai un vizitator.

Fu dusă în camera vizitatorilor şi acolo dădu de Shane Miller care o aştepta. Acesta se ridică când intră Ashley.

– Ashley...

Inima începu să-i bată cu putere.

– O, Shane!

Nu fusese în viața ei atât de fericită să vadă pe cineva. Într-un fel sau altul știuse că va veni și o va elibera, că va aranja astfel încât să o lase să plece.

– Shane, sunt atât de bucuroasă să te văd!

– Și eu mă bucur să te văd, rosti Shane stângaci. Privi în jur la camera sărăcăcioasă unde se primeau vizitatorii. Deși trebuie să spun că nu voiam să te văd în astfel de circumstanțe. Când am auzit știrile... nu mi-a venit să cred. Ce s-a întâmplat? Ce te-a făcut să faci așa ceva, Ashley?

Încet, culoarea i se scurse din obraji lui Ashley.

– Ce m-a făcut să... ? Tu crezi că eu am...?

– Nu contează, spuse Shane imediat. Nu mai spune nimic. Nu ar trebui să stai de vorbă cu nimeni în afara avocatului tău.

Ashley rămase în loc holbându-se la el. Omul o credea vinovată.

– De ce-ai venit aici?

– Ei bine, eu... nu-mi place deloc că trebuie să fac asta, dar date fiind... date fiind circumstanțele, eu... compania... este nevoită să te concedieze. Adică... normal, nu ne putem permite să se facă vreo legătură între noi și așa ceva. Este destul de rău că deja scrie în toate ziarele că lucrezi pentru Global. Înțelegi, nu-i așa? Nu e nimic personal.

În timp ce conducea spre San Jose, David Singer decise ce urma să-i spună lui Ashley Patterson. Va scoate tot ce va putea de la ea și apoi va transmite toate informațiile lui Jesse Quiller, unul dintre cei mai buni avocați pledanți în procese penale din țară. Dacă putea cineva să o ajute, acela era Jesse.

David fu poftit în biroul șerifului Dowling. Îi dădu șerifului cartea sa de vizită.

– Sunt avocat. Am venit să o văd pe Ashley Patterson și...

– Vă așteaptă.

David îl privi surprins.

– Da?

– Da.

Șeriful Dowling se întoarse spre un ajutor de șerif și dădu din cap. Acesta îi spuse lui David:

– Pe aici.

Îl conduse pe David în camera vizitatorilor și, câteva minute mai târziu, fu adusă și Ashley din celula ei.

Ashley Patterson se dovedi a fi o mare surpriză pentru David. O mai întâlnise o dată cu ani în urmă, când era la facultate și făcea pe șoferul pentru tatăl ei. Atunci i se păruse o fată atrăgătoare și inteligentă. Acum se trezi față în față cu o tânără femeie frumoasă, cu ochi speriați. Se așeză pe un scaun în fața lui.

– Bună, Ashley. Sunt David Singer.

– Mi-a spus tata că vei veni.

Avea vocea tremurată.

– Am venit doar ca să-ți pun câteva întrebări.

Ea dădu din cap.

– Înainte să fac asta, aș vrea să știi că tot ce-mi vei spune intră sub incidența confidențialității relației avocat-client. Va rămâne numai între noi doi. Dar trebuie să știu adevărul.

Ezită. Nu intenționase să meargă atât de departe, dar voia să poată să-i dea lui Jesse Quiller toate informațiile posibile, ca să-l convingă să accepte cazul.

– I-ai ucis pe bărbații aceia?

– Nu!

Vocea lui Ashley era puternică și fermă.

– Sunt nevinovată!

David scoase o foaie de hârtie din buzunar și se uită la ea.

– Îl cunoșteai pe un tip pe nume Jim Cleary?

– Da. Noi... noi trebuia să ne căsătorim. Nu aș fi avut nici un motiv să-i fac vreun rău lui Jim. Îl iubeam.

David o studie o clipă pe Ashley, după care se uită din nou la foaia de hârtie.

– Dar Dennis Tibbie?

– Dennis a lucrat la firma la care lucram și eu. L-am văzut în noaptea în care a fost ucis, dar nu am avut nimic de-a face cu asta. Eram la Chicago.

David îi observa fața lui Ashley.

– Trebuie să mă crezi. Nu... nu aveam nici un motiv să-l omor.

– Foarte bine, zise el. Se mai uită o dată la foaie. Care era relația pe care o aveai cu Jean Claude Parent?

– Poliția m-a întrebat despre el. Nu auzisem niciodată despre bărbatul acesta. Cum aș fi putut să-l ucid pe un om pe care nici măcar nu-l cunoșteam? Se uită la David cu ochi rugători. Nu vezi? Au arestat pe cine nu trebuie. Începu să plângă. Eu nu am ucis pe nimeni.

– Richard Melton?

– Nici el nu știu cine este.

David așteptă până Ashley își recăpătă cât de cât stăpânirea de sine.

– Dar ofițerul Blake?

Ashley clătină din cap.

– Ofițerul Blake a rămas în noaptea aceea în apartamentul meu ca să mă protejeze. Cineva mă urmărea și mă amenințase. Eu am dormit în dormitorul meu, iar el a dormit pe canapea în sufragerie. Apoi... apoi i-au găsit cadavrul pe alee. Buzele ei tremurau. De ce l-aș fi ucis? *Mă ajuta* doar!

David o studia pe Ashley, confuz. „Ceva se întâmplă aici și nu e deloc ceva de bine", se gândi David. „Fie spune adevărul, fie e o actriță a naibii de bună." Se ridică în picioare.

– O să mă întorc. Vreau să vorbesc puțin cu șeriful.

În două minute, era în biroul șerifului.

– Deci, ați vorbit cu ea? întrebă șeriful Dowling.

– Da. Cred că v-ați cam pripit, domnule șerif.

– Ce vreți să spuneți cu asta, domnule avocat?

– Vreau să spun că se poate să fi fost prea grăbit să faceți o arestare. Ashley Patterson nici măcar nu îi cunoaște pe doi dintre cei pe care se presupune că i-a omorât.

Pe buzele șerifului Dowling apăru un zâmbet.

– V-a prostit și pe dumneavoastră, nu? Că pe noi cu siguranță ne-a prostit în ultimul hal.

– Cum adică?

– Vă arăt eu cum. Deschise un dosar de pe biroul lui și îi dădu lui David câteva hârtii. Acestea sunt copii ale rapoartelor medicilor legiști, ale rapoartelor întocmite

de FBI, ale analizelor ADN și ale rapoartelor Interpolului asupra celor cinci bărbați care au fost uciși și castrați. Fiecare dintre victime făcuse sex cu o femeie înainte de a fi ucis. Peste tot, la toate locurile crimelor s-au găsit urme de secreție vaginală și amprente. Se presupusese că era vorba despre trei femei diferite. Ei bine, FBI-ul a pus cap la cap aceste probe și ghiciți ce rezultat au obținut? Cele trei femei s-au dovedit a fi una și aceeași: Ashley Patterson. ADN-ul și amprentele ei au fost identificate cu certitudine în toate cele cinci cazuri de crimă.

David se holba la el nevenindu-i să creadă.

– Sunteți... sunteți sigur?

– Da. În afară de cazul în care credeți că Interpolul, FBI-ul și cinci firme diferite de medici legiști și-au propus să facă o înscenare clientei dumneavoastră. Totul este în hârtiile alea. Unul dintre bărbații pe care i-a omorât era cumnatul meu. Ashley Patterson va fi judecată pentru omor calificat și va fi condamnată. Mai doriți ceva?

– Da. David trase adânc aer în piept. Aș dori să o văd iar pe Ashley Patterson.

O aduseră din nou în încăperea vizitatorilor. Cum intră, David o luă în primire, supărat:

– De ce m-ai mințit?

– Ce? Nu te-am mințit. Sunt nevinovată. Am...

– Au suficiente probe împotriva ta ca să te prăjească de o sută de ori. Ți-am spus că vreau să știu adevărul.

Ashley îl privi un minut fără să spună nimic, apoi vorbi pe un ton potolit:

– Ți-am spus adevărul. Nu mai am nimic de spus.

Ascultând-o, David își spuse: „Chiar crede ceea ce spune. E nebună de legat. Ce o să-i spun lui Jesse Quiller?"

– Vrei să vorbești cu un psihiatru?

– Eu nu... Ba da. Dacă vrei tu.

– Aranjez eu.

Pe drumul de întoarcere spre San Francisco, David se gândi: „Eu mi-am ținut partea mea de înțelegere. Am vorbit cu ea. Dacă ea crede cu adevărat că spune adevărul înseamnă că e nebună. O să i-o predau lui

Jesse, care va pleda că nu e în toate mințile, și acesta va fi finalul".

Îl durea sufletul pentru Steven Patterson.

La Spitalul Memorial San Francisco, doctorul Patterson primea compătimiri din partea colegilor medici.

– E mare păcat, Steven! Cu siguranță nu meritai să ți se întâmple nimic de genul acesta...

– Probabil că simți o mare povară acum. Dacă pot face ceva pentru tine...

– Nu știu ce se întâmplă cu copiii în zilele noastre. Ashley a părut mereu atât de normală...

Și în spatele fiecărei expresii de susținere se ghicea gândul: „Slavă Domnului că nu e copilul meu".

Când David se înapoie la firma de avocatură, se grăbi să îl vadă pe Joseph Kincaid.

Kincaid ridică ochii și spuse:

– Este trecut de ora șase, David, dar te-am așteptat. Ai fost la fiica doctorului Patterson?

– Da.

– Și ai găsit un avocat care să o reprezinte?

David ezită.

– Încă nu, Joseph. Am făcut aranjamentele necesare ca să o consulte un psihiatru. Mă duc din nou mâine-dimineață să vorbesc cu ea.

Joseph Kincaid se uită la David, nedumerit.

– Da? Sincer să fiu, mă miră că te implici atât de mult. Sunt sigur că realizezi că nu putem asocia firma noastră cu ceva atât de urât cum se preconizează a fi acest proces.

– Nu mă implic atât de mult, Joseph. Numai că îi sunt foarte îndatorat tatălui ei. I-am făcut o promisiune.

– Nu e nimic scris, nu-i așa?

– Nu.

– Deci este vorba despre o obligație morală?

David îl studie un moment, dădu să spună ceva, apoi se opri.

– Da. Este numai o obligație morală.

– Ei bine, când termini cu domnișoara Patterson, vino la mine și discutăm.

Nici un cuvânt despre parteneriat.

Când David se întoarse acasă în seara aceea, apartamentul era învăluit în beznă.

– Sandra?

Nici un răspuns. David dădu să aprindă lumina pe hol, când Sandra apăru brusc din bucătărie ducând un tortuleț cu lumânărele aprinse.

– Surpriză! Sărbătorim... Văzu expresia de pe fața lui David și se opri. S-a întâmplat ceva, dragul meu? Nu ai reușit, David? Au făcut pe altcineva partener?

– Nu, nu, spuse el liniștitor. Nu s-a întâmplat nimic.

Sandra puse tortul jos și se apropie de el.

– Totuși ceva s-a întâmplat.

– E doar că... a fost o amânare.

– Nu a avut loc întâlnirea cu Joseph Kincaid astăzi?

– Ba da. Stai jos, draga mea! Trebuie să vorbim. Se așezară pe canapea și David spuse: A intervenit ceva neașteptat. Steven Patterson a venit la mine în dimineața asta.

– Da? Pentru ce?

– Vrea să o apăr eu pe fiica lui.

Sandra îl privi surprinsă.

– Dar, David... tu nu ești...

– Știu. Am încercat să-i spun asta. Dar *adevărul* este că am practicat și eu dreptul penal.

– Însă nu o mai faci. I-ai spus că tocmai ești pe cale de a ajunge partener la firma la care lucrezi?

– Nu. A insistat foarte mult că sunt singurul care o poate apăra pe fiica lui. Desigur, asta nu are nici un sens. Am încercat să îi sugerez pe cineva cum ar fi Jesse Quiller, dar nici nu a vrut să audă.

– Ei, va fi nevoit să accepte pe altcineva.

– Sigur. I-am promis că voi vorbi cu fiica lui și asta am făcut.

Sandra se lăsă pe spate pe canapea.

– Domnul Kincaid știe despre asta?

– Da. I-am spus eu. Nu a fost prea încântat. Se strâmbă reproducând vocea lui Kincaid: „Sunt sigur că realizezi că nu putem asocia firma noastră cu ceva atât de urât cum se preconizează a fi acest proces".

– Cum e fiica doctorului Patterson?

– În termeni medicali, este complet dusă.

– Eu nu sunt medic, spuse Sandra. Ce înseamnă asta?

– Înseamnă că ea crede cu adevărat că este nevinovată.

– Și asta nu e posibil?

– Șeriful din Cupertino mi-a arătat dosarul ei. Urme de ADN și amprentele ei sunt peste tot la scenele crimelor.

– Și ce vei face acum?

– Am sunat la Royce Salem. Este psihiatrul pe care îl folosește biroul de avocatură al lui Jesse Quiller. Îl voi duce să o examineze pe Ashley și îi voi da rezultatele acestui examen tatălui ei. Doctorul Patterson poate să mai apeleze la alt psihiatru dacă vrea sau să dea raportul medical avocatului care se va ocupa de caz, indiferent cine va fi acela.

– Înțeleg. Sandra studie figura îngrijorată a soțului ei. Dar domnul Kincaid a spus ceva despre parteneriat, David?

El clătină din cap.

– Nu.

Sandra spuse veselă:

– O va face. E și mâine o zi.

Doctorul Royce Salem era un bărbat înalt și slab, cu o barbă ca a lui Sigmund Freud.

„Poate că este doar o coincidență", își spuse David. „Cu siguranță nu încearcă intenționat să semene cu Freud."

– Jesse vorbește foarte des despre tine, spuse dr. Salem. Ține mult la tine.

– Și eu țin la el, doctore Salem.

– Cazul Patterson mi se pare foarte interesant. În mod evident e vorba de acțiunile unui psihopat. Plănuiești să îți întemeiezi pledoaria pe ideea că e nebună?

– De fapt, începu David, nu eu mă ocup de cazul acesta. Dar înainte de a-i găsi un avocat, aș dori să i se facă o evaluare a sănătății mintale.

David îi povesti în câteva vorbe doctorului Salem faptele așa cum le știa.

– Ea pretinde că este nevinovată, dar dovezile indică faptul că a comis crimele respective.

– Ei bine, hai să vedem cum arată psihicul doamnei, ce zici?

Ședința de hipnoterapie urma să aibă loc în închisoarea districtului Santa Clara, într-o sală de interogatoriu. Încăperea era mobilată cu o masă de lemn dreptunghiulară și patru scaune de lemn.

Ashley, palidă și trasă la față, fu condusă în încăpere de o femeie gardian.

– O să aștept afară, spuse femeia și se retrase.

– Ashley, acesta este doctorul Salem, zise David. Ashley Patterson.

Doctorul Salem spuse:

– Bună, Ashley.

Ea rămase nemișcată, în picioare, uitându-se îngrijorată când la unul, când la celălalt, fără a spune nimic. David avu impresia că era gata să o rupă la fugă.

– Domnul Singer mi-a spus că nu ai nimic împotrivă să fii hipnotizată.

Tăcere. Doctorul Salem continuă:

– Mă lași să te hipnotizez, Ashley?

Ashley închise ochii o clipă și încuviință din cap.

– Da.

– Să începem, nu?

– Ei bine, eu trebuie să plec, zise David. Dacă...

– Un moment. Doctorul Salem se apropie de David. Vreau să rămâi.

David rămase pe loc, nemulțumit. Acum regreta că mersese atât de departe. „Nu o să mă amestec mai mult de atât", hotărî David. „Acesta va fi finalul."

– Foarte bine, zise David cam în silă.

Dorea să se termine totul ca să poată să se întoarcă la birou. Întâlnirea cu Kincaid ce urma să aibă loc curând îi ocupa mintea cu totul.

Doctorul Salem îi spuse lui Ashley:

– Ia loc pe scaunul acesta, ce zici?

Ashley se aşeză.

– Ai mai fost hipnotizată vreodată, Ashley?

Ea ezită o clipă, apoi clătină din cap.

– Nu.

– Nu e nimic ieşit din comun. Tot ce trebuie să faci este să te relaxezi şi să asculţi sunetul vocii mele. Nu ai de ce să te temi. Nimeni nu-ţi va face nici un rău. Simte cum muşchii ţi se relaxează. Aşa. Pur şi simplu relaxează-te şi simte cum ochii ţi se îngreunează. Ai trecut prin multe. Trupul îţi este obosit, foarte obosit. Nu vrei decât să dormi. Închide ochii şi relaxează-te! Îţi este foarte somn... foarte somn...

Îi luă zece minute să o adoarmă. Doctorul Salem se apropie de Ashley.

– Ashley, ştii unde te afli?

– Da. Sunt la închisoare.

Glasul îi suna gol, ca şi cum venea de undeva din depărtare.

– Ştii de ce eşti în închisoare?

– Se crede că am făcut nişte fapte rele.

– Şi e adevărat? Ai făcut nişte fapte rele?

– Nu.

– Ashley, ai ucis vreodată pe cineva?

– Nu.

David se uită surprins la doctorul Salem. Oare oamenii aflaţi sub hipnoză nu spuneau întotdeauna adevărul?

– Ai idee cine ar fi putut comite crimele acelea?

Brusc, trăsăturile lui Ashley se contorsionară şi femeia începu să respire greoi, întretăiat. Cei doi bărbaţi priviră uluiţi cum persoana din faţa lor începu să se schimbe. Buzele i se strânseră devenind mai subţiri şi trăsăturile i se modificară aproape complet. Îşi îndreptă spatele, şi faţa îi deveni brusc foarte vie. Deschise ochii, iar aceştia sclipeau. Era o transformare absolut

incredibilă. Pe neașteptate, începu să cânte, cu o voce ilogită și un puternic accent britanic:

Cuțu mic, jucăuș
Își ascunde după uși
Câte-un oscior, chiar și farfuria sa
Să se joace-acum ar vrea.

David ascultă uluit. „Pe cine naiba crede că prostește în felul acesta? Se preface că este altcineva."

– Vreau să-ți mai pun câteva întrebări, Ashley.

Ea clătină din cap și spuse cu accentul ei britanic:

– Eu nu sunt Ashley.

Dr. Salem schimbă o privire cu David, apoi se întoarse la loc spre Ashley.

– Dacă nu ești Ashley, cine ești?

– Toni. Toni Prescott.

„Și Ashley face chestia asta cu cea mai mare seriozitate", se gândi David. „Cât va mai continua mascarada aceasta stupidă?" Pur și simplu le irosea timpul.

– Ashley, spuse Salem.

– Toni.

„E hotărâtă să o țină una și bună", se gândi David.

– Foarte bine, Toni. Ceea ce aș vrea este...

– Să-ți spun ce aș vrea *eu*. Aș vrea să ies din locul ăsta blestemat. Ne poți scoate de aici?

– Depinde, spuse dr. Salem. Ce știi despre...?

– ... crimele alea pentru care domnișoara Tontolina aici de față se află închisă în locul ăsta? Îți pot spune niște lucruri care...

Expresia lui Ashley începu brusc să se modifice din nou. Sub ochii lui David și ai doctorului Salem, Ashley păru că se face mai mică pe scaunul ei și figura i se îmblânzi trecând printr-o metamorfoză incredibilă până ce păru că devine o altă personalitate distinctă.

Spuse cu o voce slabă și accent italienesc:

– Toni... nu mai spune nimic, *per piacere*.

David se uita peste poate de uimit.

– Toni?

Dr. Salem se apropie și mai tare. Vocea slabă spuse:

– Îmi cer scuze pentru întrerupere, doctore Salem.

– Cine eşti tu? întrebă Salem.

– Sunt Alette. Alette Peters.

„Doamne sfinte, nu se preface", se gândi David. „E adevărat." Se întoarse către doctorul Salem.

– Sunt alter egouri, spuse Salem încet.

David se holbă la el complet confuz.

– Ce sunt?

– Îţi explic mai încolo.

Dr. Salem se întoarse înapoi spre Ashley.

– Ashley... adică Alette... Câte sunteţi... acolo?

– În afară de Ashley, numai eu şi Toni, răspunse imediat Alette.

– Ai accent italienesc.

– Da. M-am născut la Roma. Tu ai fost vreodată la Roma?

– Nu, nu am fost niciodată la Roma.

„Nu pot să cred că asist la discuţia asta", îşi spuse în sinea lui David.

– *È molto bello.*

– Cred. O cunoşti pe Toni?

– *Sì, naturalmente.*

– Ea are accent *englezesc.*

– Toni s-a născut la Londra.

– Bine. Alette, vreau să te întreb despre crimele astea. Ai idee cine a...?

Şi David şi doctorul Salem se uitară cum faţa şi personalitatea lui Ashley se schimbară din nou dinaintea ochilor lor. Fără ca ea să spună vreun cuvânt, ştiură că se transformase din nou în Toni.

– Îţi pierzi vremea cu ea, iubire! Iarăşi accentul acela englezesc. Alette nu ştie nimic. Eu sunt persoana cu care va trebui să vorbeşti.

– Foarte bine, Toni. O să vorbesc cu tine. Am nişte întrebări pentru tine.

– Sigur că ai, dar eu sunt obosită. Căscă. Domnişoara Tontolina ne-a ţinut treze toată noaptea. Trebuie să dorm puţin.

– Nu acum, Toni. Ascultă-mă! Trebuie neapărat să ne ajuţi să...

Fața i se înăspri.

– De ce ar trebui să vă ajut? Ce-a făcut pacostea asta de Tontolina pentru Alette sau pentru mine? Tot ce face este să ne împiedice să ne distrăm. Ei bine, eu m-am săturat și m-am săturat și de ea. Mă auzi?

Țipa acum, cu fața contorsionată.

– O s-o trezesc, spuse doctorul Salem.

David transpira.

– Da.

Dr. Salem se aplecă spre Ashley.

– Ashley... Ashley... Totul este bine. Acum închide ochii. Sunt grei, foarte grei. Ești complet relaxată. Ashley, ești liniștită! Corpul tău este relaxat. O să te trezești când ajung eu la cinci, complet relaxată. Unu... Se uită spre David și apoi din nou la Ashley. Doi...

Ashley începu să se agite pe scaun. Văzură cum expresia începe să i se modifice.

– Trei...

Fața i se îmblânzi.

– Patru...

O puteau simți cum revine și asta le dădea un sentiment foarte straniu.

– Cinci.

Ashley deschise ochii. Se uită în jur prin cameră.

– Mă simt... Am dormit?

David rămase pe loc, holbându-se la ea, uluit.

– Da, spuse doctorul Salem.

Ashley se întoarse către David.

– Am spus ceva? Adică... v-am ajutat cu ceva?

„Doamne, Dumnezeule", se gândi David. „Nu știe! Chiar nu știe!"

– Te-ai descurcat bine, Ashley, zise el. Aș vrea să vorbesc cu doctorul Salem între patru ochi.

– Foarte bine.

– Ne vedem mai târziu.

Bărbații rămaseră pe loc, urmărind-o pe femeia gardian care o conduse pe Ashley de acolo. David se lăsă pe un scaun.

– Ce... ce dracu' a fost toată chestia asta?

Dr. Salem trase adânc aer în piept.

– În toți anii aceștia de când practic psihiatria, nu am văzut un caz mai clar.

– Un caz de *ce*?

– Ai auzit vreodată de tulburările de personalitate multiplă?

– Ce înseamnă asta?

– Este o boală psihică din cauza căreia într-un singur trup sălășluiesc mai multe personalități distincte. Este cunoscută și drept tulburare de identitate disociativă. Este menționată în literatura de specialitate de mai bine de două sute de ani. De obicei este declanșată din cauza unei traume din copilărie. Victima reușește să se delimiteze de trauma suferită creându-și o altă identitate. Uneori o persoană ajunge să aibă chiar zeci de personalități sau alter egouri diferite.

– Care știu unele de altele?

– Uneori, da. Uneori, nu. Toni și Alette se cunosc. Ashley în mod evident nu este conștientă nici de existența uneia, nici de a celeilalte. Alter egourile sunt create pentru că personalitatea „gazdă" nu poate suporta suferința provocată de traumă. Este o cale de evadare. De fiecare dată când apare un șoc nou, poate lua naștere o nouă personalitate. Literatura de profil menționează faptul că personalitățile pot fi complet diferite unele de altele. Unele personalități pot fi complet cretine, în timp ce altele sunt geniale. Pot vorbi limbi diferite. Au diferite gusturi și trăsături de caracter.

– Cât... cât de comună este această afecțiune?

– Unele studii sugerează că un procent din întreaga populație suferă de tulburări de personalitate multiplă și că până la douăzeci de procente din pacienții din spitalele de psihiatrie o au.

– Dar Ashley pare atât de normală și...

– Oamenii cu MPD[1] *sunt* normali... până ce unul dintre alter egouri preia controlul asupra lui. Gazda poate avea o slujbă, își poate întemeia o familie și poate trăi o viață perfect obișnuită, dar un alter ego poate prelua

[1] Prescurtare pentru tulburări de personalitate multiplă, *Multiple Personality Disorder* în engleză (n.tr.)

controlul asupra lui în orice moment. Un alter ego poate rămâne la comandă o oră, o zi sau chiar săptămâni întregi, iar apoi gazda suferă o pierdere de memorie, pur și simplu neamintindu-și nimic despre perioada în care alter egoul este dominant.

– Deci Ashley – gazda – nu are cum să își amintească absolut nimic din ce face alter egoul?

– Absolut nimic.

David ascultă vrăjit.

– Cel mai faimos caz de tulburare de personalitate multiplă a fost Bridey Murphy. Atunci a fost întâia dată când subiectul a fost adus în atenția publicului. De atunci au existat un număr nesfârșit de cazuri, dar nici unul dintre ele atât de spectaculos sau de mediatizat.

– Mi se pare... pare atât de incredibil.

– Este un subiect care m-a fascinat foarte mult timp. Există anumite tipare care nu se schimbă aproape niciodată. De exemplu, alter egourile, de foarte multe ori, folosesc aceleași inițiale ca și gazda lor – Ashley Patterson... Alette Peters... Toni Prescott...

– Toni...? dădu David să întrebe. Apoi realiză: Antoinette?

– Exact. Ai auzit expresia „alter ego", nu?

– Da.

– Într-un anumit fel, cu toții avem alter egouri sau personalități multiple. O persoană bună poate comite acte de cruzime. Oameni cruzi pot face lucruri bune. Nu există limită când vine vorba de gama incredibilă a emoțiilor umane. *Dr. Jekyll și Mr. Hyde* este o operă de ficțiune, dar se bazează pe fapte reale.

Mintea lui David funcționa cu viteză de supersonic.

– Dacă Ashley a comis crimele...

– Nu ar avea cum să fie conștientă de asta. Au fost făcute de unul dintre alter egourile ei.

– Doamne Sfinte! Cum aș putea explica așa ceva într-un proces?

Dr. Salem se uită la David curios.

– Am crezut că ai spus că nu vei fi avocatul ei.

David clătină din cap.

– Nu voi fi. Adică, nu știu. Eu... În momentul acesta mi se pare că și eu am personalități multiple. David nu mai spuse apoi nimic pentru un moment. Se vindecă?

– De multe ori, da.

– Și dacă nu se poate vindeca, ce se întâmplă?

Urmă o pauză.

– Rata de sinucideri este destul de mare.

– Și Ashley nu știe nimic din toate astea?

– Nu.

– Ai vrea să... vrei să îi explici și ei?

– Da, desigur.

– Nu! Era un țipăt. Ashley se ghemuise lipită de peretele celulei, cu ochii plini de groază. Minți! Nu este adevărat!

– Ashley, e adevărat, zise dr. Salem. Trebuie să știi asta. Ți-am explicat că ceea ce ți se întâmplă nu e din vina ta. Eu...

– Nu te apropia de mine!

– Nimeni nu îți va face nici un rău.

– Vreau să mor! Ajută-mă să mor!

Începu să suspine incontrolabil. Dr. Salem se uită la femeia gardian și spuse:

– Ar trebui să îi dați un sedativ. Și să puneți pe cineva să stea cu ochii pe ea să nu se sinucidă.

David îi telefonă doctorului Patterson.

– Trebuie să vorbesc cu dumneavoastră.

– Am așteptat să primesc vești de la tine, David. Ai fost la Ashley?

– Da. Ne putem întâlni undeva?

– Te aștept la biroul meu.

Pe drum înapoi spre San Francisco, David se gândi: „Nici nu încape discuție, nu pot să iau cazul. Aș avea prea multe de pierdut. O să-i găsesc un avocat pledant foarte bun și cu asta, basta".

Doctorul Patterson îl aștepta pe David în biroul lui.

– Ai vorbit cu Ashley?

– Da.

– Şi e bine?

„Cum să răspund la întrebarea asta?" David trase adânc aer în piept.

– Aţi auzit vreodată de tulburări de personalitate multiplă?

Dr. Patterson se încruntă.

– Vag...

– Este situaţia în care una sau mai multe personalităţi – sau alter egouri – „conviețuiesc" într-o persoană şi preiau controlul asupra ei din când în când, fără ca persoana respectivă să-şi dea seama de asta. Fiica dumneavoastră suferă de tulburări de personalitate multiplă.

Dr. Patterson se uita la el, blocat.

– *Poftim?* Nu... nu-mi vine să cred. Eşti sigur?

– Am ascultat-o pe Ashley după ce doctorul Salem a hipnotizat-o. Are două alter egouri. Care în diverse momente o controlează. David vorbea acum mai repede. Şeriful mi-a arătat dovezile pe care le are împotriva fiicei dumneavoastră. Nu încape îndoială, ea a comis crimele acelea.

Dr. Patterson exclamă:

– Doamne, Dumnezeule! Atunci ea... ea este vinovată?

– Nu. Pentru că eu nu cred că era conştientă că a comis acele crime. Se afla sub influenţa unuia dintre alter egouri. Ashley nu avea nici un motiv să comită acele crime. Nu avea mobil şi nici nu era în deplinătatea facultăţilor mintale. Cred că procurorul se va chinui mult să dovedească mobilul sau intenţia de a ucide.

– Atunci apărarea ta se va baza pe...

David îl opri.

– Nu o s-o apăr eu. O să-l conving pe Jesse Quiller să preia cazul. E un avocat pledant strălucit. Am lucrat la un moment dat cu el şi este cel mai...

– Nu. Vocea doctorului Patterson era răstită, categorică. Trebuie să o aperi pe Ashley.

David spuse cu răbdare:

– Nu înţelegeţi. Nu sunt eu persoana potrivită care să o apere. Are nevoie de...

– Ți-am mai spus o dată că ești singurul în care am încredere. Fiica mea e totul pentru mine, David. Tu o să-i salvezi viața.

– Nu pot. Nu am competența necesară să...

– Sigur că ești. Ai fost avocat pledant în procese penale.

– Da, dar...

– Nu voi fi de acord cu nimeni altcineva.

David își dădea seama că doctorul Patterson încerca să-și țină furia sub control.

„Nu are nici un sens", se gândi David. Încercă din nou:

– Jesse Quiller este cel mai bun...

Dr. Patterson se aplecă înainte, și tot sângele i se strânse în obraji.

– David, viața mamei tale era foarte importantă pentru tine. Viața lui Ashley înseamnă la fel de mult pentru mine. Tu mi-ai cerut ajutorul la un moment dat și ai pus viața mamei tale în mâinile mele. Acum îți cer și eu ajutorul și pun viața lui Ashley în mâinile tale. Vreau ca tu să o aperi pe Ashley. Îmi datorezi asta.

„Nu vrea să mă asculte", se gândi David disperat. „Ce se întâmplă oare cu el?" Zeci de alte obiecții trecură ca fulgerul prin mintea lui David, dar toate păliră în fața argumentului „Îmi datorezi asta". David mai încercă pentru o ultimă oară:

– Domnule doctor Patterson...

– Da sau nu, David.

capitolul 13

Când David se întoarse acasă, Sandra îl aștepta.

– Bună seara, dragul meu.

O luă în brațe și se gândi: „Doamne, cât de minunată e! Ce idiot a spus că femeile gravide nu sunt frumoase?"

Sandra spuse veselă:

– Bebelușul a dat din nou din picioare azi. Luă mâna lui David și o puse pe burtică. Simți?

După câteva momente, David zise:

– Nu. E un drăcușor încăpățânat.

– Apropo, a sunat domnul Crowther.

– Crowther?

– Agentul de la agenția imobiliară. Documentele sunt gata de semnat.

David simți brusc un gol mare în stomac.

– A!

– Vreau să-ți arăt ceva, spuse Sandra entuziasmată. Stai pe loc!

David o privi cum se repede în dormitor și își spuse: „Ce mă fac? Trebuie să iau o decizie".

Sandra se întoarse cu mai multe mostre de tapet albastru.

– O să facem camera copilului albastră și camera de zi a apartamentului va fi alb cu albastru, culorile tale favorite. Ce culoare de tapet îți place, nuanța mai deschisă sau cea mai închisă?

David se strădui să se concentreze.

– Cea mai deschisă arată bine.

– Și mie îmi place. Singura problemă este că mocheta va fi albastru-închis. Crezi că ar trebui să se asorteze?

„Nu pot renunța la parteneriat. Am muncit prea mult pentru asta. Înseamnă prea mult."

– David. Crezi că ar trebui să se asorteze?

El o privi.

– Poftim? A, da. Cum crezi tu că e mai bine.

– Sunt atât de fericită. O să fie frumoasă.

„În nici un caz nu ne putem permite asta dacă nu sunt făcut partener."

Sandra privi în jur în micul apartament.

– Putem folosi o parte din mobila asta, dar mi-e teamă că vom avea nevoie de o mulțime de lucruri noi. Se uită la el îngrijorată. Putem face față cheltuielilor, nu-i așa, dragul meu? Nu vreau să sar calul.

– Sigur, răspunse David absent.

Ea se lipi de umărul lui.

– O să fie un nou început din toate punctele de vedere. Cu bebelușul și cu faptul că vei fi partener la firmă și cu apartamentul... Am fost azi pe acolo. Am vrut să văd locul de joacă și școala. Locul de joacă este foarte

frumos. Are tobogane și leagăne și bare de care să se agațe. Vreau să vii sâmbătă cu mine să îl vezi și tu. Lui Jeffrey o să-i placă la nebunie.

„Poate îl pot convinge pe Kincaid că ar fi o mișcare bună și pentru firmă."

– Școala pare grozavă. Este la doar câteva străduțe de blocul nostru și nu e prea mare. Cred că e important.

David o asculta spunându-și acum: „Nu o pot dezamăgi. Nu îi pot distruge visurile. Îi voi spune lui Kincaid dimineață că nu voi lua cazul Patterson. Patterson va trebui să găsească pe altcineva".

– Hai să ne pregătim, dragul meu! Suntem așteptați la familia Quiller la ora opt.

Acesta fu momentul adevărului. David se simți cuprins de tensiune.

– Trebuie să vorbim despre ceva.

– Da?

– Am fost la Ashley Patterson în dimineața asta.

– Da? Povestește-mi! Este vinovată? A comis lucrurile acelea îngrozitoare?

– Da și nu.

– Ai vorbit ca un avocat. Ce înseamnă asta?

– A comis crimele acelea... dar nu este vinovată.

– David...!

– Ashley suferă de o boală psihică numită tulburare de personalitate multiplă. Are mai multe personalități, la propriu, așa că face lucruri fără să știe că le face.

Sandra se holba pur și simplu la el.

– Ce oribil!

– Sunt două alte personalități. Le-am auzit.

– Le-ai *auzit?*

– Da. Și sunt reale. Adică, nu se preface câtuși de puțin.

– Și habar nu are că a...?

– Habar nu are.

– Și atunci e nevinovată sau vinovată?

– Asta trebuie să hotărască instanța. Tatăl ei nu vrea să vorbească cu Jesse Quiller, așa că va trebui să găsesc un alt avocat.

– Dar Jesse e perfect. De ce nu vrea să vorbească cu el?

David ezită.

– Pentru că vrea să o apăr eu.

– Dar tu i-ai spus că nu o poți face, desigur.

– Desigur.

– Și atunci...?

– Nu vrea să asculte.

– Ce ți-a spus, David?

El clătină din cap.

– Nu contează.

– Ce a spus?

David răspunse încet:

– Mi-a spus că eu am avut suficientă încredere în el încât să pun viața mamei mele în mâinile lui, iar el a salvat-o, și că acum e rândul lui să aibă suficientă încredere în mine încât să pună viața fiicei lui în mâinile mele, iar acum îmi cere să o salvez.

Sandra îi studie expresia de pe față.

– Și crezi că ai putea să o faci?

– Nu știu. Kincaid nu vrea să accept cazul. Dacă l-aș accepta totuși, e posibil să pierd șansa de a deveni partener.

– Ah.

Se lăsă tăcerea. Când vorbi, David spuse:

– În momentul acesta am de ales. Îi pot spune nu doctorului Patterson și pot deveni partener la firmă sau îi pot apăra fiica intrând probabil în concediu fără plată, după care să văd ce se va întâmpla apoi.

Sandra asculta fără să zică nimic.

– Există oameni cu mult mai multe cunoștințe care să se ocupe de cazul lui Ashley, dar nu știu din ce nenorocit de motiv tatăl ei nu vrea să audă de nimeni altul. Nu pricep de ce e atât de încăpățânat în privința asta, dar este. Dacă accept cazul și nu sunt făcut partener, va trebui să uităm de mutare. Va trebui să uităm de o mulțime de planuri pe care le-am făcut, Sandra.

Sandra spuse ușor:

– Îmi amintesc că înainte de a ne căsători mi-ai vorbit despre el. Era unul dintre cei mai ocupați medici din

lumea asta, dar şi-a găsit timp să ajute un puşti fără un sfanţ în buzunar. Era eroul tău, David. Mi-ai spus că dacă vei avea vreodată un fiu, ţi-ai dori să crească mare şi să fie ca Steven Patterson.

David dădu din cap.

– Când trebuie să iei decizia?

– Mă întâlnesc cu Kincaid mâine-dimineaţă la prima oră.

Sandra îi luă mâna şi îi spuse:

– Nu ai nevoie de atâta timp. Doctorul Patterson ţi-a salvat mama. Tu o să-i salvezi fiica. Se uită în jur şi zâmbi. Oricum, putem zugrăvi şi apartamentul acesta în alb cu albastru.

Jesse Quiller era unul dintre cei mai buni avocaţi pledanţi în procesele penale din ţară. Era un bărbat înalt, cu trăsături neregulate şi cu un aer lipsit de ştaif care îi făcea pe juraţi să se pună imediat în pielea lui. Aveau senzaţia că era unul de-al lor, dintre ei, şi voiau să-l ajute. Acesta era unul dintre motivele pentru care rareori pierdea un proces. Celelalte erau că avea memorie fotografică şi o minte sclipitoare.

În loc să-şi ia vacanţă, Quiller îşi folosea verile ca să predea dreptul, şi cu ani buni mai înainte David fusese unul dintre elevii lui. Când David absolvise, Quiller îl invitase să lucreze la firma lui de drept penal şi, doi ani mai târziu, David devenise partener. Lui David îi plăcea mult să practice dreptul penal şi era şi foarte bun. Avea grijă ca măcar 10 la sută din cazurile lui să fie *pro bono*. Trei ani după ce devenise partener, David demisionase brusc şi plecase să lucreze pentru Kincaid, Turner, Rose & Ripley în domeniul dreptului corporatist.

De-a lungul anilor, David şi Quiller rămăseseră prieteni apropiaţi. Ei şi soţiile lor luau cina împreună o dată pe săptămână.

Lui Jesse Quiller îi plăcuseră întotdeauna blondele înalte, subţiri şi sofisticate. Apoi o cunoscuse pe Emily

și se îndrăgostise de ea. Emily era o femeie plinuță, încărunțită prematur, care crescuse la o fermă din Iowa – exact opusul celorlalte femei cu care obișnuise să iasă Quiller. Era bună ca pâinea caldă. Făceau o pereche neobișnuită, dar căsnicia mergea pentru că se iubeau profund.

În fiecare marți, familia Singer și familia Quiller luau cina împreună și apoi jucau un joc complicat de cărți numit *Liverpool*.

Când Sandra și David sosiră la casa frumoasă a familiei Quiller de pe Hayes Street, Jesse îi întâmpină la ușă. O îmbrățișă pe Sandra și spuse:

– Veniți, intrați! Am pus șampanie la gheață. Este o zi mare pentru voi, nu? Apartamentul cel nou de la penthouse și parteneriatul. Sau parteneriatul și apartamentul de la penthouse?

David și Sandra schimbară o privire.

– Emily e în bucătărie, mai are câte ceva de făcut pentru cina asta de sărbătoare. Le privi fețele. *Cred* că e o cină de sărbătoare, nu? Sau îmi scapă ceva?

– Nu, Jesse, răspunse David. Doar că s-ar putea să avem o... o mică problemă.

– Veniți, intrați! Să vă dau ceva de băut?

Se uită la Sandra.

– Nu, mulțumesc. Nu vreau să-l învăț pe fiu-meu cu obiceiuri proaste.

– E un puști norocos cu niște părinți ca voi, spuse Quiller cu căldură. Se întoarse spre David. Ție ce să îți dau de băut?

– Nimic, mulțumesc, spuse David.

Sandra o luă spre bucătărie.

– Mă duc să văd dacă o pot ajuta cu ceva pe Emily.

– Stai jos, David! Pari atât de serios!

– Sunt într-o dilemă, recunoscu David.

– Să ghicesc. E vorba despre penthouse sau despre parteneriat.

– Despre ambele.

– *Despre ambele?*

– Da. Ai auzit despre cazul Patterson?

– Ashley Patterson? Sigur. Ce are asta de-a face cu...? Se opri. Stai puțin! Mi-ai povestit despre Steven Patterson, când erai în facultate. I-a salvat viața mamei tale.

– Da. Vrea să o apăr pe fiica lui. Am încercat să îl conving să îți dea ție cazul, dar nu vrea să audă de nimeni altcineva în afară de mine care să o apere.

Quiller se încruntă.

– Dar știe că nu te mai ocupi de procesele penale?

– Da. De asta e totul atât de ciudat. Sunt zeci de avocați care ar face treabă mult mai bună decât mine.

– Știe că *ai fost* avocat pledant?

– Da.

Quiller întrebă precaut:

– Dar ce sentimente are pentru fiică-sa?

„Ce întrebare ciudată", se gândi David.

– Pentru el este mai importantă decât orice pe lumea asta.

– Bine. Să presupunem că te ocupi de cazul ei. Partea proastă în cazul ăsta este că...

– Partea proastă este că Kincaid nu vrea să mă ocup de el. Dacă o fac, am senzația că voi pierde șansa de a deveni partener.

– Înțeleg. Și aici intervine și partea cu apartamentul, nu-i așa?

David răspunse supărat:

– Aici intervine partea cu tot viitorul meu. Ar fi o prostie din partea mea să fac asta, Jesse. Ar fi *o prostie imensă!*

– Și de ce te înfurii atât de tare în legătură cu asta?

David trase adânc aer în piept.

– Pentru că o s-o fac.

Quiller zâmbi.

– De ce nu mă mir?

David își trecu mâna peste frunte.

– Dacă l-aș refuza acum, și fiică-sa ar fi condamnată și executată, fără ca eu să fi făcut ceva ca să o ajut, nu... nu aș mai putea trăi cu mine însumi.

– Înțeleg. Ce părere are Sandra despre asta?

David reuși să zâmbească.

– O știi pe Sandra.

– Da. Vrea să mergi mai departe cu chestia asta.

– Exact.

Quiller se aplecă în față.

– Voi face tot ce pot ca să te ajut, David.

David oftă.

– Nu. Asta e parte din problemă. Trebuie să mă ocup singur de procesul ăsta.

Quiller se încruntă.

– Asta nu are nici un sens.

– Știu. Am încercat să îi explic asta doctorului Patterson, dar nu a vrut să mă asculte.

– Și i-ai spus deja lui Kincaid?

– Mă întâlnesc cu el mâine-dimineață.

– Ce crezi că se va întâmpla?

– Știu ce se va întâmpla. O să mă sfătuiască să nu accept cazul și, dacă voi insista, îmi va cere să-mi iau concediu fără plată.

– Hai să luăm prânzul împreună mâine. La Rubicon, la ora unu.

David dădu din cap.

– Bine.

Emily apăru din bucătărie ștergându-și mâinile cu un prosop de bucătărie. David și Quiller se ridicară.

– Bună, David.

Emily se apropie de el rapid, iar el o sărută pe obraz.

– Sper că vă este foame. Cina este aproape gata. Sandra e în bucătărie, mă ajută. E așa de drăguță!

Luă un platou și se grăbi înapoi înspre bucătărie. Quiller se întoarse spre David.

– Eu și Emily ținem foarte mult la tine. Așa că o să-ți dau un sfat. Trebuie să renunți.

David nu se clinti și nici nu spuse nimic.

– A fost cu foarte mult timp în urmă, David. Și ceea ce s-a întâmplat nu a fost din vina ta. I s-ar fi putut întâmpla oricui.

David se uită drept la Quiller.

– Mi s-a întâmplat mie, Jesse. Eu am omorât-o.

*

Avea un déjà-vu. Îl mai avusese și altă dată. De nenumărate ori. Și, ca de fiecare dată, David rămase

acolo, transportat încă o dată într-un alt timp și într-un alt spațiu.

Fusese un caz *pro bono*, iar David îi spusese lui Jesse Quiller: „Mă ocup eu de el".

Helen Woodman era o tânără drăguță acuzată că-și ucisese mama vitregă bogată. Avuseseră loc certuri puternice, în public, între cele două, dar toate dovezile împotriva lui Helen erau indirecte, de circumstanță. După ce David mersese la închisoare și se întâlnise cu ea, fusese convins că este nevinovată. Cu fiecare întâlnire, devenise din ce în ce mai implicat emoțional. În cele din urmă, încălcase o regulă de aur: să nu te îndrăgostești niciodată de un client.

Procesul mersese bine. David demontase toate probele acuzării, una câte una, și câștigase juriul de partea clientei lui. Și, pe neașteptate, se întâmplase un dezastru. Alibiul lui Helen era că la momentul crimei se afla la teatru cu o prietenă. La mărturia în fața instanței, prietena ei recunoscuse că alibiul fusese o minciună și apăruse și un martor care spusese că o văzuse pe Helen la apartamentul mamei ei vitrege pe când avusese loc crima. Credibilitatea lui Helen se duse complet pe apa sâmbetei. Juriul o condamnase pentru omor calificat, iar judecătorul o trimisese să fie executată. David fusese devastat.

– Cum ai putut face asta, Helen? întrebă el. De ce m-ai mințit?

– Nu am omorât-o eu pe mama mea vitregă, David. Când am ajuns la apartamentul ei, am găsit-o pe podea, moartă. Mi-a fost frică că nu mă vei crede, așa că am... am inventat povestea că am fost la teatru.

El o ascultase cu o expresie cinică pe figură.

– Îți spun adevărul, David!

– Chiar așa?

Se întorsese și ieșise ca din pușcă.

În timpul nopții aceleia, Helen se sinucisese.

O săptămână mai târziu, un fost pușcăriaș prins în timpul unui jaf mărturisise că o ucisese pe mama vitregă a lui Helen.

A doua zi, David plecase de la firma lui Jesse Quiller. Quiller încercase să îl convingă să se răzgândească.

– Nu a fost vina ta, David. Te-a mințit și...

– Tocmai asta este. Am lăsat-o să o facă. Nu mi-am făcut treaba ca lumea. Nu m-am asigurat că îmi spune adevărul. Am vrut să o cred și, din cauza asta, am dezamăgit-o și am lăsat-o de izbeliște.

Două săptămâni mai târziu, David lucra deja pentru Kincaid, Turner, Rose & Ripley.

– Nu voi mai fi niciodată responsabil pentru viața cuiva, jurase David.

Și acum o apăra pe Ashley Patterson.

capitolul 14

La ora zece fix, a doua zi dimineață, David intră în biroul lui Joseph Kincaid. Kincaid semna niște hârtii și ridică ochii absent în momentul în care David păși înăuntru.

– Ah. Stai jos, David! Termin imediat.

David se așeză și așteptă. După ce Kincaid termină, acesta zâmbi și spuse:

– Ei, bine! Înțeleg că ai niște vești bune nu-i așa?

„Vești bune pentru cine?" se întrebă David.

– Ai un viitor foarte luminos aici, David, și sunt sigur că nu ai face nimic să ți-l pui în pericol. Firma are planuri mari cu tine.

David nu spuse nimic, încercând să găsească niște cuvinte potrivite. Kincaid continuă:

– Deci? I-ai spus doctorului Patterson că o să-i găsești un alt avocat?

– Nu. Am hotărât că o s-o apăr eu.

Lui Kincaid îi păli zâmbetul de pe față.

– Deci chiar ai de gând să o aperi pe femeia aia, David? E o psihopată criminală cu sânge-rece. Oricine i-ar lua apărarea ar fi catalogat exact la fel.

– Motivul pentru care fac asta nu este acela că vreau, Joseph. Sunt obligat. Îi sunt foarte îndatorat doctorului

Patterson, şi acesta este singurul mod în care îl pot răsplăti vreodată.

Kincaid rămase la locul lui, tăcut. Când în sfârşit vorbi, spuse:

– Dacă tu chiar ai decis să mergi mai departe cu chestia asta, atunci îţi sugerez că ar fi o idee bună să-ţi iei un concediu. Fără plată, bineînţeles.

„Adio posibilitate de a deveni partener."

– După proces, desigur, te vei întoarce la noi şi vei deveni partener, cum am vorbit.

David încuviinţă din cap.

– Desigur.

– Îl pun pe Collins să se ocupe de sarcinile tale. Sunt sigur că vei dori să începi să te ocupi de proces cu toate forţele.

Treizeci de minute mai târziu, partenerii Kincaid, Turner, Rose & Ripley erau într-o şedinţă.

– Nu ne putem permite ca firma să fie implicată într-un astfel de proces, obiectă Henry Turner.

Joseph Kincaid răspunse imediat:

– Nu suntem chiar implicaţi, Henry. În timpul ăsta îi dăm concediu băiatului.

Albert Rose luă şi el cuvântul:

– Cred că ar trebui să-l lăsăm să plece de-aici.

– Nu încă. Ar însemna să avem ochelari de cal. Dr. Patterson ar putea fi o vacă bună de muls în ceea ce ne priveşte. Cunoaşte pe toată lumea şi ne va fi foarte recunoscător că i-am permis să-l ia cu împrumut pe David. Indiferent ce se întâmplă la proces, noi nu avem decât de câştigat. Dacă lucrurile merg bine, îl avem pe doctor de client şi îl facem partener pe Singer. Dacă procesul merge prost, scăpăm de Singer şi vedem dacă nu cumva putem să-l păstrăm pe bunul doctor. Fără doar şi poate, nu avem nimic de pierdut.

Urmă un moment de linişte, după care John Ripley rânji.

– Bine gândit, Joseph.

*

Când David părăsi biroul lui Kincaid, se duse să-l vadă pe Steven Patterson. Telefonase înainte, și doctorul îl aștepta.

– Ei bine, David?

„Toată viața mea se va schimba în funcție de răspunsul pe care îl dau acum", se gândi David. „Și nu în sens pozitiv."

– O voi apăra pe fiica dumneavoastră, doctore Patterson.

Steven Patterson trase adânc aer în piept.

– Știam că o vei face. Mi-aș fi pariat viața că o vei face. Ezită un moment. De fapt, pariez viața fiicei mele.

– De la firmă am obținut concediu fără plată în perioada asta. Și o să mă ajute unul dintre cei mai buni avocați pledanți din...

Dr. Patterson îl întrerupse cu un gest.

– David, am crezut că am fost cât se poate de clar că nu vreau ca nimeni altcineva să se implice în acest caz. Soarta ei este în mâinile tale și ale nimănui altcuiva.

– Înțeleg, spuse David. Dar Jesse Quiller este...

Dr. Patterson se ridică în picioare.

– Nu vreau să mai aud nimic despre Jesse Quiller sau despre oricine altcineva. Îi cunosc bine pe avocații pledanți, David. Îi interesează numai banii și publicitatea. Asta nu are nimic de-a face cu banii sau cu publicitatea. Asta are de-a face cu Ashley.

David dădu să spună ceva, apoi se opri. Nu era nimic de spus. Bărbatul era absolut îndârjit în legătură cu subiectul acesta. „Mi-ar prinde bine orice mână de ajutor", se gândi David. „De ce oare nu vrea să mă lase?"

– Am fost clar?

David încuviință din cap.

– Da.

– Desigur, o să am eu grijă să-ți acopăr cheltuielile și să-ți plătesc munca depusă.

– Nu. Vreau să fac asta *pro bono*.

Dr. Patterson îl studie un moment, apoi dădu din cap.

– *Quid pro quo?*

– *Quid pro quo.*

David reuși să zâmbească.

– Aveți permis de conducere?

– David, dacă ești în concediu fără plată, cu siguranță o să ai nevoie de niște bani cu care să-ți acoperi cheltuielile. Insist.

– Cum doriți, răspunse David.

„Măcar vom avea ce să mâncăm în timpul procesului."

Jesse Quiller îl aștepta pe David la Rubicon.

– Cum a mers?

David oftă.

– Era previzibil. Sunt în concediu fără plată.

– Ce nemernici! Cum pot să...?

– Nu îi pot învinovăți, o întrerupse David. E vorba de o firmă foarte conservatoare.

– Și acum ce-o să faci?

– Adică ce vrei să spui?

– Ce vreau să spun? Te ocupi de procesul secolului. Dar nu mai ai un birou în care să lucrezi; nu ai acces la dosare de cercetare sau la cazier, nici la cărți de criminalistică sau de drept penal, nici la un fax și am văzut computerul acela învechit pe care îl împarți cu Sandra. Nu vei putea descărca pe el aplicațiile juridice de care ai nevoie și nici să te conectezi la internet.

– Mă descurc eu, spuse David.

– Bineînțeles că te descurci. Fii atent, am la firmă un birou gol pe care îl poți folosi. Și acolo o să găsești tot ce îți trebuie.

Lui David îi trebui un moment ca să-și găsească glasul.

– Dumnezeule, nu pot să...

– Ba da, poți. Quiller zâmbi. O să găsești tu o cale să te revanșezi. Întotdeauna te revanșezi față de oameni, nu-i așa, Sfinte David? Ridică apoi meniul. Mor de foame. Îl privi pe David. Apropo, tu plătești masa.

David se duse să o viziteze pe Ashley la închisoarea districtului Santa Clara.

– Bună dimineața, Ashley.

– Bună dimineața. Era chiar și mai palidă decât de obicei. A fost tata aici de dimineață. Mi-a spus că o să faci cumva să mă scoți de aici.

„Ce bine ar fi să pot fi și eu la fel de optimist", se gândi David.

– Voi face tot ce îmi stă în putință, Ashley, rosti el cu grijă. Problema este că nu prea multă lume are habar de situația medicală în care te afli. Va trebui să le spunem. Vom aduce cei mai buni medici din toată lumea aici, să depună mărturie pentru tine.

– Asta mă sperie, șopti Ashley.

– Ce?

– E ca și cum doi oameni diferiți locuiesc în interiorul meu și eu nici măcar nu-i cunosc. Vocea îi tremura. Pot prelua controlul asupra mea în orice moment, iar eu nu am cum să mă împotrivesc. Îmi este atât de teamă...

Ochii i se umplură de lacrimi.

– Nu sunt doi oameni reali, Ashley. Sunt în mintea ta. Fac parte din tine. Și cu tratamentul potrivit, o să te faci bine.

Când David ajunse acasă în seara aceea, Sandra îl îmbrățișă și îi spuse:

– Ți-am spus vreodată cât de mândră sunt de tine?

– Pentru că am rămas fără slujbă? o întrebă David.

– Și pentru asta. Apropo, a sunat domnul Crowther. Agentul imobiliar. A zis că hârtiile sunt gata de semnat. Dorește plata pe loc a șaizeci de mii de dolari. Mi-e teamă că va trebui să-i spunem că nu ne putem permite...

– Stai puțin! Am suma asta strânsă în fondul acela de pensii al companiei. Dacă doctorul Patterson ne va da niște bani ca să acoperim cheltuielile, poate că până la urmă vom reuși să facem treaba.

– Nu contează, David. Oricum nu vrem să răsfățăm copilul cu un apartament luxos în care să locuiască de când vine pe lume.

– Ei bine, am niște vești bune pentru tine. Jesse o să mă lase...

– Știu. Am vorbit cu Emily. Ne mutăm în birourile lui Jesse.

– *Ne?* exclamă David.

– Ai uitat că te-ai însurat cu o juristă. Serios, dragul meu, ştii că te pot ajuta. O să lucrez cu tine până când – îşi atinse burtica – apare Jeffrey, după care vom mai vedea.

– Doamnă Singer, ai idee cât de mult te iubesc?

– Nu, dar poţi să-mi arăţi. Cina va fi gata abia peste o oră.

– O oră nu e de ajuns, îi zise David.

Ea îl cuprinse în braţe şi murmură:

– De ce nu te dezbraci, Tigrule?

– Cum? Se trase înapoi şi se uită la ea îngrijorat. Dar cum rămâne cu... ce spune doctorul Bailey?

– Doctorul spune că, dacă nu te dezbraci mai repede, am tot dreptul să sar pe tine.

David zâmbi.

– Dacă aşa spune el, am toată încrederea.

A doua zi dimineaţă, David se mută în biroul din spate al etajului din clădirea unde funcţiona firma lui Jesse Quiller. Era un birou confortabil, parte a ansamblului de cinci birouri.

– Ne-am extins puţin de când erai tu aici, îi explică Jesse lui David. Sunt sigur că vei găsi tot. Biblioteca plină de cărţi de specialitate este chiar alături; ai faxuri, computere, tot ce ţi-ai putea dori. Iar dacă nu dai de ceva ce îţi trebuie, nu e nevoie decât să-mi ceri.

– Mulţumesc, spuse David. Nu... nu pot să-ţi spun cât de mult apreciez ceea ce faci pentru mine, Jesse.

Jesse zâmbi.

– O să te revanşezi tu faţă de mine. Nu aşa ai zis?

Sandra sosi câteva minute mai târziu.

– Sunt gata, spuse ea. De unde începem?

– Începem prin a căuta orice caz pe care îl putem găsi de proces implicând personalităţi multiple. Probabil că sunt o tonă de chestii de genul acesta pe internet. O să încercăm la ziarul *California Criminal Law Observer*, pe site-ul postului Court TV şi la alte câteva site-uri care se ocupă cu investigaţii criminalistice şi o să adunăm orice informaţii ne-ar putea fi utile de la Westlaw

și Lexis-Nexis. Pe urmă, găsim niște medici specializați în probleme de personalitate multiplă și luăm legătura cu ei ca să-i contactăm ca posibili martori specialiști în domeniu. Trebuie să stăm de vorbă cu ei să vedem dacă le putem folosi mărturiile ca să ne întărim cazul. O să trebuiască să ne împrospătăm cunoștințele în ceea ce privește codul de procedură penală și să ne pregătim pentru citirea rechizitoriului și alegerea membrilor juriului. De asemenea, trebuie să obținem o listă a martorilor acuzării și să le vedem declarațiile. Vreau tot ce au procurorii la dosar.

– Și noi o să le trimitem ce avem noi. Ai de gând să o chemi pe Ashley să depună mărturie?

David clătină din cap.

– Este mult prea fragilă. Procurorul o s-o sfâșie în bucăți. Ridică ochii spre Sandra. Va fi greu de câștigat cazul ăsta.

Sandra zâmbi.

– Dar o să-l câștigi. Asta cu siguranță.

David formă numărul lui Harvey Udell, contabilul de la Kincaid, Turner, Rose & Ripley.

– Harvey. Aici David Singer.

– Bună, David. Am auzit că ne vei părăsi un timp.

– Da.

– E un caz foarte interesant. Vuiesc ziarele în privința lui. Ce pot face pentru tine?

David răspunse:

– Am șaizeci de mii de dolari în contul pentru pensie, Harvey. Nu mă gândeam că o să-i scot atât de devreme, dar eu și Sandra tocmai am cumpărat un penthouse și o să am nevoie de bani ca să dau avansul.

– Un apartament penthouse! Foarte tare, felicitări!

– Mulțumesc. Cât de repede pot primi banii?

Urmă o scurtă ezitare.

– Pot să revin eu cu un răspuns?

– Sigur.

David îi dădu numărul de telefon.

– Te sun înapoi imediat.

– Mulțumesc.

Harvey Udell puse receptorul în furcă, apoi îl ridică din nou.

– Spune-i domnului Kincaid că aș vrea să vorbesc cu el.

Treizeci de minute mai târziu, era în biroul lui Joseph Kincaid.

– Ce s-a întâmplat, Harvey?

– Am primit un telefon de la David Singer, domnule Kincaid. A cumpărat un apartament și are nevoie de șaizeci de mii pe care îi are economisiți în fondul pentru pensii ca să înainteze avansul. După părerea mea, nu suntem obligați să-i dăm banii acum. E în concediu fără plată și nu...

– Mă întreb dacă își dă seama cât costă întreținerea unui apartament tip penthouse?

– Probabil că nu. Pur și simplu o să-i spun că nu putem să...

– Dă-i banii!

Harvey se uită la el surprins.

– Dar nu e nevoie să...

Kincaid se aplecă în față pe scaun.

– O să-i dăm o mână de ajutor să-și sape groapa, Harvey. În momentul în care depune avansul pentru apartamentul acela penthouse... e al nostru.

Harvey Udell îi telefonă lui David.

– Am veşti bune pentru tine, David. Banii pe care îi ai în fondul pentru pensii îi retragi foarte devreme, dar nu e nici o problemă. Domnul Kincaid spune să-ți dau tot ce vrei.

– Bună ziua, domnule Crowther. Sunt David Singer.

– Așteptam o veste de la dumneavoastră, domnule Singer.

– Avansul pentru penthouse e pregătit. Îl veți avea mâine-dimineață.

– Minunat! După cum v-am spus, mai am niște clienți foarte interesați să-l obțină, dar am sentimentul că dumneavoastră și soția ați fi cei mai potriviți proprietari. Veți fi foarte fericiți acolo.

„Nu va fi nevoie decât de vreo câteva zeci de miracole", se gândi David.

Punerea sub acuzare a lui Ashley Patterson avu loc la Curtea Superioară a districtului Santa Clara de pe North First Street din San Jose. Disputele avocăţeşti privind jurisdicţia duraseră săptămâni întregi. Fusese complicat pentru că respectivele crime avuseseră loc în două ţări şi în două state diferite. O întrunire se ţinu în San Francisco, la care participară ofiţerul Guy Fontaine de la Departamentul de poliţie din Québec, şeriful Dowling din districtul Santa Clara, detectivul Eagan din Bedford, Pennsylvania, căpitanul Rudford de la Departamentul de poliţie din San Francisco şi Roger Toland, şeful poliţiei din San Jose.

Fontaine spuse:

– Noi am dori să fie judecată în Québec pentru că avem probe indubitabile care-i dovedesc vinovăţia. Este imposibil să câştige un proces acolo.

Detectivul Eagan zise:

– Adevărul este că şi noi la fel, domnule ofiţer Fontaine. Jim Cleary a fost prima victimă pe care a ucis-o şi cred că acest fapt trebuie să cântărească mai greu decât orice alt argument.

Căpitanul Rudford de la poliţia din San Francisco interveni:

– Domnilor, nu există nici un dubiu că noi toţi îi putem dovedi vinovăţia. Dar trei dintre aceste crime au avut loc în California, şi ar trebui judecată aici pentru toate. Ceea ce face cazul nostru cu atât mai important.

– De acord, spuse şeriful Dowling. Şi două dintre ele s-au petrecut în districtul Santa Clara, aşa că acolo este jurisdicţia unde trebuie încadrată.

Petrecură următoarele două ore certându-se cu privire la cât de puternice erau argumentele fiecăruia şi, în cele din urmă, se decise ca procesul pentru uciderea lui Dennis Tibbie, Richard Melton şi a ofiţerului Sam Blake să aibă loc la Tribunalul din San Jose. De asemenea, căzură de acord ca asasinatele din Bedford şi Québec să rămână în aşteptare pentru moment.

*

În ziua citirii rechizitoriului, David stătea lângă Ashley.

– Cum pledați? întrebă judecătoarea din jilțul său.

– Nevinovată din motivul lipsei discernământului.

Judecătoarea dădu din cap.

– Foarte bine.

– Onorată instanță, în acest moment solicităm stabilirea cauțiunii.

Avocatul de la biroul procuratorului sări ca ars.

– Onorată instanță, ne opunem. Inculpata este acuzată de trei crime comise cu sălbăticie și este pasibilă de pedeapsa cu moartea. Dacă i s-ar oferi ocazia, ar fugi din țară.

– Asta nu este adevărat, spuse David. Nu există nici un...

Judecătoarea îl întrerupse:

– Am văzut dosarul și argumentele procurorului pentru respingerea ieșirii pe cauțiune. Cererea se respinge. Cazul este atribuit judecătoarei Williams în toate privințele. Inculpata va sta în arest în închisoarea districtuală din Santa Clara până la proces.

David oftă.

– Da, onorată instanță. Se întoarse spre Ashley. Nu-ți face griji! Totul va fi bine. Nu uita... nu ești vinovată.

Când David reveni la birou, Sandra spuse:

– Ai văzut titlurile? Tabloidele o numesc pe Ashley „târfa sângeroasă". Iar povestea este la toate televiziunile.

– Știam că va fi foarte greu, răspunse David. Și acesta este doar începutul. Să trecem la treabă!

Mai erau opt săptămâni până la proces.

Următoarele opt săptămâni nu aduseră decât activitate febrilă și muncă susținută. David și Sandra muncir de dimineața până noaptea târziu, săpând după transcrieri ale proceselor unor inculpați cu probleme de personalitate multiplă. Erau zeci de cazuri. Diverși oameni fuseseră acuzați și judecați pentru crimă, viol,

trafic de droguri, tâlhărie, incendiere... Unii fuseseră condamnați, alții fuseseră achitați.

– O să facem astfel încât Ashley să fie achitată, îi spuse David Sandrei.

Sandra adună numele posibililor martori și le telefonă.

– Doctore Nakamoto, vă telefonez din partea lui David Singer. Cred că ați depus mărturie în procesul *Statul Oregon versus Bohannan*. Domnul Singer este avocatul lui Ashley Patterson... A, așa este, nu? Da. Ei bine, am vrea să veniți la San Jose să depuneți mărturie pentru ea...

– Doctore Booth, sun din partea avocatului David Singer. Este apărătorul lui Ashley Patterson. Ați depus mărturie în cazul *Dickerson*. Ne-ar interesa foarte tare depoziția dumneavoastră în calitate de expert... Am dori să veniți la San Jose să depuneți mărturie pentru domnișoara Patterson. Avem nevoie de expertiza dumneavoastră...

– Doctore Jameson, Sandra Singer la telefon. Avem nevoie de dumneavoastră să veniți la...

Și așa mai departe, de dimineață până seara. În cele din urmă, se puse cap la cap o listă cu martori. David o citi și spuse:

– E suficient de impresionantă. Doctori, un decan... directori de departamente în facultăți de drept. Ridică ochii spre Sandra și zâmbi. Cred că suntem în formă.

Din când în când, Jesse Quiller venea la biroul pe care îl folosea David.

– Cum vă merge?, întrebă el. Vă pot ajuta cu ceva?

– Mă descurc.

Quiller se uită împrejur prin birou.

– Ai tot ce-ți trebuie?

David zâmbi.

– Totul, inclusiv pe prietenul meu cel mai bun.

Într-o luni dimineață, David primi un pachet de la biroul procurorului cu toate argumentele și martorii

acuzării. După ce David citi documentele, se simți năpădit de gânduri negre. Sandra îl privi îngrijorată.

– Ce s-a întâmplat?

– Uită-te la chestiile astea! Aduce o mulțime de nume sonore în domeniul medical care să depună mărturie împotriva ideii că MPD este o afecțiune psihică reală.

– Și ce facem în cazul ăsta? întrebă Sandra.

– O să recunoaștem că Ashley a fost la locul faptei când au avut loc crimele, dar că de fapt cea care le-a comis nu a fost ea însăși, ci un alter ego.

„Pot oare să conving juraţii să creadă asta?"

Cu cinci zile înainte de data stabilită pentru începerea procesului, David primi un telefon și i se spuse că judecătoarea Williams voia să se întâlnească cu el.

David intră în biroul lui Jesse Quiller.

– Jesse, ce îmi poți spune despre judecătoarea Williams?

Jesse se lăsă pe spate în scaun și își duse mâinile la ceafă încrucișându-și degetele.

– Tessa Williams... Ai fost vreodată cercetaș, David?

– Da...

– Îți amintești mottoul cercetașilor, „Fii pregătit"?

– Desigur.

– Când intri în sala de judecată a Tessei Williams, fii pregătit! E sclipitoare. A avansat în carieră trecând prin toate etapele. Părinții ei erau oameni simpli care lucrau pământul în Mississippi. A mers la colegiu cu bursă, și apoi oamenii din orășelul ei natal au fost atât de mândri de ea, încât au strâns bani ca să o trimită la facultatea de drept. Se zvonește că a refuzat un post important undeva la Washington pentru că îi place ceea ce face aici. E o legendă.

– Interesant, spuse David.

– Procesul va fi în districtul Santa Clara?

– Da.

– Atunci procurorul va fi vechiul meu prieten Mickey Brennan.

– Povestește-mi despre el.

– Este un irlandez arțăgos, dur pe interior, dur în exterior. Brennan provine dintr-un lung șir de oameni de mare succes. Tatăl lui conduce o mare editură; mama lui este doctor; soră-sa este profesoară la un colegiu. Brennan a fost vedetă în echipa de fotbal a liceului și cel mai bun din seria lui la facultatea de drept. Se aplecă în față. E bun, David. Ai grijă! Șmecheria lui favorită este să dezarmeze martorii și pe urmă să le dea lovitura de grație. Îi place să îi ia prin surprindere și să-i năucească... De ce vrea să te vadă judecătoarea Williams?

– Habar n-am. La telefon mi s-a spus doar că vrea să discute cu mine despre cazul Patterson.

Jesse Quiller se încruntă.

– Mi se pare o chestie neobișnuită. Când te întâlnești cu ea?

– Miercuri dimineață.

– Ai mare grijă, așteaptă-te la orice!

– Mulțumesc, Jesse. Așa o să fac.

Curtea Superioară de Justiție din districtul Santa Clara este adăpostită într-o clădire cu patru etaje de pe North First Street. Chiar la intrare se află un birou de recepție unde stă un paznic în uniformă; mai există un detector de metale, un grilaj de jur împrejur și un lift. În clădire sunt șapte săli de judecată, fiecare dintre ele fiind prezidată de un judecător și echipa lui.

La ora zece miercuri dimineață, David Singer fu condus în biroul judecătoarei Tessa Williams. În încăpere se mai afla și Mickey Brennan. Procurorul-șef de la biroul procuraturii districtuale era un bărbat de cincizeci și ceva de ani, scund, destul de solid, cu un ușor accent irlandez. Tessa Williams avea spre patruzeci și șapte de ani și era o femeie subțire, de culoare, cu o înfățișare atrăgătoare și gesturi hotărâte.

– Bună dimineața, domnule Singer. Sunt judecătoarea Williams. Acesta este domnul Brennan.

Cei doi bărbați își dădură mâinile.

– Vă rog să luaţi loc, domnule Singer! Vreau să vă vorbesc despre cazul Patterson. Potrivit dosarului, pledaţi că este nevinovată din motivul lipsei discernământului?

– Da, onorată instanţă.

Judecătoarea Williams spuse:

– V-am adus pe amândoi aici pentru că astfel cred că putem economisi foarte mult timp şi mulţi bani. De obicei sunt împotriva înţelegerilor făcute între avocaţi, dar în acest caz cred că o astfel de cale este justificată.

David asculta, confuz.

Judecătoarea se întoarse spre Brennan.

– Am citit transcrierea audierilor preliminare şi nu văd nici un motiv pentru care acest caz ar trebui să meargă la judecată. Aş vrea ca procurorul să renunţe să mai solicite pedeapsa cu moartea şi să accepte pledoaria de vinovată a acuzatei, fără drept la cauţiune.

– Staţi puţin! interveni David. E absolut exclus!

Amândoi se întoarseră spre el.

– Domnule Singer...

– Clienta mea nu este vinovată. Ashley Patterson a trecut un test cu detectorul de minciuni care dovedeşte că...

– Nu dovedeşte absolut nimic şi, după cum ştiţi foarte bine, nu este o probă admisă în cadrul unui proces. Iar din cauza publicităţii enorme, va fi un proces lung şi foarte complicat.

– Sunt sigur că...

– Mă ocup de procese de foarte mult timp, domnule Singer. Am auzit întreaga gamă de pledoarii cu toate justificările aferente. Am auzit pledoarii care invocau legitima apărare – ceea ce este acceptabil; crimă din motiv de pierdere temporară a raţiunii – şi acesta este un motiv rezonabil; capacitate mintală diminuată... Dar există ceva ce nu mă convinge, domnule avocat. „Sunt nevinovat pentru că nu eu am comis acea crimă, a fost un alter ego." Ca să folosesc un termen pe care s-ar putea să nu îl găsiţi în manualele de drept, asta e o simplă „abureală". Clienta dumneavoastră fie a comis crima, fie nu a comis-o. Dacă vă schimbaţi pledoaria şi nu mai

susțineți că este nevinovată, am putea economisi o mulțime de...

– Nu, onorată instanță, nu o voi face.

Judecătoarea Williams îl studie cu atenție pe David un moment.

– Sunteți foarte încăpățânat. O mulțime de oameni consideră încăpățânarea o calitate admirabilă. Se aplecă în față pe scaun. Eu nu.

– Onorată instanță...

– Ne forțați să intrăm într-un proces care va dura cel puțin trei luni – poate chiar mai mult.

Brennan încuviință din cap.

– Așa este.

– Îmi pare rău că aveți impresia că...

– Domnule Singer, mă aflu aici ca să vă fac o favoare. Dacă o judecăm pe clienta dumneavoastră, va muri.

– Stați puțin! Vreți să spuneți că porniți în judecarea acestui caz cu idei preconcepute...

– Idei preconcepute? Dumneavoastră ați văzut probele?

– Da, am...

– Pentru numele lui Dumnezeu, domnule avocat, s-au găsit probe de ADN și amprentele lui Ashley Patterson la fața locului peste tot unde s-au comis crimele. Eu, una, n-am văzut în viața mea un caz în care vinovăția acuzatului să fie mai clară de-atât. Dacă insistați să mergem mai departe, s-ar putea ca totul să se transforme într-un circ. Ei bine, eu n-am de gând să permit să se întâmple asta. Nu-mi place circul în sala mea de judecată. Hai să rezolvăm cazul acesta aici și acum! O să vă mai întreb o dată: Sunteți dispus să acceptați vinovăția clientei dumneavoastră și pedeapsa de închisoare pe viață fără posibilitatea de a fi eliberată condiționat?

David răspunse hotărât:

– Nu.

Ea îl privi crunt.

– Bine. Ne vedem săptămâna viitoare.

Își făcuse un dușman.

capitolul 15

San Jose căpătase foarte repede atmosfera unui oraș în carnaval. Reprezentanți ai presei din întreaga lume soseau în cohorte în fiecare zi. Toate hotelurile erau pline ochi și unii dintre jurnaliști trebuiră să-și ia camere în orășelele din jur, Santa Clara, Sunnyvale și Palo Alto. David era asaltat de reporteri.

– Domnule Singer, vorbiți-ne despre caz. Pledați „nevinovat" pentru clienta dumneavoastră...?

– Intenționați să o aduceți pe Ashley Patterson în boxa martorilor...?

– Este adevărat că procurorul a fost dispus să facă o înțelegere în funcție de modul în care v-ați fi constituit pledoaria?

– Doctorul Patterson va depune mărturie în favoarea fiicei lui...?

– Revista de la care vin va plăti cincizeci de mii de dolari pentru un interviu cu clienta dumneavoastră...

Mickey Brennan era și el urmărit de presă.

– Domnule Brennan, vreți să ne spuneți câteva cuvinte despre proces?

Brennan se întoarse și zâmbi camerelor de televiziune.

– Da. Pot rezuma procesul în trei cuvinte. „Îl vom câștiga." Nu mai am alte comentarii.

– Stați puțin! Credeți că femeia este nebună...?

– Statul va cere pedeapsa cu moartea...?

– Ați spus cumva că este genul de caz care se va termina înainte de a începe...?

David închirie un birou în San Jose aproape de tribunal, unde să-și poată intervieva martorii și să-i pregătească pentru proces. Hotărâse că Sandra va lucra în biroul lui Quiller din San Francisco până la începerea procesului. Dr. Salem sosise în San Jose.

– Vreau să o mai hipnotizați o dată pe Ashley, spuse David. Haideți să scoatem de la ea și de la toate alter egourile ei toate informațiile înainte de începerea procesului.

Se întâlniră cu Ashley într-o mică sală de așteptare din arestul districtului. Femeia încerca din răsputeri să-și ascundă emoțiile. Lui David i se părea că seamănă cu o căprioară surprinsă în mijlocul șoselei de farurile unei mașini în viteză.

– Bună dimineața, Ashley. Îl mai știi pe doctorul Salem?

Ashley încuviință din cap.

– O să te mai hipnotizeze o dată. În regulă?

– O să vorbească și cu... celelalte? întrebă Ashley.

– Da. Ai ceva împotrivă?

– Nu. Doar că eu... eu nu vreau să vorbesc cu ele.

– Nu e nici o problemă. Nu e nevoie să o faci.

– Urăsc toate astea! izbucni Ashley supărată.

– Știu, spuse David liniștitor. Nu-ți face griji! O să se termine curând.

Dădu din cap către dr. Salem.

– Așază-te confortabil, Ashley. Nu uita cât de ușor a fost totul data trecută. Închide ochii și relaxează-te! Pur și simplu încearcă să-ți golești mintea. Simte-ți trupul cum se relaxează. Ascultă sunetul vocii mele! Lasă tot restul să se evapore. Acum îți este somn. Ochii ți se fac din ce în ce mai grei. Vrei să dormi... Adormi...

În zece minute era deja complet sub hipnoză. Dr. Salem îi făcu un semn lui David. David se apropie de Ashley.

– Aș vrea să vorbesc cu Alette. Ești acolo, Alette?

Și urmăriră cum expresia de pe figura lui Ashley se îndulcește și trece prin aceeași transformare pe care o văzuseră și mai devreme. Și pe urmă auziră acel accent ușor cântat, italienesc.

– *Buon giorno.*

– Bună dimineața, Alette. Cum te simți?

– *Male.* E un moment foarte dificil.

– E dificil pentru noi toți, o asigură David, dar totul o să fie bine.

– Așa sper și eu.

– Alette, aș vrea să-ți pun câteva întrebări.

– Sì...

– L-ai cunoscut pe Jim Cleary?

– *No.*

– L-ai cunoscut pe Richard Melton?

– Da. O tristeţe profundă i se ghicea în voce. A fost... a fost îngrozitor ce i s-a întâmplat.

David se uită spre dr. Salem.

– Da, a fost îngrozitor. Când l-ai văzut ultima oară?

– L-am vizitat în San Francisco. Ne-am dus la un muzeu şi pe urmă am luat cina. Înainte de a pleca, mi-a cerut să îl însoţesc în apartamentul lui.

– Şi l-ai însoţit?

– Nu. Şi îmi pare foarte rău că nu am făcut-o, spuse Alette cu tristeţe. Poate că aş fi reuşit să-i salvez viaţa. Urmă un scurt moment de tăcere. Ne-am luat la revedere şi m-am întors cu maşina la Cupertino.

– Şi atunci a fost ultima oară când l-ai văzut?

– Da.

– Mulţumesc, Alette.

David se apropie şi mai tare de Ashley şi spuse:

– Toni? Eşti acolo, Toni? Aş vrea să vorbesc cu tine.

În timp ce ei se uitau la ea, faţa lui Ashley trecu printr-o altă transformare remarcabilă. În faţa ochilor lor se schimbă parcă într-o altă persoană. Emana un alt fel de siguranţă de sine, un fel de conştienţă a propriei sexualităţi. Începu să cânte cu o voce clară, uşor guturală:

În jurul corcoduşului,
E-o maimuţică mică.
A venit şi-un viezure,
Hopa-Mitică!

Se uită la David.

– Ştii de ce îmi place să cânt cântecul acesta, iubitule?

– Nu.

– Pentru că mama îl ura. Mă ura pe mine.

– De ce te ura?

– Ei bine, acum nu o mai putem întreba, nu-i aşa? râse Toni. Având în vedere unde se află. Oricum nu-i convenea nimic din ce făceam eu. Tu ce fel de mamă ai avut, David?

– Mama a fost o femeie minunată.

– Ai avut mare noroc. Dar, asta e, unii au noroc, unii nu. De multe ori Dumnezeu se joacă cu destinele noastre, nu?

– Tu crezi în Dumnezeu? Ești o persoană religioasă, Toni?

– Nu știu. Poate că există un Dumnezeu. Și dacă există, cu siguranță are un simț al umorului foarte ciudat, nu? Alette e cea religioasă. Ea este cea care se duce la biserică în mod obișnuit.

– Și tu?

Toni râse ușor.

– Ei, dacă ea e acolo, acolo sunt și eu.

– Toni, tu crezi că este în regulă să omori oameni?

– Nu, sigur că nu.

– Atunci...

– În afară de cazul în care ești nevoit să o faci.

David și dr. Salem schimbară o privire.

– Ce vrei să spui prin asta?

Tonul vocii ei se schimbă. Brusc păru temătoare, ca și cum voia să se apere.

– Ei, știi tu, ca atunci când vrei să te aperi. Adică e normal să o faci, dacă cineva încearcă să-ți facă rău. Devenea din ce în ce mai agitată. Dacă un nemernic vrea să-ți facă niște lucruri murdare.

Era pe cale să devină isterică.

– Toni...

Începu să suspine.

– De ce nu au putut pur și simplu să mă lase în pace? De ce au trebuit să...?

Țipa deja.

– Toni...

Tăcere.

– Toni...

Nimic.

Dr. Salem spuse:

– A plecat. Aș vrea să o trezesc acum pe Ashley.

David oftă.

– Bine.

Câteva minute mai târziu, Ashley deschidea ochii.

– Cum te simți? întrebă David.

– Obosită. A mers... a mers așa cum trebuie?

– Da. Am vorbit cu Alette și cu Toni. Ele...

– Nu vreau să știu.

– Bine. Atunci, ce-ar fi să te odihnești acum, Ashley? Mă întorc să te văd în după-amiaza asta.

Se uitară cum o femeie gardian o duce de acolo. Dr. Salem spuse:

– Trebuie să o duci în boxa martorilor, David. O scenă precum aceasta va convinge orice juriu din lume că...

– M-am gândit foarte mult la asta, spuse David. Nu cred că pot.

Dr. Salem îl privi țintă o clipă.

– De ce nu?

– Brennan, procurorul pledant, este absolut feroce. Ar sfâșia-o în bucăți. Nu-mi pot permite să risc.

David și Sandra luau cina cu soții Quiller cu două zile înainte de începerea procedurilor preliminare ale procesului.

– Am tras la Wyndham Hotel, spuse David. Directorul de acolo mi-a făcut un mare serviciu. Iar Sandra vine cu mine. Orașul este absolut înțesat de lume.

– Și dacă acum e atât de rău, zise Emily, închipuie-ți cum va fi când începe procesul.

Quiller se uită la David.

– Eu te pot ajuta cu ceva?

David clătină din cap.

– Trebuie să iau o decizie importantă. Dacă să o pun pe Ashley să depună mărturie sau nu.

– Foarte greu de spus, zise Quiller. O să fie rău și dacă o faci, și dacă nu o faci. Problema este că Brennan îi va construi lui Ashley Patterson imaginea unui monstru sadic, însetat de sânge. Dacă nu o chemi să vorbească, asta este imaginea pe care jurații o vor avea în minte în momentul în care se vor retrage în încăperea juriului ca să ajungă la un verdict. Pe de altă parte, din ce îmi spui

tu, dacă o pui pe Ashley să depună mărturie, Brennan o poate distruge.

– Brennan îi va face pe toți experții în medicină pe care-i va aduce acolo să discrediteze ideea de tulburare de personalitate multiplă.

– Trebuie să îi convingi tu că e cât se poate de reală.

– Și asta și intenționez să fac, spuse David. Știi ce mă deranjează pe mine, Jesse? Bancurile care se fac. Ultimul pe care l-am auzit circulând este că am vrut să cer schimbarea locului procesului, dar am hotărât să n-o fac până la urmă pentru că nu a mai rămas nici un loc în care Ashley să nu fi ucis pe cineva. Mai ții minte când Johnny Carson era la televizor? Era amuzant și întotdeauna se purta ca un gentleman. Acum toți realizatorii emisiunilor de noapte sunt cât se poate de răutăcioși. Fac în permanență fără nici un fel de milă sau considerație haz pe seama altuia.

– David?

– Da.

Jesse Quiller spuse încet:

– O să fie și mai rău de atât.

David Singer nu reuși să doarmă în noaptea dinaintea prezentării la tribunal. Nu-și putea opri vârtejul de gânduri negre ce i se roteau în minte. Când în sfârșit adormi, auzi o voce spunând: „Pe ultima ta clientă ai lăsat-o să moară. Ce-o să se întâmple dacă îngădui ca și aceasta să aibă aceeași soartă?"

Se ridică în capul oaselor, ud leoarcă de transpirație. Sandra deschise ochii.

– Te simți bine?

– Da. Nu. Ce mama naibii fac eu aici? Nu era nevoie decât să îi spun nu doctorului Patterson.

Sandra îl strânse ușor de braț și îi spuse încet:

– Și de ce nu ai făcut-o?

– Ai dreptate, mârâi el. Nu am putut.

– Atunci, foarte bine. Deci, ce zici să dormi puțin ca să fii proaspăt și odihnit cât de cât dimineață?

– Foarte bună idee.

Rămase însă treaz tot restul nopții.

*

Judecătoarea Williams avusese dreptate în legătură cu presa. Reporterii erau realmente de neoprit. Jurnaliști de toate felurile veniți de peste tot din lume mișunau, avizi să afle detalii despre povestea unei tinere frumoase judecate drept criminal în serie care își mutilase sexual victimele.

Faptul că lui Mickey Brennan i se interzisese să amestece numele lui Jim Cleary sau Jean Claude Parent în proces fusese enervant pentru el, dar media rezolvase această problemă în locul lui. Talk-show-uri televizate, reviste și ziare, toate erau pline de povești sordide despre cele cinci crime și castrări. Mickey Brennan era mulțumit.

Când David ajunse la tribunal, presa era acolo în păr. David se trezi asaltat de-a dreptul.

– Domnule Singer, lucrați în continuare pentru Kincaid, Turner, Rose & Ripley...?

– Uitați-vă puțin încoace, domnule Singer...

– E adevărat că ați fost concediat pentru că ați acceptat acest caz...?

– Ne puteți spune despre Helen Woodman? Nu v-ați ocupat dumneavoastră de procesul în care a fost acuzată de crimă?

– Ashley Patterson a mărturisit de ce a făcut-o...?

– Vreți să o puneți să depună mărturie pe clienta dumneavoastră...?

– Nu comentez, le-o tăie David scurt.

Când Mickey Brennan ajunse la tribunal, se trezi și el înconjurat pe loc de reprezentanții presei.

– Domnule Brennan, care credeți că va fi mersul procesului...?

– Ați mai acuzat vreodată un inculpat cu alter egouri...?

Brennan zâmbi cordial.

– Nu. Abia aștept să vorbesc cu ele toate.

Primi hohotul de râs pe care îl așteptase.

– Dacă sunt suficient de multe, și-ar putea face un club.

Un alt hohot.

– Trebuie să intru. Nu vreau s-o fac să aștepte pe nici una dintre inculpate.

Partea cu jurământul preliminar al martorilor începu cu întrebările pe care le adresă judecătoarea Williams potențialilor juraţi. După ce termină, o urmă avocatul apărării și apoi procurorul.

Pentru oamenii obișnuiți, procesul de selectare a membrilor juriului pare simplu: Se aleg posibilii juraţi care par binevoitori și se resping ceilalți. De fapt, acest moment avea un ritual planificat cu multă grijă și atenție. Avocații pledanți pricepuți nu puneau întrebări directe la care să se răspundă cu da sau nu. Puneau întrebări generale care îi încurajau pe membrii juriului să vorbească, dezvăluind astfel câte ceva despre ei înșiși și despre sentimentele pe care le nutreau.

Mickey Brennan și David Singer aveau scopuri diferite. În cazul acesta, Brennan dorea ca numărul bărbaților din juriu să fie preponderent, bărbați care aveau să fie dezgustați și șocați de ideea că o femeie a fost în stare să-și înjunghie și să-și castreze victimele. Întrebările lui Brennan erau menite să-i scoată la iveală pe cei care aveau un mod tradițional de gândire, care erau probabil mult mai puțin înclinați să creadă în spirite și spiriduși sau în oameni care pretindeau că sunt posedați cumva de un fel de alter ego. David se folosi de o altă abordare.

– Domnul Harris, nu? Eu sunt David Singer. Reprezint apărarea. Ați mai participat la vreun proces în calitate de jurat, domnule Harris?

– Nu.

– Vă mulțumesc pentru timpul dvs. și disponibilitatea pe care o manifestați pentru acest proces.

– Un proces de crimă ca acesta ar trebui să fie foarte interesant.

– Da. Cred că va fi.

– De fapt, am fost foarte nerăbdător să înceapă.

– Da?

– Da.

– Unde lucrați, domnule Harris?

– La United Steel.

– Îmi închipui că dumneavoastră și colegii dumneavoastră de la muncă ați discutat despre cazul Patterson.

– Da. Adevărul este că am discutat.

David continuă:

– E de înțeles. Se pare că toată lumea discută despre el. Care este opinia generală? Colegii dumneavoastră sunt de părere că Ashley Patterson este vinovată?

– Da. Trebuie să mărturisesc că da.

– Și dumneavoastră sunteți de aceeași părere?

– Ei bine, cam așa pare.

– Dar sunteți dispus să ascultați toate mărturiile și să vedeți toate probele înainte să vă decideți, nu?

– Da. O să ascult și o să văd.

– Ce vă place să citiți, domnule Harris?

– Nu prea îmi place să citesc. Îmi place mai mult să fac excursii în natură, să vânez și să pescuiesc.

– Aha, sunteți un iubitor de natură. Când mergeți cu cortul și stați lângă foc noaptea, uitându-vă la stele, vă întrebați vreodată dacă mai există și alte civilizații în univers?

– Vă referiți la nebunia aia cu OZN-urile? Nu cred în aiurelile alea.

David se întoarse spre judecătoarea Williams.

– Respins pentru acest caz, onorată instanță.

Interogarea unui alt posibil jurat:

– Ce vă place să faceți în timpul liber, domnule Allen?

– Hmm, îmi place să citesc și să mă uit la televizor.

– Și mie îmi plac aceleași lucruri. La ce vă uitați la televizor?

– Joi seara sunt niște show-uri excelente. E greu de ales între ele. Și nemernicii ăștia de la cablu le pun pe toate în același timp.

– Aveți dreptate. Mare păcat! Și vă uitați vreodată la *Dosarele X*?

- Da. Le place mult copiilor mei.
- Dar la *Sabrina, Vrăjitoarea adolescentă?*
- Da. Ne uităm și la aia. E un serial ca lumea.
- Ce vă place să citiți?
- Anne Rice, Stephen King...

Acceptat.

Interogarea altui posibil jurat:

- La ce vă uitați la televizor, domnule Mayer?
- La *Sixty Minutes*, la *NewsHour* cu Jim Lehrer, la documentare...
- Ce vă place să citiți?
- În principal cărți istorice și politice.
- Mulțumesc.

Respins.

Judecătoarea Tessa Williams stătea în jilțul ei, ascultând întrebările, fără ca pe față să i se citească ceva din ce gândea. Dar David îi putea simți dezaprobarea de fiecare dată când se uita spre el.

Când fu ales și ultimul jurat, se adunară șapte bărbați și cinci femei. Brennan aruncă o privire triumfătoare spre David. „Va fi un măcel."

capitolul 16

În dimineața zilei când trebuia să înceapă procesul lui Ashley Patterson, devreme, David se duse să o vadă pe Ashley în arest. Femeia era aproape isterică.

- Nu pot face asta. Nu pot! Spune-le să mă lase în pace.
- Ashley, o să fie bine! O să-i înfruntăm și o să-i învingem.
- Tu nu știi... nu știi ce înseamnă asta. Mă simt ca și cum m-a aruncat cineva în flăcările iadului.
- O să te scoatem de acolo. Acesta este primul pas.

Ea tremura.

- Mi-e frică... mi-e foarte frică, că o să-mi facă ceva îngrozitor.

– Nu o să-i las eu, spuse David ferm. Vreau să crezi în mine. Nu uita, nu tu eşti responsabilă pentru ce s-a întâmplat. Tu n-ai făcut nimic. Haide, ne aşteaptă!

Ea trase adânc aer în piept.

– Bine. Nu o să mi se întâmple nimic. Nu o să mi se întâmple nimic. Nu o să mi se întâmple nimic.

În rândurile dedicate publicului, era aşezat şi dr. Steven Patterson. Răspunsese avalanşei de întrebări din partea jurnaliştilor care aşteptau la intrarea în tribunal cu o singură propoziţie: „Fiica mea este nevinovată".

La câteva rânduri mai încolo se aflau Jesse şi Emily Quiller, veniţi pentru a-şi oferi sprijinul moral.

La masa acuzării se aflau Mickey Brennan şi doi asociaţi, Susan Freeman şi Eleanor Tucker.

Sandra şi Ashley erau aşezate la masa apărării, de-o parte şi de alta a lui David. Cele două femei făcuseră cunoştinţă în săptămâna de dinainte.

– David, nu e nevoie decât să te uiţi la Ashley şi să-ţi dai seama că este nevinovată.

– Sandra, nu e nevoie decât să te uiţi la dovezile pe care le-a lăsat asupra victimelor ca să ştii că ea le-a ucis. Dar faptul că le-a ucis este cu totul şi cu totul altceva decât acela că ar fi vinovată. Acum tot ce trebuie să fac eu e să conving şi juriul de asta.

Judecătoarea Williams intră în tribunal şi se apropie de jilţul său. Grefierul anunţă:

– Ridicaţi-vă! Procesul este acum în desfăşurare. Prezidează onorata instanţă judecătoarea Tessa Williams.

Judecătoarea Williams spuse:

– Puteţi să luaţi loc! Se judecă cazul *Statul California versus Ashley Patterson*. Să începem! Judecătoarea Williams îl privi pe Brennan. Acuzarea doreşte să facă o pledoarie iniţială?

Mickey Brennan se ridică.

– Da, onorată instanţă. Se întoarse spre membrii juriului şi se apropie de ei. Bună dimineaţa. După cum ştiţi, doamnelor şi domnilor, inculpata a fost trimisă în judecată sub acuzaţia comiterii a trei crime sângeroase.

Criminalii se pot deghiza luând înfățișări diferite. Făcu semn din cap spre Ashley. Deghizarea ei este aceea a unei tinere inocente și vulnerabile. Dar acuzarea vă va dovedi dincolo de orice putință de tăgadă că, acționând cu deplin discernământ și în cunoștință de cauză, inculpata a mutilat și a ucis trei bărbați nevinovați. S-a folosit de un alias pentru a comite una dintre aceste crime, în speranța că nu va fi prinsă. Știa însă foarte bine ce face. Asta în sensul comiterii unei crime calculate și săvârșite cu sânge-rece. Pe măsură ce procesul va progresa, vă voi arăta toate firele, unul câte unul, care leagă acest caz de inculpata așezată acolo. Mulțumesc.

Se înapoie la locul lui.

Judecătoarea Williams se uită spre David.

– Apărarea dorește să facă o pledoarie inițială?

– Da, onorată instanță.

David se ridică și se întoarse spre juriu. Trase adânc aer în piept.

– Doamnelor și domnilor, în decursul acestui proces vă voi dovedi că Ashley Patterson nu este răspunzătoare pentru ce s-a întâmplat. Ea nu avea nici un motiv pentru a comite vreuna dintre crime și nici nu avea cum să le cunoască. Clienta mea este o victimă. Este o victimă a MPD – tulburarea de personalitate multiplă, o boală care în decursul acestui proces vă va fi explicată. Aruncă o privire spre judecătoarea Williams și spuse ferm: MPD este o boală psihică recunoscută clinic. Potrivit studiilor, s-a dovedit posibilitatea existenței unor personalități diferite, așa numitele alter ego, care pot prelua controlul asupra „gazdelor" lor, controlându-le și acțiunile. MPD are o istorie îndelungată. Benjamin Rush, medic și semnatar al Declarației de Independență, făcea referire la cazuri de MPD în prelegerile sale. O mulțime de incidente legate de MPD au fost menționate de diverse surse în tot secolul al nouăsprezecelea și al douăzecilea deopotrivă, incidente în care alter egouri au preluat controlul asupra unor diferite persoane.

Brennan îl asculta pe David, cu un zâmbet cinic întipărit pe față.

– Noi vă vom dovedi că un astfel de alter ego a preluat controlul asupra femeii și a comis crimele pe care Ashley Patterson nu avea absolut nici un motiv să le comită. Nici unul. Nu avea control asupra a ceea ce s-a întâmplat și prin urmare nu este responsabilă pentru ce s-a întâmplat. În timpul procesului, voi aduce în boxa martorilor medici de renume care vă vor explica într-un mai mare detaliu problemele legate de MPD. Din fericire, afecțiunea este vindecabilă. Se uită drept în ochii juraților. Ashley Patterson nu avea nici un control asupra a ceea ce a făcut, și în numele dreptății cerem ca Ashley Patterson să nu fie condamnată pentru niște crime pentru care nu este responsabilă.

David se așeză.

Judecătoarea Williams se uită la Brennan.

– Acuzarea este pregătită să trecem mai departe?

Brennan se ridică.

– Da, onorată instanță.

Zâmbi în trecere către asociații lui și păși în fața boxei juriului. Brennan rămase acolo un timp fără să spună nimic, după care intenționat dădu drumul unui râgâit răsunător. Membrii juriului se holbau la el, nedumeriți.

Brennan îi privi o clipă, ca și cum ar fi fost confuz, după care se lumină la față.

– Ah, înțeleg. Vă așteptați să spun „pardon". Ei bine, nu am spus asta pentru că nu eu am râgâit. A fost alter egoul meu, Pete.

David sări în picioare, furios.

– Obiecție. Onorată instanță, este strigător la cer să...

– Obiecție admisă.

Dar răul fusese deja făcut.

Brennan îi aruncă lui David un zâmbet îngâmfat și apoi se întoarse din nou spre juriu.

– Ei bine, cred că o astfel de pledoarie a apărării nu a mai fost văzută în vreo instanță de la procesele vrăjitoarelor din Salem, acum trei sute de ani. Se întoarse să se uite la Ashley. Nu eu am făcut asta. Nu, în nici un caz. Diavolul m-a pus să o fac.

David se ridică din nou.

– Obiecție. A...

– Obiecție respinsă.

David se trânti la loc pe scaun.

Brennan se apropie și mai tare de boxa juriului.

– Vă asigur că vă voi demonstra că acuzata cu bună știință și cu sânge-rece a ucis și a mutilat trei bărbați – Dennis Tibbie, Richard Melton și pe ajutorul de șerif Samuel Blake. Trei bărbați! În ciuda celor susținute de apărare – se întoarse și arătă din nou către Ashley –, acolo se află o singură acuzată și ea este cea care a comis crimele. Cum i-a spus domnul Singer? Tulburare de personalitate multiplă? Ei bine, vă voi aduce aici medici de cea mai înaltă ținută care vă vor confirma, sub jurământ, că nu există așa ceva! Dar mai întâi, haideți să ascultăm mărturiile unor specialiști care vor face legătura între acuzată și crime. Brennan se întoarse spre judecătoarea Williams. Aș dori să chem primul martor, agentul special Vincent Jordan.

Un bărbat scund și chel se ridică și se apropie de boxa martorilor.

Grefierul spuse:

– Vă rog să vă spuneți numele complet și apoi pe litere pentru a fi notat.

– Agent special Vincent Jordan, *J-o-r-d-a-n*.

Brennan așteptă până ce martorul depuse jurământul și se așeză.

– Lucrați la Biroul Federal de Investigații în Washington, D.C., nu?

– Da, domnule.

– Și cu ce vă ocupați la FBI, domnule agent special?

– Sunt șeful secției de amprente.

– De cât timp aveți această slujbă?

– De cincisprezece ani.

– Cincisprezece ani. În toți acești ani vi s-a întâmplat vreodată să întâlniți un set de amprente identice la doi oameni diferiți?

– Nu, domnule.

– Câte seturi de amprente se află în momentul de față în arhiva FBI?

– La ultimul inventar erau puțin peste două sute cincizeci de milioane, dar primim peste treizeci și patru de mii de cartoane cu amprente în fiecare zi.

– Și nici unul dintre ele nu este identic cu altul?

– Nu, domnule.

– Cum procedați pentru a identifica o amprentă?

– Folosim diferite tipare amprentale pentru scopuri de identificare. Amprentele sunt unice. Se formează înainte de naștere și rămân neschimbate pe tot parcursul vieții. În afara cazurilor de mutilare accidentală sau intenționată, nu există două tipare identice.

– Agent special Jordan, vi s-au trimis amprentele găsite la locul faptei în cazurile tuturor celor trei victime pe care inculpata este acuzată că le-ar fi ucis?

– Da, domnule. Ni s-au trimis.

– Și vi s-a trimis, de asemenea, și setul de amprente al acuzatei, Ashley Patterson?

– Da, domnule.

– Ați examinat personal acele amprente?

– Da.

– Și care a fost concluzia la care ați ajuns?

– Că amprentele lăsate la locul crimelor și amprentele prelevate de la Ashley Patterson sunt identice.

În sala de judecată se stârni o rumoare puternică.

– Liniște! Liniște!

Brennan așteptă până ce se făcu liniște în sală.

– Identice? Aveți vreo îndoială în privința aceasta, agent Jordan? E posibil să se fi strecurat vreo greșeală?

– Nu, domnule. Toate amprentele erau clare și ușor de identificat.

– Doar așa, pentru clarificare... ne referim la amprentele găsite la locul crimei în cazul lui Dennis Tibbie, al lui Richard Melton și al ajutorului de șerif Samuel Blake, nu?

– Da, domnule.

– Deci amprentele acuzatei, Ashley Patterson, au fost găsite la toate scenele celor trei crime?

– Corect.

– Și care considerați că este marja de eroare a acestor identificări?

– Nulă.

– Mulţumesc, agent Jordan. Brennan se întoarse spre David Singer. Martorul vă aparţine.

David rămase nemişcat o clipă, apoi se ridică şi se apropie de boxa martorilor.

– Agent Jordan, când examinaţi amprentele, descoperiţi vreodată că unele dintre acestea au fost şterse sau afectate într-un fel sau altul în mod deliberat pentru ca făptaşul să-şi ascundă crima?

– Da, sigur, dar de obicei putem corecta imaginile cu ajutorul tehnologiei cu laser de mare intensitate.

– A fost nevoie să faceţi asta în cazul lui Ashley Patterson?

– Nu, domnule.

– De ce nu?

– Ei bine, după cum am spus... amprentele erau cât se poate de clare.

David se uită spre juriu.

– Deci ceea ce spuneţi este că acuzata nu a făcut nici o încercare de a-şi şterge sau modifica în vreun fel amprentele?

– Corect.

– Mulţumesc. Nu mai am întrebări. Se întoarse spre juriu. Ashley Patterson nu a făcut nici o încercare să-şi şteargă amprentele fiindcă era nevinovată şi...

Judecătoarea Williams interveni brusc:

– Ajunge, domnule avocat! Veţi avea ocazia să vă ţineţi pledoaria mai târziu.

David îşi reluă locul.

Brennan se întoarse spre agentul special Jordan.

– Puteţi pleca!

Agentul FBI coborî din boxă. Brennan spuse:

– Aş dori să-l chem pe următorul meu martor, Stanley Clarke.

Cineva conduse un tânăr cu părul lung în sala de judecată. Bărbatul înaintă până la boxa martorilor. În sală nimeni nu scoase nici un cuvânt cât timp depuse jurământul şi îşi ocupă locul.

– Cu ce vă ocupaţi, domnule Clarke? întrebă Brennan.

- Lucrez la National Biotech Laboratory. Sunt specializat în acid dezoxiribonucleic.

- Cunoscut în general nouă, nespecialiștilor, drept ADN?

- Da, domnule.

- De cât timp lucrați la National Biotech Laboratory?

- De șapte ani.

- Și pe ce funcție?

- Supervizor.

- Deci, în acești șapte ani, presupun că ați acumulat multă experiență în testele ADN, nu?

- Desigur. Asta fac în fiecare zi.

Brennan aruncă o privire spre juriu.

- Cred că toată lumea este familiarizată cu importanța ADN-ului. Arătă spre audiență. Ați spune, de exemplu, că vreo jumătate de duzină din oamenii aflați acum în tribunalul acesta au ADN identic?

- Doamne ferește! Dacă luăm un profil de ADN și îi conferim o frecvență pe care o introducem în bazele de date pe care le avem, descoperim că abia unul la cinci sute de miliarde de caucazieni fără legături de rudenie ar avea același profil ADN.

Brennan păru impresionat.

- Unul la cinci sute de miliarde. Domnule Clarke, cum recoltați probele de ADN de la locul unei crime?

- În mai multe moduri. ADN-ul se găsește în salivă sau în spermă, sau în secreția vaginală, de asemenea în sânge, într-un fir de păr, în dinți, în măduva osoasă...

- Și *orice* astfel de probă poate face legătura clară cu o anumită persoană?

- Exact.

- Ați verificat personal probele de ADN găsite în cazurile de ucidere a lui Dennis Tibbie, a lui Richard Melton și a lui Samuel Blake?

- Exact.

- Și mai târziu v-au parvenit mai multe fire de păr ale acuzatei, Ashley Patterson?

- Exact.

– Când ați comparat probele de ADN găsite la locul crimei în cele trei cazuri cu firele de păr luate de la acuzată, la ce concluzie ați ajuns?

– Erau identice.

De data aceasta, reacția din partea audienței deveni și mai sonoră.

Judecătoarea Williams lovi cu ciocănelul în pupitrul din fața ei.

– Liniște! Faceți liniște, altfel evacuez sala.

Brennan așteptă până ce rumoarea încetă.

– Domnule Clarke, ați spus că ADN-ul prelevat de la locul crimei în fiecare dintre cele trei cazuri și ADN-ul acuzatei sunt *identice?*

Brennan accentuă ultimul cuvânt.

– Da, domnule.

Brennan aruncă o privire spre masa la care era așezată Ashley, după care se întoarse din nou spre martor.

– Dar contaminarea? Cu toții cunoaștem un faimos caz penal în care s-a presupus că probele de ADN au fost contaminate. E posibil ca probele în acest caz să fi fost manevrate aiurea, astfel încât rezultatul analizei să fie cumva invalid sau...?

– Nu, domnule. Probele de ADN prelevate în aceste cazuri de crimă au fost manevrate cu multă grijă și au fost sigilate corespunzător.

– Deci nu există nici o îndoială în privința asta. Acuzata a fost cea care i-a ucis pe cei trei...?

David se ridică în picioare.

– Obiectez, onorată instanță. Avocatul acuzării influențează martorul și...

– Se susține.

David se așeză.

– Mulțumesc, domnule Clarke. Brennan se întoarse spre David. Nu mai am întrebări.

Judecătoarea Williams spuse:

– Martorul vă aparține, domnule Singer.

– Nu am întrebări.

Jurații se holbară la David.

Brennan se prefăcu surprins.

– *Nu aveți întrebări?* Se întoarse spre martor. Puteți coborî.

Brennan îi privi pe jurați și spuse:

– Mă mir că apărarea nu pune la îndoială probele, dat fiind că acestea dovedesc fără putință de tăgadă că acuzata a ucis și a castrat trei bărbați nevinovați și...

David sări în picioare.

– Onorată instanță...

– Se susține. Depășiți limitele, domnule Brennan!

– Îmi cer scuze, onorată instanță. Nu mai am întrebări.

Ashley se uită la David cu o privire înspăimântată. Acesta șopti:

– Nu-ți face griji! Vine și rândul nostru imediat.

După-amiaza se derulă în continuare cu alți martori ai acuzării aduși la bară, cu mărturii absolut devastatoare.

– Administratorul clădirii v-a chemat la apartamentul lui Dennis Tibbie, domnule detectiv Lightman?

– Da.

– Vreți să ne spuneți ce ați găsit acolo?

– O nenorocire. Era sânge peste tot.

– În ce stare se afla victima?

– Fusese ucis prin înjunghiere și castrat.

Brennan aruncă o privire spre juriu, cu o expresie de groază întipărită pe față.

– Ucis prin înjunghiere și castrat. Ați găsit probe la locul crimei?

– Da, desigur. Victima făcuse sex înainte să moară. Am găsit urme de secreție vaginală și amprente.

– De ce nu ați arestat imediat pe cineva?

– Amprentele pe care le-am găsit nu se potriveau cu nici unele pe care să le fi avut noi în baza de date. A trebuit să așteptăm să fie identificată persoana căreia îi aparțineau.

– Dar când ați obținut în cele din urmă amprentele lui Ashley Patterson și probele de ADN prelevate de la ea, totul s-a potrivit, nu-i așa?

– Cu siguranță, da. Totul s-a potrivit.

*

Dr. Steven Patterson participă în fiecare zi la proces. Se așează în secțiunea dedicată publicului, chiar în spatele mesei unde era așezată acuzata. De fiecare dată când venea sau părăsea tribunalul era asediat de reporteri.

– Doctore Patterson, cum considerați că merge procesul?

– Merge foarte bine.

– Ce credeți că se va întâmpla?

– Fiica mea va fi declarată nevinovată.

Într-o după-amiază târziu, când David și Sandra se înapoiară la hotel, îi aștepta un mesaj. „Vă rog sunați-l pe domnul Kwong de la bancă."

David și Sandra se uitară unul la celălalt.

– Deja este termenul pentru încă o rată? întrebă Sandra.

– Da. Zboară timpul de nu-ți vine a crede când te distrezi, răspunse el sec. David rămase o clipă pe gânduri. Procesul se va termina curând, draga mea. Și ne-au mai rămas suficienți bani în cont ca să le achităm rata pe luna asta.

Sandra îl privi îngrijorată.

– David, dacă nu vom putea respecta toate termenele... e posibil să pierdem toți banii pe care i-am investit?

– Da. Dar nu-ți face griji! Oamenilor buni le merge bine.

Și se gândi la Helen Woodman.

Brian Hill stătea în boxa martorilor după ce depusese jurământul. Mickey Brennan îi zâmbi amabil.

– Vă rog să ne spuneți cu ce vă ocupați, domnule Hill.

– Da, desigur. Sunt paznic la De Young Museum în San Francisco.

– Cred că este o slujbă interesantă, nu?

– Da, este, dacă îți place arta. Mie mi-ar fi plăcut mult să fiu pictor.

– De câtă vreme lucrați acolo?

– De patru ani.

– Sunt mulți cei care au obiceiul să vină la muzeu? Adică există oameni care vin de mai multe ori, frecvent?

– O, da. Unii așa fac.

– Deci, presupun că după o vreme pe unii ajungeți să-i cunoașteți sau, cel puțin, unele fețe vă devin familiare, nu?

– E adevărat.

– Și mi s-a spus că artiștilor li se permite să vină să copieze unele tablouri din muzeu, nu?

– O, da. Avem o mulțime de artiști.

– Ați cunoscut pe vreunul dintre ei, domnule Hill?

– Da, am... Adevărul este că după o vreme ajungi să te împrietenești.

– Ați cunoscut un bărbat pe nume Richard Melton?

Brian Hill oftă.

– Da. Era foarte talentat.

– Atât de talentat chiar, încât l-ați rugat să vă învețe să pictați?

– Exact.

David se ridică în picioare.

– Onorată instanță, toate acestea sunt fascinante, dar nu văd ce legătură au cu procesul. Dacă domnul Brennan...

– Totul este relevant, onorată instanță. Prin aceasta stabilesc faptul că domnul Hill putea identifica victima și după față, și după nume, astfel încât să ne poată spune pe cine a văzut în compania lui.

– Obiecția se respinge. Puteți continua.

– Și v-a învățat să pictați?

– Da, îmi arăta unele lucruri când avea timp.

– Când domnul Melton era la muzeu, l-ați văzut vreodată în compania vreunei domnișoare?

– La început, nu. Dar apoi a întâlnit pe cineva care i-a plăcut și am început să-l văd tot mai des cu ea.

– Cum se numea?

– Alette Peters.

Brennan păru confuz.

– Alette Peters? Sunteți sigur că acesta este numele ei?

– Da, domnule. Așa mi-a prezentat-o.

– Și nu cumva din întâmplare o vedeți în această sală de judecată chiar acum, domnule Hill?

– Ba da, domnule. Arătă spre Ashley. Iat-o, este chiar acolo.

Brennan spuse:

– Dar aceea nu este Alette Peters. Aceea este acuzata, Ashley Patterson.

David sări în picioare.

– Onorată instanță, noi am afirmat deja că Alette Peters este parte a acestui caz. E unul dintre alter-egourile care o controlează pe Ashley Patterson și...

– Vă grăbiți cu aceste chestiuni, domnule Singer. Domnule Brennan, continuați, vă rog.

– Bine. Domnule Hill, sunteți sigur că inculpata, care se află aici de față, sub numele de Ashley Patterson, îi era cunoscută lui Richard Melton ca Alette Peters?

– Exact.

– Și nu există nici o îndoială că este vorba despre aceeași femeie?

Brian Hill ezită.

– Ei bine... Da, este aceeași femeie.

– Și ați văzut-o cu Richard Melton în ziua în care a fost ucis Melton?

– Da, domnule.

– Mulțumesc. Brennan se întoarse spre David. Martorul vă aparține.

David se ridică și se apropie încet de boxa martorilor.

– Domnule Hill, cred că este o mare responsabilitate să fii paznic într-un loc unde sunt expuse obiecte de artă care valorează sute de milioane de dolari.

– Da, domnule. Așa este.

– Și ca să fii un paznic bun, trebuie să fii tot timpul atent.

– Exact.

– Trebuie să știi tot timpul ce se petrece în jurul tău.

– Cu siguranță.

– Considerați că în acest sens aveți un spirit de observație bine dezvoltat?

– Da, absolut.

– Întreb asta pentru că am observat că, atunci când domnul Brennan v-a întrebat dacă aveți vreun dubiu că Ashley Patterson ar fi femeia care era cu Richard Melton, dumneavoastră ați ezitat. Nu erați sigur?

Urmă un moment de tăcere.

– Ei bine, seamănă foarte mult cu femeia aceea, dar în anumite privințe pare diferită.

– În ce privințe, domnule Hill?

– Alette Peters în mod evident avea mai multe trăsături italienești și avea și accent italienesc... în plus, părea mai tânără decât acuzata.

– Aveți perfectă dreptate, domnule Hill. Persoana pe care ați văzut-o în San Francisco era un alter-ego al lui Ashley Patterson. Era născută la Roma, avea cu opt ani mai puțin...

Brennan zvâcni în sus, furios.

– Obiectez!

David se întoarse spre judecătoarea Williams.

– Onorată instanță, eu...

– Rog avocații să se apropie.

David și Brennan se apropiară rapid de judecătoarea Williams.

– Nu vreau să fiu silită să vă mai spun asta încă o dată, domnule Singer. Apărarea va avea ocazia să-și prezinte cazul după ce termină acuzarea. Până atunci, vă rog să nu mai încercați să țineți astfel de pledoarii.

Bernice Jenkins era în boxa martorilor.

– Vă rog să ne spuneți cu ce vă ocupați, domnișoară Jenkins.

– Sunt chelneriță.

– Și unde lucrați?

– La cafeneaua din cadrul De Young Museum.

– În ce relații erați cu domnul Richard Melton?

– Eram buni prieteni.

– Puteți fi mai clară?

– Ei bine, la un moment dat am avut o idilă, dar nu a durat mult și lucrurile s-au răcit. Astfel de chestii se mai întâmplă.

– Sigur că se întâmplă. Și apoi?

– Apoi am devenit apropiați ca un frate și-o soră. Adică eu... eu îi povesteam despre toate problemele mele, iar el îmi povestea despre toate problemele lui.

– Și a discutat vreodată despre acuzată cu dumneavoastră?

– Ei, da, dar își spunea altfel.

– Cum anume își spunea?

– Alette Peters.

– Dar el știa că numele ei era de fapt Ashley Patterson?

– Nu. Credea că se numește Alette Peters.

– Adică l-a păcălit?

David sări în picioare, furios.

– Obiectez!

– Se susține. Vă rog să nu mai influențați martorul, domnule Brennan.

– Îmi cer scuze, onorată instanță. Brennan se întoarse din nou către boxa martorilor. El v-a vorbit despre această Alette Peters, dar i-ați văzut vreodată împreună?

– Da, i-am văzut. A adus-o la restaurant într-o zi și ne-a făcut cunoștință.

– Vă referiți la acuzată, la Ashley Patterson?

– Mda. Doar că își spunea Alette Peters.

Gary King era în boxa martorilor.

– Ați fost colegul de apartament al lui Richard Melton? întrebă Brennan.

– Da.

– Erați și prieteni? Ieșeați împreună în oraș?

– Sigur. De multe ori ieșeam împreună, fiecare cu perechea lui.

– Pe domnul Melton îl interesa vreo tânără în mod deosebit?

– Da.

– Știți cum se numește?

– Își spunea Alette Peters.

– O vedeți în această sală de judecată?

– Da. Este chiar acolo.

– Pentru a fi consemnat, arătați spre inculpata Ashley Patterson?

– Corect.

– Când v-ați întors acasă în noaptea crimei, ați găsit cadavrul lui Richard Melton în apartament?

– Da, așa este.

– În ce stare se afla cadavrul?

– Era plin de sânge.

– Fusese castrat?

Martorul se cutremură.

– Da. Dumnezeule, era absolut îngrozitor.

Brennan se uită înspre juriu ca să le vadă reacțiile. Și văzu exact reacțiile scontate.

– Ce ați făcut apoi, domnule King?

– Am chemat poliția.

– Mulțumesc. Brennan se întoarse spre David. Martorul vă aparține.

David se ridică și se apropie de Gary King.

– Povestiți-ne despre Richard Melton. Ce fel de om era?

– Era extraordinar.

– Era un tip vulcanic? Îi plăcea să se ia la harță?

– Richard? Nu. Dimpotrivă. Era un tip foarte rezervat și liniștit.

– Dar îi plăcea să se afle în preajma femeilor puternice și ușor agresive în comportament?

Gary se uită la el încurcat.

– În nici un caz. Lui Richard îi plăceau femeile drăguțe și liniștite.

– El și Alette se certau mult? Ea țipa mult la el?

Gary nu știa ce să mai creadă.

– Absolut deloc, nu înțelegeți! Nu țipau niciodată unul la altul. Se înțelegeau de minune.

– Ați văzut vreodată ceva care să vă facă să credeți că Alette Peters ar fi putut ajunge să-l atace pe...?

– Obiectez. Influențează martorul.

– Se susține.

– Nu mai am alte întrebări, zise David. Când David luă loc, îi spuse lui Ashley: Nu-ți face griji! Tot ce susțin ei este în favoarea noastră.

Părea mult mai încrezător decât era de fapt.

David și Sandra luau cina la San Fresco, restaurantul din Wyndham Hotel, când șeful de sală veni la David și spuse:

– Aveți un apel urgent, domnule Singer.

– Mulțumesc.

David îi spuse Sandrei că se întoarce imediat. Îl urmă pe șeful de sală până la un telefon.

– David Singer la telefon.

– David... sunt Jesse. Du-te în cameră și sună-mă! E de rău!

capitolul 17

– Jesse...?

– David, știu că nu trebuie să mă amestec, dar cred că ar trebui să ceri viciu de procedură.

– Ce s-a întâmplat?

– Ai intrat pe internet în ultimele câteva zile?

– Nu. Am fost puțin ocupat.

– Ei bine, vezi că e plin internetul de procesul ăsta. Se vorbește despre el pe toate forumurile și paginile de chat.

– Îmi închipui, zise David. Dar care e...?

– Toate comentariile sunt negative, David. Toată lumea spune că Ashley este vinovată și că ar trebui executată. Și o spun în diferite moduri extrem de colorate. Nu-ți vine să crezi cât de oribili sunt oamenii.

David realiză brusc ce însemna asta:

– Doamne, Dumnezeule! Dacă vreunul dintre jurați intră pe internet...

– Este foarte probabil ca unii dintre ei să intre, așa că vor fi influențați. Eu aș cere viciu de procedură sau măcar izolarea juraților.

– Mulțumesc, Jesse. Așa o să fac.

David puse receptorul în furcă. Când reveni la restaurant unde-l aştepta Sandra, ea întrebă:

– E de rău?

– E de rău.

Înainte de reunirea curţii în dimineaţa următoare, David ceru să fie primit de judecătoarea Williams. Fu introdus în biroul ei, împreună cu Mickey Brennan.

– Aţi cerut să mă vedeţi?

– Da, onorată instanţă. Am aflat aseară că procesul acesta este principalul subiect de discuţie de pe internet. Despre asta se vorbeşte pe toate paginile de chat, şi toată lumea a condamnat deja inculpata. Ceea ce nu este deloc corect. Şi câtă vreme sunt convins că unii dintre juraţi au computere cu acces la internet sau pot vorbi cu prieteni care au acces la internet, consider că se aduc prejudicii serioase apărării. Prin urmare, doresc să fac o moţiune pentru viciu de procedură.

Ea reflectă un moment.

– Moţiune respinsă.

David nu se clinti, străduindu-se să se controleze.

– Atunci voi face o moţiune prin care cer izolarea imediată a juriului astfel încât...

– Domnule Singer, în fiecare zi reprezentanţii presei sunt în păr în curtea de judecată. Procesul acesta este subiectul principal la televiziune, la radio şi în ziare peste tot în lume. V-am avertizat că totul se va transforma într-un circ, dar nu aţi vrut să mă ascultaţi. Se aplecă în faţă. Ei bine, este circul pe care l-aţi dorit dumneavoastră. Dacă doreaţi izolarea juriului, ar fi trebuit să faceţi această moţiune înainte de proces. Şi probabil că nici atunci nu aş fi fost de acord cu ea. Mai este ceva?

David rămase pe loc, cu un gol imens în stomac.

– Nu, onorată instanţă.

– Atunci să mergem în sala de judecată.

Mickey Brennan îl audia pe şeriful Dowling.

– Ajutorul de şerif Sam Blake v-a sunat să spună că va petrece noaptea la apartamentul acuzatei ca să-i asigure

protecția? Femeia îi spusese că primise amenințări cu moartea?

– Corect.

– Când ați mai primit vești apoi de la ofițerul Blake?

– Eu... nu am mai primit. De dimineață am fost sunat și mi s-a spus că... că trupul lui neînsuflețit a fost găsit pe o alee în spatele clădirii unde locuiește domnișoara Patterson.

– Și bineînțeles că v-ați deplasat pe dată acolo?

– Bineînțeles.

– Și ce ați găsit?

Omul înghiți în sec.

– Trupul lui Sam era învelit într-un cearșaf plin de sânge. Fusese înjunghiat mortal și castrat la fel ca și celelalte două victime.

– Ca și *celelalte* două victime. Deci acele crime au fost comise într-o manieră similară?

– Da, domnule.

– Ca și cum ar fi fost comise de aceeași persoană?

David sări în picioare.

– Obiectez!

– Se susține.

– Retrag întrebarea. Ce ați făcut atunci, domnule șerif?

– Ei bine, până la momentul acela, Ashley Patterson nu era pe lista suspecților. Dar după ce s-a întâmplat asta, am arestat-o și i-am luat amprentele.

– Și apoi?

– Le-am trimis la FBI pentru identificare și am primit răspuns pozitiv.

– Vreți să explicați juriului ce vreți să spuneți prin răspuns pozitiv?

Șeriful Dowling se întoarse spre juriu.

– Amprentele ei se potriveau cu celelalte amprente de la dosar pe care încercau să le identifice, cele provenite de la crimele anterioare.

– Mulțumesc, domnule șerif. Brennan se întoarse spre David. Martorul vă aparține.

David se ridică și se duse lângă boxa martorilor.

– Domnule șerif, am audiat o mărturie în această sală de judecată, conform căreia în bucătăria domnișoarei Patterson s-a găsit un cuțit plin de sânge.

– Așa este.

– Cum a fost ascuns? Era înfășurat în ceva? Era înghesuit pe undeva ca să nu fie găsit?

– Nu. Era la vedere.

– La vedere. Lăsat la vedere de cineva care evident nu avea nimic de ascuns. De cineva care era nevinovat fiindcă...

– Obiectez!

– Se susține.

– Nu mai am întrebări.

– Martorul se poate retrage.

Brennan spuse:

– Dacă este de acord curtea...

Făcu semn cuiva aflat în spatele sălii și intră un bărbat în salopetă ducând în brațe oglinda dulăpiorului din baie al lui Ashley Patterson. Pe el scria cu ruj roșu O SĂ MORI.

David se ridică.

– Ce e asta?

Judecătoarea Williams se întoarse către Mickey Brennan.

– Domnule Brennan?

– Asta este momeala pe care acuzata a folosit-o pentru a-l determina pe ajutorul de șerif Blake să vină la apartamentul ei ca să îl poată ucide. Aș dori ca aceasta să fie notată ca proba D. Este o bucată din dulăpiorul din baie al inculpatei.

– Obiectez, onorată instanță. Nu are nici o relevanță.

– Voi demonstra că are o anumită relevanță.

– Vom vedea. Între timp, puteți continua.

Brennan puse oglinda într-un loc unde să poată fi văzută de toți membrii juriului.

– Această oglindă a fost luată din baia acuzatei. Se uită la jurați. După cum puteți vedea, pe ea este mâzgălit cu litere de-o șchioapă „O să mori". Acesta a fost pretextul sub care femeia l-a chemat pe ajutorul de șerif Blake în apartamentul ei în acea noapte pentru a o proteja.

Se întoarse spre judecătoarea Williams. Aș dori să-mi chem următorul martor, domnișoara Laura Niven.

De boxă se apropie o femeie de vârstă mijlocie, cu baston, și depuse jurământul.

– Unde lucrați, domnișoară Niven?

– Sunt consultant la administrația publică a districtului San Jose.

– Și ce faceți acolo?

– Sunt expert grafolog.

– De cât timp lucrați pentru administrația publică a districtului, domnișoară Niven?

– De douăzeci și doi de ani.

Brennan dădu din cap spre oglindă.

– Vi s-a mai arătat oglinda aceasta?

– Da.

– Și ați examinat-o?

– Da.

– Și vi s-a arătat o mostră din scrisul acuzatei?

– Da.

– Și ați avut ocazia să o examinați?

– Da.

– Și ați comparat cele două mostre?

– Da.

– Și la ce concluzie ați ajuns?

– Că au fost scrise de aceeași persoană.

În sală răsună un icnet spontan și colectiv.

– Deci susțineți că Ashley Patterson și-a scris singură această amenințare?

– Corect.

Mickey Brennan se uită spre David.

– Martorul vă aparține.

David ezită. Aruncă o privire spre Ashley. Femeia stătea cu ochii plecați, uitându-se țintă la masă și clătinând din cap.

– Nu am întrebări.

Judecătoarea Williams îl studia pe David.

– Nu aveți întrebări, domnule Singer?

David se ridică în picioare.

– Nu. Toată această mărturie este lipsită de sens. Se întoarse spre juriu. Acuzarea va trebui să demonstreze

că Ashley Patterson le cunoștea pe victime și avea un motiv să...

Judecătoarea Williams spuse răstit:

– V-am mai avertizat. Nu este rolul dumneavoastră să instruiți juriul asupra aspectelor juridice. Dacă...

– Cineva trebuie să o facă, explodă David. Îi permiteți lui să scape cu...

– Ajunge, domnule Singer. Apropiați-vă.

David ajunse lângă piedestal.

– Vă voi acuza de sfidarea curții și vă condamn la o noapte aici în frumoasa noastră închisoare în ziua în care se va încheia acest proces.

– Stați puțin, onorată instanță. Nu puteți să...

Ea spuse grav:

– V-am condamnat la o noapte. Vreți să încercăm să o transformăm în două?

David rămase neclintit, fulgerând-o din priviri, respirând adânc.

– Pentru binele clientei mele, îmi voi... mă voi abține.

– O decizie foarte înțeleaptă, spuse judecătoarea Williams politicos. Procesul este suspendat. Se întoarse către un ajutor de grefier. Când se termină procesul vreau să-l rețineți pe domnul Singer.

– Da, onorată instanță.

Ashley se întoarse spre Sandra.

– Doamne Sfinte! Ce se petrece?

Sandra o strânse ușor de braț.

– Nu-ți face griji! Trebuie să ai încredere în David.

Sandra îi telefonă lui Jesse Quiller.

– Am auzit, spuse el. S-a dat peste tot la știri, Sandra. Nu-l pot învinovăți pe David că și-a pierdut cumpătul. De la început a fost chitită să-l aducă la exasperare. Ce-a făcut David de a înfuriat-o în halul ăsta?

– Nu știu, Jesse. A fost oribil. Ar trebui să le vezi fețele juraților. O urăsc pe Ashley. Abia așteaptă să o condamne. Ei bine, acum e rândul apărării. David îi va face să se răzgândească.

– Exact așa trebuie să gândești.

*

– Judecătoarea Williams mă urăște, Sandra, și asta o prejudiciază pe Ashley. Dacă nu fac ceva în privința asta, Ashley o să moară. Nu pot permite să se întâmple asta.

– Și ce poți face? întrebă Sandra.

David trase adânc aer în piept.

– Să mă retrag din acest caz.

Amândoi știau ce însemna asta. Media avea să vuiască de eșecul lui.

– Nu ar fi trebuit niciodată să fiu de acord să mă ocup de acest proces, spuse David amar. Doctorul Patterson a avut încredere în mine că îi voi salva viața fiicei sale, iar eu...

Nu fu în stare să continue. Sandra îl cuprinse cu brațele și îl strânse.

– Nu-ți face griji, dragul meu! O să vezi că până la urmă totul va fi bine.

„I-am dezamăgit pe toți", se gândi David. „Pe Ashley, pe Sandra... O să fiu dat afară din firmă, o să rămân șomer și copilul trebuie să vină pe lume cât de curând. «Până la urmă totul va fi bine.» Sigur că da."

De dimineață, David ceru să fie primit de judecătoarea Williams în biroul ei. Mickey Brennan era acolo.

Judecătoarea Williams spuse:

– Ați cerut să mă vedeți, domnule Singer?

– Da, onorată instanță. Vreau să mă retrag din acest caz.

Judecătoarea Williams întrebă:

– Pe ce temeiuri?

David vorbi cu grijă:

– Nu cred că sunt avocatul potrivit pentru acest proces. Cred că prezența mea aici este în detrimentul clientului meu. Aș dori să fiu recuzat.

Judecătoarea Williams spuse încet:

– Domnule Singer, dacă credeți că vă voi lăsa să ieșiți din chestia asta așa, pur și simplu, pentru ca apoi să trebuiască să iau din nou totul de la capăt și să irosesc

din nou timp şi bani, vă înşelaţi amarnic. Răspunsul este nu. Aţi înţeles?

David închise ochii o clipă, forţându-se să rămână calm. Se uită în sus şi spuse:

– Da, onorată instanţă. Am înţeles.

Era prins în capcană.

capitolul 18

Trecuseră mai bine de trei luni de la începutul procesului, iar David nici nu-şi mai amintea de câtă vreme nu dormise cum trebuie o noapte întreagă.

Într-o după amiază, când se întorceau de la tribunal, Sandra spuse:

– David, cred că ar trebui ca eu să mă întorc la San Francisco.

David o privi surprins.

– De ce? Suntem în mijlocul... O, Doamne! O cuprinse în braţe. Bebeluşul. Vine?

Sandra zâmbi.

– De-acum, din zi în zi. M-aş simţi mai în siguranţă dacă aş fi acolo, mai aproape de doctorul Bailey. Mi-a spus mama că o să vină să stea cu mine.

– Sigur. Trebuie să te întorci, zise David. Am pierdut noţiunea timpului. Trebuie să se nască în trei săptămâni, nu?

– Da.

El zâmbi amar.

– Iar eu nu pot fi acolo cu tine.

Sandra îl apucă de mână.

– Nu fi supărat, dragul meu! Procesul ăsta se va termina curând.

– Nenorocitul ăsta de proces ne mănâncă zilele.

– David, totul va fi bine. Pe mine mă aşteaptă vechea mea slujbă. După ce vine bebeluşul, pot să...

– Îmi pare aşa de rău, Sandra, spuse David. Totuşi mi-aş dori să...

– David, să nu-ţi pară niciodată rău pentru că faci ceva în care crezi.

– Te iubesc.

– Te iubesc.

El o mângâie pe burtă.

– Vă iubesc pe amândoi. Oftă. Bine. O să te ajut să-ți faci bagajele. Te duc înapoi la San Francisco în seara asta și...

– Ba nu, îl contrazise Sandra cu fermitate. Nu poți pleca de aici. O rog pe Emily să vină să mă ia.

– Întreab-o dacă poate să ia cina cu noi în seara asta.

– Bine.

Emily fusese încântată.

– Sigur că vin să te iau.

Și sosise în San Jose două ore mai târziu.

Luară cu toții cina în seara aceea la Chai Jane.

– Momentul pică foarte prost, zise Emily. Nu-mi place deloc să văd că trebuie să vă despărțiți chiar acum.

– Procesul aproape s-a încheiat, zise David încrezător. Poate se sfârșește de tot înainte să apară bebelușul.

Emily zâmbi.

– Atunci o să avem două motive de sărbătorit.

Era timpul să plece. David o ținea în brațe pe Sandra.

– Vorbim în fiecare seară, spuse el.

– Te rog, nu-ți face griji pentru mine! N-o să mi se întâmple nimic. Te iubesc din toată inima. Sandra îl privi și continuă: Ai grijă de tine, David! Arăți obosit.

Abia când plecă Sandra, David își dădu seama cât de singur era de fapt.

Curtea se reunise.

Mickey Brennan se ridică și se adresă adunării:

– Aș dori să îl chem pe următorul meu martor, doctorul Lawrence Larkin.

Veni un bărbat distins, cu părul cărunt, care depuse jurământul și se așeză în boxa martorilor.

– Vreau să vă mulțumesc pentru disponibilitatea pe care ne-ați arătat-o, doctore Larkin. Știu că timpul

dumneavoastră este foarte prețios. Ne puteți spune câte ceva despre dumneavoastră?

– Am un cabinet renumit în Chicago. În trecut am fost președinte al Asociației Psihiatrilor din Chicago.

– De câți ani lucrați în această ramură a medicinii, domnule doctor?

– De aproximativ treizeci de ani.

– Și ca psihiatru, bănuiesc că ați văzut multe cazuri de tulburări de personalitate, nu?

– Nu.

Brennan se încruntă.

– Când spuneți nu, vreți să spuneți că nu ați văzut multe cazuri de tulburări de personalitate? Poate vreo zece sau ceva?

– Nu am văzut nici măcar un caz de tulburări de personalitate multiplă.

Brennan se uită la juriu cu o expresie prefăcută de uluire absolută pe figură, apoi din nou la doctor.

– În treizeci de ani în care ați lucrat cu pacienți cu tulburări psihice, nu ați văzut nici măcar *un caz* de tulburare de personalitate multiplă?

– Corect.

– Nu-mi vine să cred. Cum explicați chestia asta?

– E foarte simplu. Eu nu cred că există tulburarea de personalitate multiplă.

– Ei, dar în cazul acesta sunt confuz, domnule doctor. Nu s-au consemnat cazuri de tulburări de personalitate multiplă?

Doctorul Larkin pufni scurt.

– Faptul că s-au consemnat nu înseamnă și că sunt reale. Vedeți dumneavoastră, ceea ce unii medici consideră a fi MPD este de fapt o confuzie cu schizofrenia, depresiile și alte tipuri de tulburări anxioase.

– Foarte interesant! Deci, în opinia dumneavoastră de specialist în psihiatrie, considerați că tulburările de personalitate multiplă nici măcar nu există, nu?

– Corect.

– Mulțumesc, domnule doctor. Mickey Brennan se întoarse spre David. Martorul vă aparține.

David se ridică și se apropie de boxa martorilor.

– Ați fost în trecut președinte al Asociației Psihiatrilor din Chicago, doctore Larkin?

– Da.

– Asta înseamnă că ați întâlnit o mulțime de specialiști în domeniul dumneavoastră.

– Da. Sunt mândru să pot spune că da.

– Îl cunoașteți pe doctorul Royce Salem?

– Da. Îl cunosc foarte bine.

– Este un psihiatru bun?

– Excelent. Unul dintre cei mai buni.

– L-ați întâlnit vreodată pe doctorul Clyde Donovan?

– Da. De multe ori.

– Considerați că este un psihiatru bun?

– La el aș apela – râse ușor – dacă aș avea nevoie eu însumi de unul.

– Dar doctorul Ingram? Pe el îl cunoașteți?

– Ray Ingram? Absolut. Un om deosebit.

– Psihiatru competent?

– Da, sigur.

– Spuneți-mi, în general toți psihiatrii sunt de aceeași părere cu privire la fiecare afecțiune de profil?

– Nu. Sigur că există dezacorduri între noi. Psihiatria nu este o știință exactă.

– Foarte interesant, domnule doctor. Asta fiindcă dr. Salem, dr. Donovan și dr. Ingram vor veni aici și vor depune mărturie că au tratat în trecut cazuri de tulburări de personalitate multiplă. Poate că nici unul dintre ei nu este la fel de competent ca dumneavoastră. Asta este tot. Vă puteți retrage.

Judecătoarea Williams se întoarse spre Brennan.

– Mai aveți alte întrebări?

Brennan se ridică în picioare și se apropie de boxa martorilor.

– Doctore Larkin, considerați că, dat fiind faptul că acești medici nu sunt de acord cu dumneavoastră în privința MPD, e posibil ca ei să aibă dreptate, iar dumneavoastră să vă înșelați?

– Nu. Aş putea veni şi eu cu zeci de psihiatri care nu cred în MPD.

– Mulţumesc mult, domnule doctor. Nu mai am întrebări.

Mickey Brennan spuse:

– Doctore Upton, am auzit o mărturie potrivit căreia uneori ceea ce se consideră a fi tulburare de personalitate multiplă este de fapt confundată cu alte tipuri de tulburări psihice. Care sunt testele care dovedesc că tulburarea de personalitate multiplă nu este una dintre celelalte tipuri de tulburări?

– Nu există nici un test.

Brennan căscă gura a mirare aruncând o privire spre juriu.

– *Nu* există nici un test? Vreţi să spuneţi că nu există *nici o modalitate* de a spune dacă o persoană care pretinde că suferă de MPD minte sau se preface sau foloseşte acest pretext pentru a justifica o faptă reprobabilă pentru care nu doreşte să fie făcut răspunzător?

– După cum am spus, nu există nici un test.

– Prin urmare, totul este o chestiune de opinie? Există psihiatri care cred în asta şi psihiatri care nu cred?

– Exact.

– Să vă întreb ceva, domnule doctor. Dacă hipnotizaţi pe cineva, cu siguranţă vă daţi seama dacă suferă într-adevăr de MPD sau dacă numai pretind asta?

Dr. Upton clătină din cap.

– Mă tem că nu. Chiar şi sub hipnoză, sau în starea indusă prin administrarea de amobarbital, nu există nici o modalitate de a spune cu certitudine dacă cineva se preface.

– Foarte interesant. Mulţumesc, domnule doctor. Nu mai am întrebări. Brennan se întoarse spre David. Martorul vă aparţine.

David se ridică şi se apropie de boxa martorilor.

– Doctore Upton, aţi avut vreodată pacienţi care au venit la dumneavoastră după ce alţi medici le-au pus diagnosticul de MPD?

– Da. De mai multe ori.

– Și i-ați tratat pe acei pacienți?

– Nu, nu.

– De ce nu?

– Nu pot trata boli care nu există. Unul dintre pacienți era un delapidator care voia să depun eu mărturie pentru el că nu era responsabil pentru ceea ce făcuse, pentru că avea un alter ego care săvârșise delapidarea. Un alt pacient era o casnică ce fusese arestată pentru că își bătea copiii. Susținea că exista cineva înlăuntrul ei care o determinase să facă asta. Au mai fost câțiva de genul acesta, cu tot felul de scuze, dar cu toții încercau să se ascundă de ceva. Cu alte cuvinte, cu toții se prefăceau.

– Din câte se pare aveți o părere foarte clară despre asta, domnule doctor.

– Da, așa este. Sunt convins că am dreptate.

– Sunteți convins că aveți dreptate? repetă David.

– Ei bine, ceea ce vreau să spun este...

– ... este că toți ceilalți medici se înșală? Toți medicii care cred că există MPD se înșală?

– Nu asta am vrut să spun, ci...

– Iar dumneavoastră sunteți singurul care are dreptate. Mulțumesc, domnule doctor. Asta e tot.

Dr. Simon Raleigh se afla în boxa martorilor. Era un bărbat scund, chel, având în jur de șaizeci și ceva de ani.

– Mulțumesc pentru prezență, domnule doctor, începu Brennan. Ați avut o carieră ilustră și îndelungată, nu-i așa? Sunteți medic, sunteți profesor universitar, ați urmat facultatea la...

David se ridică.

– Apărarea recunoaște educația aparte și cariera prodigioasă a martorului.

– Mulțumesc. Brennan se întoarse din nou către martor. Doctore Raleigh, ce înseamnă termenul medical iatrogenie?

– Este situația în care există o anumită boală, iar recomandarea tratării prin psihoterapie nu face decât să o agraveze.

– Ați putea fi mai clar, domnule doctor?

– Ei bine, în psihoterapie, se întâmplă foarte des ca terapeutul să-şi influenţeze pacientul prin întrebările pe care le pune sau prin atitudinea pe care o are. Este posibil să-l facă pe pacient să aibă senzaţia că trebuie să răspundă astfel încât să-i îndeplinească aşteptările terapeutului.

– Cum aţi aplica această teorie în situaţia MPD?

– Dacă psihiatrul îi pune întrebări pacientului cu privire la diferitele personalităţi despre care ştie că există în el, e posibil ca pacientul să inventeze lucruri ca să îl mulţumească pe terapeut. Este o zonă foarte dificilă. Amobarbitalul şi hipnoza pot induce mimarea afecţiunii MPD la pacienţi care altfel sunt normali.

– Deci ceea ce spuneţi este că sub hipnoză psihiatrul însuşi poate altera starea pacientului, astfel încât pacientul să ajungă să creadă ceva ce nu este adevărat?

– Da, s-a întâmplat.

– Vă mulţumesc, domnule doctor. Se uită la David. Martorul vă aparţine.

David răspunse:

– Mulţumesc. Se ridică şi se apropie de boxa martorilor. Spuse pe un ton nevinovat: Aveţi un CV de-a dreptul impresionant. Nu numai că sunteţi psihiatru, ci şi predaţi la universitate.

– Da.

– De câtă vreme sunteţi la catedră, domnule doctor?

– De mai bine de cincisprezece ani.

– Minunat! Şi cum vă împărţiţi timpul? Adică, vă petreceţi jumătate din timp predând şi cealaltă jumătate lucrând ca medic?

– Acum doar predau.

– Da? De cât timp nu aţi mai practicat medicina ca atare?

– În jur de opt ani. Dar sunt în permanenţă la curent cu literatura de specialitate.

– Trebuie să vă mărturisesc că mi se pare absolut admirabil. Deci citiţi despre tot ce se întâmplă în domeniu. Acesta este motivul pentru care sunteţi atât de familiarizat cu noţiunea de iatrogenie?

– Da.

– Iar în trecut, aţi avut o mulţime de pacienţi care au venit la dumneavoastră spunând că suferă de MPD?

– Ei bine, nu...

– Nu o mulţime? În anii în care aţi practicat medicina aţi avut, să zicem, vreo zece cazuri de pacienţi care susţineau că suferă de MPD?

– Nu.

– Vreo cinci?

Dr. Raleigh clătină din cap.

– Patru?

Nici un răspuns.

– Domnule doctor, aţi avut vreodată un pacient cu MPD?

– E greu să...

– Da sau nu, domnule doctor?

– Nu.

– Deci tot ce ştiţi despre MPD este ceea ce aţi citit? Nu mai am întrebări.

Acuzarea mai chemă încă şase martori, iar audierile se făcură după acelaşi tipic. Mickey Brennan adunase nouă psihiatri de top din ţară, cu toţii absolut convinşi că MPD nu există.

Acuzarea era pe cale să-şi termine argumentarea cazului.

Când şi ultimul martor de pe lista procurorului se ridică să plece, judecătoarea Williams se întoarse spre Brennan.

– Mai aveţi alţi martori pe care doriţi să-i audiem, domnule Brennan?

– Nu, onorată instanţă. Dar aş dori să le arăt membrilor juriului fotografii luate de la locul crimei în cazurile de ucidere a...

David spuse furios:

– În nici un caz!

Judecătoarea Williams se întoarse spre David.

– Ce-aţi spus, domnule Singer?

– Am spus – David se corectă – că obiectez. Acuzarea încearcă să inflameze spiritele în rândul juraţilor prin...

– Obiecția se respinge. Justificarea acestei mișcări a fost susținută într-o moțiune depusă în perioada premergătoare procesului. Judecătoarea Williams se întoarse spre Brennan. Puteți arăta fotografiile.

David se așeză la loc, furios.

Brennan se înapoie la biroul său, luă de acolo un teanc de fotografii și le înmână juraților.

– Nu sunt o priveliște prea plăcută, doamnelor și domnilor, dar acesta este subiectul acestui proces. Nu despre cuvinte sau teorii, sau scuze. Nu despre niște alter egouri misterioase care ucid oameni. Este vorba despre trei oameni reali care au fost uciși cu sălbăticie, în cel mai groaznic mod. Legea spune că cineva trebuie să plătească pentru acele crime. Depinde de fiecare dintre dumneavoastră să vă asigurați că se face dreptate.

Brennan putea să vadă oroarea ce se așternea pe fețele juraților când se uitau la fotografii. Se întoarse către judecătoarea Williams.

– Acuzarea a terminat.

Judecătoarea Williams se uită la ceas.

– E ora patru. Curtea se retrage pentru astăzi și ne vom reuni din nou luni dimineață la ora zece. Ședința se suspendă.

capitolul 19

Ashley Patterson era pe eșafod, gata să-i fie pus lațul de gât, când un polițist apăru în fugă strigând:

– Stați puțin! Trebuie să fie electrocutată.

Scena se schimbă, și acum era pe scaunul electric. Un gardian se întinse să tragă maneta, când intră în încăpere judecătoarea Williams țipând:

– Nu! O vom ucide prin injecție letală.

David se trezi și se ridică în capul oaselor în pat, cu inima bătându-i să-i spargă pieptul. Avea pijamaua udă leoarcă de transpirație. Dădu să se ridice și îl luă amețeala. Îl durea capul groaznic și avea o stare febrilă. Își duse mâna la frunte. Era fierbinte. Încercă să se dea jos din pat, dar amețeala îl copleși.

– O, nu, gemu el. Nu astăzi. Nu acum.

Aceasta era ziua pe care o aşteptase, ziua în care apărarea începea să-şi prezinte argumentele. David se duse împleticindu-se în baie şi-şi cufundă faţa în apă rece. Se uită în oglindă.

– Arăţi ca dracu'!

Când David sosi la tribunal, judecătoarea Williams era deja în jilţul ei, pe piedestal. Cu toţii îl aşteptau.

– Îmi cer scuze că am întârziat, spuse David. Vocea îi sună ca un croncănit slab. Pot să mă apropii?

– Da.

David se apropie de piedestal, cu Mickey Brennan exact în spatele lui.

– Onorată instanţă, spuse David, aş dori să cer o întrerupere de o zi a procesului.

– Pe ce temeiuri?

– Nu... nu mă simt prea bine, onorată instanţă. Sunt sigur că un medic îmi poate prescrie ceva şi mâine mă voi simţi mai bine.

Judecătoarea Williams spuse:

– De ce nu îl lăsaţi pe asociatul dumneavoastră să vă preia treaba astăzi?

David o privi surprins.

– Nu am asociat.

– De ce nu, domnule Singer?

– Fiindcă...

Judecătoarea Williams se aplecă înainte.

– Nu am văzut niciodată un proces de crimă abordat în felul acesta. Sunteţi genul de one-man show în căutarea gloriei, nu-i aşa? Ei bine, în tribunalul acesta nu veţi avea parte de ea. Şi să vă mai spun ceva. Probabil credeţi că ar trebui să mă autorecuz pentru că nu cred deloc în teoria dumneavoastră fantasmagorică de genul „diavolul m-a pus să fac asta" pe care vă întemeiaţi apărarea, dar nu mă voi autorecuza. Vom lăsa juriul să hotărască dacă o consideră pe femeia pe care o reprezentaţi vinovată sau nevinovată. Altceva, domnule Singer?

David rămase în picioare uitându-se la ea, simţind că toată încăperea se învârte în jurul lui. Îi venea să-i spună să se ducă dracului. Îi venea să cadă în genunchi în faţa

ei să o implore să fie corectă. Îi venea să se întoarcă acasă și să se bage la loc în pat. Spuse cu o voce răgușită:

– Nu. Mulțumesc, onorată instanță.

Judecătoarea Williams dădu din cap.

– Domnule Singer, dumneavoastră urmați. Nu faceți curtea să piardă și mai mult timp decât ați făcut-o deja.

David se apropie de boxa juraților, încercând să uite de durerea de cap și de febra care-l chinuiau. Vorbi încet și rar.

– Doamnelor și domnilor, ați ascultat cum acuzarea a ridiculizat existența unei afecțiuni serioase, aceea a tulburărilor de personalitate multiplă. Sunt sigur că domnul Brennan nu a fost în mod deliberat atât de malițios. A spus ceea ce a spus numai din ignoranță. Adevărul este că în mod evident nu știe absolut nimic despre tulburările de personalitate multiplă, și același lucru este adevărat și despre unii dintre martorii pe care i-a adus aici. Dar eu o să chem să vă vorbească niște oameni care cunosc această boală. Medici reputați care sunt experți în această problemă. Sunt sigur că mărturiile lor vor arunca o lumină complet diferită asupra spuselor domnului Brennan. Domnul Brennan a vorbit despre vinovăția clientei mele în comiterea acestor crime teribile. Acesta este un punct extrem de important. *Vinovăția.* Pentru a fi dovedit omorul calificat, trebuie să existe nu numai un act de vinovăție, ci și o intenție vinovată. Vă voi demonstra că nu a existat nici un fel de intenție vinovată, căci Ashley Patterson nu era în deplinătatea capacităților mintale în momentele când au fost comise crimele. Nu-și dădea absolut deloc seama de ce se petrece. Medici eminenți vor depune mărturie aici că Ashley Patterson are două personalități pe lângă cea a ei, normală, două alter egouri, dintre care unul o controlează.

David le privi fețele juraților. Avu senzația că se leagănă în fața lui. Strânse tare din ochi pentru o clipă.

– Asociația Americană de Psihiatrie recunoaște tulburările de personalitate multiplă. La fel și medicii de renume din lume care au tratat pacienți cu această problemă. Una dintre personalitățile lui Ashley Patterson

a ucis, dar era o *personalitate* – un *alter ego* – asupra căreia ea nu avea nici un control. Vocea îi deveni mai puternică. Ca să vedeți clar această problemă, trebuie să înțelegeți că legea nu pedepsește o persoană nevinovată. Deci aici avem de-a face cu un paradox. Imaginați-vă că unul dintre doi gemeni siamezi este judecat pentru o infracțiune. Legea spune că nu îl poți pedepsi pe cel vinovat pentru că atunci ar trebui să-l pedepsești și pe cel nevinovat.

Juriul asculta cu multă atenție.

David dădu din cap spre Ashley.

– În cazul acesta avem de-a face nu cu două, ci cu trei personalități. Se întoarse spre judecătoarea Williams. Aș dori să-mi chem primul martor, pe dr. Joel Ashanti.

– Doctore Ashanti, unde practicați medicina?

– La spitalul Madison în New York.

– Și ați venit aici la solicitarea mea?

– Nu. Am citit despre proces și am vrut să depun mărturie. Am lucrat cu pacienți cu tulburări de personalitate multiplă și am vrut să vă fiu de folos, dacă pot. MPD este o afecțiune mult mai întâlnită decât realizează oamenii și vreau să încerc să clarific orice neînțelegeri legate de ea.

– Vă mulțumesc, domnule doctor. În astfel de cazuri, este ceva obișnuit să întâlnești un pacient cu două personalități sau alter egouri?

– Din experiență vă pot spune că oamenii care suferă de MPD au de obicei mult mai multe alter egouri, uneori numărul lor ajungând până la o sută.

Eleanor Tucker se întoarse să îi șoptească lui Mickey Brennan ceva. Brennan zâmbi.

– De cât timp vă ocupați de tulburările de personalitate multiplă, doctore Ashanti?

– De cincisprezece ani.

– La un pacient cu MPD, de obicei există un alter ego dominant?

– Da.

Unii dintre jurați luau notițe.

– Și gazda – adică persoana care are în interiorul ei aceste personalități – își dă seama de existența acestor alter egouri?

– Depinde. Uneori unele dintre alter egouri le cunosc pe toate celelalte, alteori nu le cunosc decât pe unele dintre ele. Dar în cele mai multe cazuri gazda nu este conștientă de existența lor înainte de a avea parte de tratament psihiatric.

– Foarte interesant. MPD este vindecabil?

– De multe ori, da. Este nevoie de tratament psihiatric pe termen lung. Uneori de până la șase sau șapte ani.

– Dumneavoastră ați reușit vreodată să vindecați pacienți cu MPD?

– O, da.

– Mulțumesc, domnule doctor.

David se întoarse să studieze juriul un moment. „Interesat, dar nu convins", se gândi el. Se uită la Mickey Brennan.

– Martorul vă aparține.

Brennan se ridică și se apropie de boxa martorilor.

– Doctore Ashanti, ați spus că ați venit aici tocmai de la New York pentru că voiați să fiți de folos?

– Corect.

– Venirea dumneavoastră aici nu ar putea avea nimic de-a face cu faptul că acesta este un caz celebru și că publicitatea stârnită ar putea fi benefică...

David se ridică.

– Obiectez. E chestiune de interpretare.

– Se respinge.

Dr. Ashanti afirmă calm:

– Am zis pentru ce am venit aici.

– Da. De când practicați medicina, domnule doctor, cam câți pacienți ați spune că ați tratat pentru afecțiuni psihice?

– O, poate în jur de două sute.

– Și dintre acele cazuri, câte ați spune că erau clienți cu tulburări de personalitate multiplă?

– Vreo duzină...

Brennan îl privi cu uimire prefăcută.

– Din două sute de pacienți?

– Da, da. Vedeți dumneavoastră...

– Ceea ce nu văd, doctore Ashanti, este cum de vă puteți considera expert dacă ați avut de-a face doar cu acele câteva cazuri. Aș aprecia dacă ați putea să ne dați niște dovezi concludente care ar putea susține sau infirma existența tulburărilor de personalitate multiplă.

– Prin dovezi înțelegeți...

– Suntem într-un tribunal, domnule doctor. Juriul nu va lua o decizie bazată pe teorii și pe „ce-ar fi dacă". Ce-ar fi dacă, de exemplu, acuzata îi ura pe bărbații pe care i-a ucis și, după ce i-a omorât, a decis să folosească pretextul existenței înlăuntrul ei a unui alter-ego, astfel încât să...

David se ridică din nou.

– Obiectez! E o chestiune de interpretare și se încearcă influențarea martorului.

– Se respinge.

– Onorată instanță...

– Luați loc, domnule Singer.

David o fulgeră cu privirea pe judecătoare și se așeză furios pe scaun.

– Deci, ceea ce ne spuneți, domnule doctor, este că nu există dovezi concludente care să susțină sau să infirme existența MPD?

– Nu în felul acesta. Dar...

Brennan dădu din cap.

– Asta este tot.

În boxa martorilor se afla dr. Royce Salem.

– Dr. Salem, ați examinat-o pe Ashley Patterson? întrebă David.

– Da.

– Și la ce concluzie ați ajuns?

– Domnișoara Patterson suferă de MPD. Are două alter egouri care își spun Toni Prescott și Alette Peters.

– Are vreun control asupra lor?

– Absolut deloc. Când alter egourile preiau controlul, femeia intră într-o stare de *fugue amnesia.*

– Vreți să explicați această noțiune, doctore Salem?

– *Fugue amnesia* este o stare în care victima își pierde cunoștința în sensul că nu mai știe unde este sau ce face. Aceasta poate ține câteva minute, câteva zile sau chiar, uneori, câteva săptămâni.

– Și în tot acest timp, considerați că persoana respectivă este responsabilă pentru acțiunile sale?

– Nu.

– Mulțumesc, domnule doctor. Se întoarse spre Brennan. Martorul vă aparține.

Brennan spuse:

– Doctore Salem, sunteți medic la mai multe spitale și țineți prelegeri peste tot în lume, nu?

– Da, domnule.

– Presupun că printre colegii dumneavoastră sunt medici talentați și capabili, nu?

– Da. Consider că așa sunt.

– Deci, cu toții sunt de acord în privința tulburărilor de personalitate multiplă?

– Nu.

– Cum adică „nu"?

– Unii dintre ei nu sunt de acord.

– Vreți să spuneți că nu cred că există?

– Da.

– Dar ei se înșală în timp ce dumneavoastră aveți dreptate?

– Eu am tratat pacienți de această boală și *știu* că există. Când...

– Dați-mi voie să vă întreb ceva. Presupunând că ar exista o afecțiune precum tulburarea de personalitate multiplă, atunci unul dintre alter egouri i-ar spune în permanență gazdei ce să facă? Adică alter egoul spune „Ucide", și gazda se conformează?

– Depinde. Alter egourile au diferite grade de influență.

– Deci, gazda *ar putea* prelua controlul asupra propriei persoane?

– Uneori da, cu siguranță.

– În majoritatea timpului?

– Nu.

– Domnule doctor, unde este dovada că MPD există?

– Eu am fost martorul unor schimbări fizice complete la pacienți aflați sub hipnoză și știu...

– Și considerați că acesta este un motiv suficient ca să dovediți că MPD există cu adevărat?

– Da.

– Doctore Salem, dacă eu v-aș hipnotiza într-o cameră încălzită și v-aș spune că sunteți la Polul Nord, dezbrăcat în mijlocul viscolului, v-ar scădea temperatura corpului?

– Da, dar...

– Asta este tot.

David se apropie din nou de boxa martorilor.

– Doctore Salem, aveți fie și cel mai mic dubiu că aceste alter egouri există în Ashley Patterson?

– Nici unul. Și acestea sunt absolut capabile să preia controlul asupra ei, dominând-o.

– Iar ea nu ar avea cum să fie conștientă de asta?

– Ea nu ar avea cum să fie conștientă de asta.

– Mulțumesc.

– Aș dori să îl chem pe Shane Miller la bară.

David se uită cum acesta depuse jurământul.

– Cu ce vă ocupați, domnule Miller?

– Sunt supervizor la Global Computer Graphics Corporation.

– Și de cât timp lucrați acolo?

– Cam de șapte ani.

– Și Ashley Patterson a fost angajată acolo?

– Da.

– Și a lucrat în subordinea dumneavoastră?

– Da.

– Deci ați ajuns să o cunoașteți foarte bine?

– Exact.

– Domnule Miller, ați auzit medici care au susținut aici că unele dintre simptomele tulburărilor de personalitate multiplă sunt paranoia, nervozitatea, depresia. Ați observat vreunul dintre aceste simptome la domnișoara Patterson?

– Ei bine, eu...

– Nu v-a spus domnișoara Patterson că avea senzația că este urmărită în permanență de cineva?

– Ba da. Mi-a spus.

– Și că nu are nici o idee despre cine putea fi vorba sau de ce ar face cineva așa ceva?

– E adevărat.

– Nu v-a spus la un moment dat că i-a folosit cineva computerul ca să o amenințe cu un cuțit?

– Ba da.

– Și nu s-au înrăutățit lucrurile într-atât încât în cele din urmă ați trimis-o la psihologul care lucrează la firma dumneavoastră, doctorul Speakman?

– Ba da.

– Deci Ashley Patterson a avut toate simptomele acestea, e adevărat?

– E adevărat.

– Mulțumesc, domnule Miller. David se întoarse spre Mickey Brennan. Martorul vă aparține.

– Câți angajați lucrează în subordinea dumneavoastră directă, domnule Miller?

– Treizeci.

– Și dintre cei treizeci de angajați, Ashley Patterson este singura pe care ați văzut-o supărată?

– Ei bine, nu...

– Chiar?

– Toată lumea e câteodată tristă sau supărată.

– Vreți să spuneți că și alți angajați au trebuit să se ducă să vorbească cu psihologul firmei?

– Desigur. Este foarte ocupat.

Brennan păru impresionat.

– Așa este?

– Da. Mulți dintre ei au probleme. Ce să-i faci, cu toții suntem oameni.

– Nu mai am întrebări.

– Dacă apărarea mai are întrebări.

David se apropie de boxa martorilor.

– Domnule Miller, ați spus că unii dintre angajații pe care îi conduceți aveau probleme. Ce fel de probleme?

– Tot felul. O ceartă cu prietenul sau cu soțul...

– Şi?

– Sau o problemă de natură financiară...

– Şi?

– Sau probleme cu copiii...

– Cu alte cuvinte, problemele domestice obişnuite cu care se poate confrunta oricare dintre noi?

– Da.

– Dar nici unul dintre ei nu s-a dus să vorbească cu doctorul Speakman pentru că avea impresia că este urmărit sau că îl ameninţase cineva că-l omoară?

– Nu.

– Mulţumesc.

Procesul fu suspendat pentru masa de prânz.

David se urcă în maşină şi plecă din parcare, deprimat. Procesul mergea prost. Doctorii nu se puteau hotărî dacă MPD exista sau nu. „Dacă ei nu pot cădea de acord", se gândi David, „cum aş putea eu să-i fac pe membrii juriului să cadă de acord? Nu pot permite să i se întâmple ceva lui Ashley. Nu pot". Se apropia de Harold's Cafe, un restaurant de lângă tribunal. Parcă maşina şi intră. Chelneriţa îi zâmbi.

– Bună ziua, domnule Singer.

Era faimos. Asta era de bine sau de rău?

– Pe aici, vă rog!

O urmă până la un separeu şi se aşeză. Fata îi întinse un meniu, îi zâmbi larg şi plecă, mişcându-şi şoldurile provocator. „Ce-ţi e şi cu faima asta", se gândi David zâmbind încurcat.

Nu îi era foame, dar parcă o auzea pe Sandra spunând: „Trebuie să mănânci ca să-ţi păstrezi forţele".

În separeul de alături erau doi bărbaţi şi două femei. Unul dintre bărbaţi tocmai spunea:

– E mult mai nenorocită decât Lizzie Borden. Borden a ucis numai doi oameni.

Celălalt bărbat adăugă:

– Şi *ea nu* i-a castrat.

– Ce crezi că o să-i facă?

– Glumeşti? O s-o condamne la moarte.

– Păcat că Târfa Sângeroasă nu poate primi trei condamnări la moarte.

Aceasta era părerea generală a oamenilor, se gândi David. Avea sentimentul oribil că, dacă ar fi mers prin întreg restaurantul, ar fi auzit variațiuni pe aceeași temă. Brennan îi construise o imagine de monstru. Parcă îl auzea pe Quiller. „Dacă nu o chemi să vorbească, aceasta este imaginea pe care jurații o vor avea în minte în momentul în care se vor retrage în camera de dezbateri ca să ajungă la un verdict."

„Trebuie să risc. Trebuie să-i fac pe jurați să vadă ei înșiși că Ashley spune adevărul."

Chelnerița era lângă el.

– Sunteți gata să comandați, domnule Singer?

– M-am răzgândit, spuse David. Nu-mi este foame.

Se ridică și ieși simțind parcă fizic mulțimea de priviri dușmănoase care-l urmăreau. „Sper că nu sunt înarmați", se gândi David.

capitolul 20

Când David reveni la tribunal, o vizită pe Ashley în celula ei. Stătea pe patul mic de campanie și se uita în gol spre podea.

– Ashley.

Ea ridică ochii în care i se citea disperarea. David se așeză lângă ea.

– Trebuie să discutăm.

Ea se uită la el, fără să spună nimic.

– Lucrurile acestea îngrozitoare care se spun despre tine... nici unul dintre ele nu este adevărat. Dar juriul nu știe asta. Oamenii aceia nu te cunosc. Trebuie să-i lăsăm să afle cine ești tu cu adevărat.

Ashley se uită la el și repetă sec:

– Cine sunt eu cu adevărat?

– Ești o ființă umană cumsecade care are o boală. Vor înțelege și te vor compătimi.

– Ce vrei să fac?

– Vreau să urci în boxa martorilor și să depui mărturie.

Ea se uita la el, oripilată.

– Nu... nu pot. Nu știu nimic. Nu le pot spune nimic.

– Lasă-mă pe mine să mă ocup de asta! Tot ce trebuie să faci tu este să-mi răspunzi la întrebări.

Un gardian apăru lângă celulă.

– Curtea se reunește.

David se ridică și îi strânse mâna lui Ashley.

– O să meargă. Vei vedea.

– Ridicați-vă! Curtea este acum în ședință. Onorata instanță, judecătoarea Tessa Williams, prezidează în cazul *Statul California versus Ashley Patterson*.

Judecătoarea Williams își ocupă locul în jilț.

– Pot să mă apropii? întrebă David.

– Da, puteți.

Mickey Brennan veni și el lângă judecătoare, cu David.

– Ce este, domnule Singer?

– Aș dori sa chem un martor care nu este pe lista anunțată.

– Procesul este mult prea avansat ca să introducem martori noi, protestă Brennan.

– Aș dori să o chem ca martor pe Ashley Patterson.

Judecătoarea Williams spuse:

– Eu nu...

Mickey Brennan interveni imediat:

– Acuzarea nu are nici o obiecție, onorată instanță.

Judecătoarea Williams se uită la cei doi avocați.

– Foarte bine. Vă puteți chema martorul, domnule Singer.

– Mulțumesc, onorată instanță.

Se duse spre Ashley și îi întinse mâna.

– Ashley...

Cuprinsă de panică, ea nu se mișcă.

– Trebuie să o faci.

Se ridică, cu inima bătându-i să-i iasă din piept, și se apropie încet de boxa martorilor.

Mickey Brennan îi şopti lui Eleanor:

– Mă rugam să o cheme ca martor.

Eleanor dădu din cap.

– S-a terminat.

Ashley Patterson fu întâmpinată de grefierul şedinţei.

– Juri să spui adevărul, tot adevărul şi numai adevărul, aşa să te ajute Dumnezeu?

– Jur!

Vocea îi era şoptită. Ashley se aşeză în boxa martorilor.

David se duse spre ea. Îi spuse cu blândeţe:

– Ştiu că îţi este foarte greu. Ai fost acuzată de nişte crime oribile pe care nu le-ai comis. Tot ce vreau eu este ca juriul să afle adevărul. Îţi aduci aminte să fi comis vreuna dintre crimele acelea?

Ashley clătină din cap.

– Nu.

David aruncă o privire spre juriu, apoi continuă:

– Îl cunoşteai pe Dennis Tibbie?

– Da. Am lucrat împreună la Global Computer Graphics Corporation.

– Aveai vreun motiv să-l ucizi pe Dennis Tibbie?

– Nu. Îi era greu să vorbească. M-am... m-am dus la apartamentul lui să-i dau nişte sfaturi pe care mi le ceruse, şi aceea a fost ultima oară când l-am văzut.

– Îl cunoşteai pe Richard Melton?

– Nu...

– Era pictor. A fost ucis în San Francisco. Poliţia a găsit urme din ADN-ul tău şi amprentele tale acolo.

Ashley clătina violent din cap.

– Nu... nu ştiu ce să spun. Nu îl cunoşteam!

– Dar pe ajutorul de şerif Sam Blake?

– Pe el da. Mă ajuta. Nu l-am omorât!

– Eşti conştientă că mai există două personalităţi în interiorul tău, adică două alter egouri, Ashley?

– Da.

Vocea îi era sugrumată.

– Când ai aflat asta?

– Înainte de proces. Doctorul Salem mi-a spus. Nu mi-a venit să cred. De fapt... de fapt nici acum nu-mi vine să cred. Este... este prea oribil.

– Nu ştiuseşi nimic până atunci despre aceste alter egouri?

– Nu.

– Nu auziseşi niciodată de Toni Prescott sau de Alette Peters?

– Nu!

– Acum crezi că există în tine?

– Da... trebuie să cred. Probabil că ele au făcut toate... toate chestiile acelea oribile....

– Deci nu îţi aduci aminte să-l fi cunoscut vreodată pe Richard Melton, nu aveai nici un motiv să-l ucizi pe Dennis Tibbie sau să-l ucizi pe ajutorul de şerif Sam Blake, care venise la tine acasă ca să te protejeze?

– Aşa este.

Privirea îi trecu peste sala de judecată înţesată de oameni şi se simţi cuprinsă de panică.

– O ultimă întrebare, zise David. Ai avut vreodată probleme cu legea?

– Niciodată.

David îşi puse mâna pe mâna ei.

– Asta e tot pentru moment. Se întoarse către Mickey Brennan. Martora vă aparţine.

Brennan se ridică, cu un zâmbet larg pe faţă.

– Ai bine, domnişoară Patterson, în sfârşit avem ocazia să vorbim cu voi toate. Ai întreţinut vreodată, indiferent când, relaţii sexuale cu Dennis Tibbie?

– Nu.

– Ai întreţinut vreodată relaţii sexuale cu Richard Melton?

– Nu.

– Ai întreţinut vreodată, indiferent când, relaţii sexuale cu ajutorul de şerif Samuel Blake?

– Nu.

– Foarte interesant. Brennan se uită spre juriu. Pentru că pe trupurile celor trei victime s-au găsit urme de secreţii vaginale. Testele ADN au demonstrat că aveau ADN-ul tău.

– Eu... eu nu ştiu nimic despre asta.

– Poate că ţi s-a făcut o înscenare. Poate că vreun ne-norocit a pus mâna pe secreţia asta şi...

– Obiectez! E o speculație.

– Se respinge.

– ... și a pus-o pe cele trei cadavre mutilate. Ai dușmani care ar fi în stare să-ți facă așa ceva?

– Eu... nu știu.

– În laboratorul de amprente al FBI-ului s-au verificat amprentele pe care poliția le-a găsit la fața locului la toate cele trei crime. Și sunt sigur că asta te va mira peste poate...

– Obiectez.

– Se susține. Aveți grijă, domnule Brennan!

– Da, onorată instanță.

Mulțumit, David se așează încet.

Ashley era pe punctul de a fi cuprinsă de isterie.

– Probabil că alter egourile au...

– Amprentele de la locul crimei, în toate cele trei cazuri, erau ale tale și numai ale tale.

Ashley nu spuse nimic.

Brennan se apropie de o masă, ridică un cuțit de măcelărie înfășurat în plastic și îl ține în sus.

– Recunoști ăsta?

– Poate... poate fi unul dintre ale mele... unul dintre cuțitele...

– Unul dintre cuțitele tale? Chiar este. A fost deja admis ca probă. Petele de pe el sunt de sânge. Sângele ofițerului Blake. Amprentele tale s-au găsit pe această armă cu care s-a comis crima.

Ashley clătina din cap incontrolabil.

– Nu am văzut în viața mea un caz mai clar de crimă cu sânge-rece sau o apărare mai slabă. Să te ascunzi în spatele unor personaje inexistente, imaginare, este cel mai...

David se ridică din nou.

– Obiectez.

– Se admite. Deja v-am avertizat, domnule Brennan.

– Îmi cer scuze, onorată instanță. Brennan continuă: Sunt sigur că juraților le-ar plăcea să cunoască personajele despre care vorbești. Tu ești Ashley Patterson, corect?

– Da...

– Bine. Aş dori să vorbesc cu Toni Prescott.

– Eu... eu nu pot să o fac să iasă la iveală aşa.

Brennan o privi mirat.

– Nu poţi? Pe bune? Atunci, ce spui, pe Alette Peters poţi?

Ashley clătină din cap disperată.

– Eu... nu eu le controlez.

– Domnişoară Patterson, încerc să te ajut, spuse Brennan. Vreau să le arăt juraţilor alter egourile tale care au ucis şi mutilat trei bărbaţi nevinovaţi. Scoate-le la iveală!

– Eu... nu pot.

Suspina.

– Nu poţi pentru că nu există! Te ascunzi în spatele unor fantome. Tu eşti singura persoană aflată acum în boxa martorilor şi tu eşti singura persoană vinovată. Celelalte nu există, dar tu da, şi-ţi spun ce mai există – dovezi irefutabile, de netăgăduit, că tu i-ai omorât pe cei trei bărbaţi şi i-ai castrat cu sânge-rece. Se întoarse spre judecătoarea Williams. Onorată instanţă, acuzarea a terminat.

David se întoarse să se uite la juriu. Oamenii se uitau cu toţii ţintă la Ashley cu o repulsie evidentă zugrăvită pe feţe.

Judecătoarea Williams i se adresă lui David:

– Domnule Singer?

David se ridică.

– Onorată instanţă, aş dori să vă cer permisiunea să o hipnotizăm pe acuzată pentru ca...

Judecătoarea Williams i-o reteză scurt:

– Domnule Singer, v-am mai avertizat că nu sunt dispusă să transformăm acest proces într-un circ. În sala mea de judecată nu o puteţi hipnotiza. Răspunsul este nu.

David spuse vehement:

– *Trebuie* să mă lăsaţi să fac asta. Nu aveţi idee cât de important este...

– Destul, domnule Singer. Vocea îi era rece ca gheaţa. Vă consemnez a doua oară pentru sfidarea instanţei. Vreţi sau nu vreţi să reexaminaţi martora?

David își înghiți sentimentul groaznic de frustrare.

– Da, onorată instanță. Se apropie de boxa martorilor. Ashley, știi că te afli sub jurământ, nu?

– Da.

Respira adânc, întretăiat, luptându-se să se controleze.

– Și, după știința ta, tot ce ai spus este adevărat?

– Da.

– Știi că există două alter egouri în mintea, corpul și sufletul tău asupra cărora nu ai nici un fel de control?

– Da.

– Toni și Alette?

– Da.

– Nu tu ai comis una dintre acele crime îngrozitoare?

– Nu.

– Una dintre ele a făcut-o, iar tu nu ești răspunzătoare.

Eleanor se uită întrebător la Brennan, dar acesta zâmbi și clătină din cap.

– Lasă-l să-și taie singur craca, șopti el.

– Helen... David se opri brusc, albindu-se la față din cauza numelui care-i scăpase. Adică... Ashley... vreau să o faci pe Toni să iasă la iveală.

Ashley se uită la David și clătină din cap neajutorată.

– Eu... eu nu pot, șopti ea.

– Ba da, poți. Toni ne ascultă chiar în acest moment. Se distrează de minune și pe bună dreptate, nu? Se pare că a scăpat, deși a comis trei crime. Ridică vocea. Ești foarte isteață, Toni. Ieși și fă o plecăciune. Nimeni nu te poate atinge. Ei nu te pot pedepsi pentru că Ashley este nevinovată și ar trebui să o pedepsească pe ea ca să ajungă la tine.

Toată lumea din sală se holba la David. Ashley rămase pe loc, încremenită. David veni și mai aproape de ea.

– Toni! Toni, mă auzi? Vreau să ieși. Acum! Așteptă un moment. Nu se întâmplă nimic. Ridică vocea și mai tare: Toni! Alette! Ieșiți! Ieșiți acum. Cu toții știm că sunteți acolo!

În sală nu se auzea nici musca. David își pierdu cumpătul. Începu să țipe:

– Ieșiți. Arătați-vă fețele... la dracu'! Acum! Acum!

Ashley izbucni într-un plâns amarnic. Judecătoarea Williams spuse furioasă:

– Apropiați-vă, domnule Singer.

Încet, David se apropie de piedestal.

– Ați terminat să vă hărțuiți clienta, domnule Singer? Voi trimite un raport asupra comportamentului dumneavoastră la baroul statului. Sunteți o rușine pentru profesia pe care o aveți și voi recomanda excluderea dumneavoastră din barou.

David nu răspunse nimic.

– Mai aveți alți martori de chemat?

David clătină din cap, înfrânt.

– Nu, onorată instanță. Se terminase. Pierduse. Ashley avea să moară. Apărarea nu mai are nimic de spus.

Joseph Kincaid stătea în ultimul rând al sălii de judecată, urmărind totul negru la față. Se întoarse către Harvey Udell.

– Scapă de el!

Kincaid se ridică și ieși. Udell îl opri pe David când acesta părăsea sala.

– David...

– Bună, Harvey.

– Îmi pare rău pentru cum a decurs totul.

– Nu e...

– Domnul Kincaid regretă că trebuie să facă asta, dar... consideră că ar fi mai bine să nu te mai întorci la firmă. Succes!

În momentul în care David ieși din tribunal, se trezi înconjurat de camere de televiziune și de reporteri care strigau.

– Aveți o declarație de dat, domnule Singer... ?

– Am auzit că judecătoarea Williams a spus că veți fi exclus din barou...

– Judecătoarea Williams spune că vă va acuza de sfidarea instanței. Credeți că...?

– Experții în domeniu spun că ați pierdut acest caz. Aveți de gând să faceți recurs...?

– Specialiștii în drept ai postului nostru spun că clienta dumneavoastră va primi pedeapsa cu moartea...

– V-ați făcut planuri de viitor...?

David se sui în mașină fără să spună nici un cuvânt și demară.

capitolul 21

Își derulă în minte scenele iar și iar, de nenumărate ori.

Am văzut știrile în dimineața aceasta. Nu... nu am cuvinte să vă spun cât de rău îmi pare.

A fost o mare lovitură. Am nevoie de ajutorul tău, David.

Desigur. Orice pot să fac pentru dumneavoastră. Orice.

Vreau să o reprezinți pe Ashley.

Nu pot face asta. Nu sunt avocat pledant în cauze penale. Dar vă pot recomanda un avocat excelent, Jesse Quiller.

Foarte bine. Mulțumesc, David...

Ești un tânăr foarte nerăbdător, nu-i așa? Întâlnirea noastră nu trebuia să aibă loc înainte de ora cinci. Ei bine, am vești bune pentru tine. Te vom face partener.

Ați cerut să mă vedeți?

Da, onorată instanță. Am aflat aseară că procesul acesta este principalul subiect de discuție de pe internet. Despre asta se vorbește pe toate paginile de chat și toată lumea a condamnat deja inculpata. Ceea ce nu este deloc corect. Și câtă vreme sunt convins că unii dintre jurați au computere cu acces la internet sau pot vorbi cu prieteni care au acces la internet, consider că se aduc prejudicii serioase apărării. Prin urmare, doresc să fac o moțiune pentru viciu de procedură.

Cred că aceste motive sunt suficient de întemeiate pentru a declara viciu de procedură, domnule Singer. Voi fi de acord...

Jocul amar al presupunerilor care începeau cu „ce-ar fi fost dacă"...

*

A doua zi dimineață, curtea se reuni.

– Acuzarea este pregătită să-și țină pledoaria finală?

Brennan se ridică. Se apropie de boxa juriului și se uită la jurați, la fiecare în parte.

– În momentul de față vă aflați în situația de a face istorie. Dacă dumneavoastră considerați că acuzata este cu adevărat o mulțime de persoane diferite și că nu este răspunzătoare pentru ce a făcut, pentru crimele teribile pe care le-a comis, și o lăsați liberă, atunci ceea ce transmiteți este că oricine poate scăpa după comiterea unei crime dacă susține pur și simplu că fapta nu a săvârșit-o el, ci un misterios alter ego. Așa că oricine poate tâlhări, poate viola sau ucide, și este oare vinovat? Nu. „Nu eu am făcut asta. Alter egoul meu a făcut-o." Ken sau Joe, sau Suzy sau, mă rog, cum vor să li se spună. Ei bine, eu cred că sunteți prea inteligenți ca să vă lăsați păcăliți de o astfel de fantezie. Realitatea se află în fotografiile acelea pe care le-ați văzut. Oamenii aceia nu au fost uciși de nici un alter ego. Au fost în mod deliberat, calculat și extrem de crud uciși de acuzata care stă la masa aceea, Ashley Patterson. Doamnelor și domnilor jurați, ceea ce a încercat apărarea să facă la acest proces s-a mai încercat și altă dată. În cazul *Mann versus Teller*, hotărârea a fost că descoperirea unei situații de MPD nu necesită, intrinsec, motiv de achitare. În cazul *Statul versus Whirley*, o asistentă care a ucis un bebeluș a pledat că suferă de MPD. Curtea a găsit-o vinovată. Știți, aproape că îmi pare rău pentru inculpată. Toate acele personaje ciudate care trăiesc în sărmana fată! Sunt sigur că nici unul dintre noi nu ar vrea ca o grămadă de străini nebuni să se miște așa, aiurea, în interiorul nostru, nu? Să o ia razna de colo-colo, ucigând și castrând oameni. Eu, unul, aș fi înspăimântat!

Se întoarse să se uite la Ashley.

– Acuzata nu pare înspăimântată, nu-i așa? Nu atât de înspăimântată încât să nu-și pună o rochie frumoasă și să se pieptene și să se machieze. Nu pare înspăimântată deloc. Crede că dumneavoastră îi veți crede povestea și îi veți da drumul. Nimeni nu poate dovedi clar că aceste tulburări de personalitate multiplă există cu adevărat,

așa că va trebui să ne folosim propria judecată. Apărarea susține că aceste personaje ies din când în când și preiau controlul asupra ei. Să vedem deci – una este Toni; cea care s-a născut în Anglia. Alta este Alette; ea s-a născut în Italia. Sunt toate aceeași persoană. Doar că s-au născut în țări diferite la momente diferite. Vi se pare ceva de neînțeles în ceea ce spun? Mie, da. I-am oferit acuzatei șansa să ne lase să vedem aceste alter egouri, dar nu a dorit să profite de ea. Mă întreb de ce? Poate pentru că nu există...? Legislația din California recunoaște MPD ca boală mintală? Nu. Legislația din Colorado? Nu. Din Mississippi? Nu. Legislația federală? Nu. De fapt, *nici un* stat nu are o lege care să confirme MPD ca afecțiune care să poată fi invocată ca temei de apărare. Și de ce? Pentru că *nu este* un temei de apărare. Doamnelor și domnilor, este vorba doar despre un alibi fictiv menit să o scape de pedeapsă... Ceea ce apărarea vă cere să credeți este că înlăuntrul inculpatei se află două persoane, așa că nimeni nu are nici o responsabilitate pentru faptele ei criminale. Dar în acest tribunal se găsește o singură acuzată – Ashley Patterson. Am dovedit dincolo de orice putință de tăgadă că ea este criminala. Dar ea susține că nu ea a comis crimele. Că a fost altcineva, cineva care i-a împrumutat trupul pentru a ucide oameni nevinovați – alter egourile ei. Nu ar fi absolut minunat să avem cu toții alter egouri, să avem pe cineva care să poată face în taină tot ce ne-am dori noi să facem, dar nu ne îngăduie societatea? Sau poate că nu. V-ar plăcea să trăiți într-o lume în care oricine ar putea ucide pe oricine pentru ca apoi să spună „Nu aveți ce să-mi faceți, alter egoul meu a făcut asta" și „Nu îl puteți pedepsi pe alter egoul meu pentru că alter egoul meu sunt de fapt eu"? Dar procesul acesta nu este despre niște personaje fantastice care nu există. Acuzata, Ashley Patterson, este judecată pentru trei crime sângeroase oribile, iar procuratura cere pedeapsa cu moartea. Vă mulțumesc.

Mickey Brennan se întoarse la locul lui.

– Apărarea este pregătită să-și prezinte pledoaria finală?

David se ridică. Se apropie de boxa juraților și le privi fețele, iar ceea ce văzu îl descurajă complet.

– Știu că acesta a fost un caz foarte greu pentru noi toți. Ați auzit experți depunând mărturie că au tratat persoane cu tulburări de personalitate multiplă și ați auzit alți experți afirmând că nu există așa ceva. Dumneavoastră nu sunteți medici, așa că nimeni nu se așteaptă să vă întemeiați judecata pe cunoștințe de medicină. Vreau să îmi cer scuze în fața dumneavoastră, a tuturor, dacă comportamentul meu de ieri vi s-a părut unul de bădăran. Am țipat la Ashley Patterson numai pentru că voiam să le forțez pe alter egourile ei să iasă la iveală. Eu am vorbit cu acele alter egouri. Eu știu că există. Chiar există o Alette și o Toni, și ele o pot controla pe Ashley oricând doresc. Ea nu știe să fi comis vreo crimă. V-am spus la începutul acestui proces că pentru a condamna pe cineva pentru omor calificat, trebuie să existe dovezi fizice clare și un motiv. Nu există nici un motiv aici, doamnelor și domnilor. Absolut nici unul. Iar legea spune că acuzarea trebuie să demonstreze dincolo de orice dubiu vinovăția unui inculpat. Sunt sigur că veți fi de acord că în acest caz există dubii consistente. În ceea ce privește dovezile concrete, apărarea nu intenționează să le pună la îndoială. La locul crimei, în fiecare dintre cele trei cazuri, există amprentele lui Ashley Patterson și urme din ADN-ul ei. Dar simplul fapt că se găsesc acolo ar trebui să ne ridice un semn de întrebare. Ashley Patterson este o femeie inteligentă. Dacă a comis o crimă și nu voia să fie prinsă, ar fi fost oare atât de stupidă încât să-și lase amprentele în toate cele trei locuri ale crimelor? Răspunsul este nu.

David continuă așa încă treizeci de minute. La sfârșit le privi încă o dată fețele și nu se simți câtuși de puțin mai liniștit. Se așeză.

Judecătoarea Williams se întoarse către membrii juriului.

– Doresc să vă instruiesc acum cu privire la legile ce se aplică în acest caz. Vă rog să mă ascultați cu atenție.

Vorbi următoarele douăzeci de minute, detaliind ce era admis și permis de lege.

– Dacă aveţi întrebări sau dacă vreţi să vi se mai citească încă o dată vreo parte dintr-o depoziţie, funcţionarul curţii însărcinat cu asta vă stă la dispoziţie. Juriul este liber să se retragă pentru deliberare. Curtea se suspendă până la revenirea juriului cu verdictul hotărât.

David îi urmări pe membrii juriului ieşind din boxa lor şi intrând unul câte unul în încăperea pentru deliberări. „Cu cât o să dureze mai mult deliberarea, cu atât mai bine pentru noi", se gândi David.

Juraţii reveniră patruzeci şi cinci de minute mai târziu.

David şi Ashley îi urmăriră pe juraţi ieşind unul câte unul din încăpere şi ocupându-şi din nou locurile în boxa juriului. Ashley avea o expresie împietrită. David îşi dădu seama că era leoarcă de sudoare.

Judecătoarea Williams se întoarse către preşedintele juriului.

– Juriul a ajuns la un verdict?

– Da, onorată instanţă.

– Vă rog să-l înmânaţi grefierului.

Grefierul duse bucata de hârtie judecătoarei. Judecătoarea Williams o despături. În sală era o linişte mormântală. Grefierul înapoie hârtia preşedintelui juriului.

– Vă rog să citiţi verdictul.

Rar, pe un ton măsurat, bărbatul citi:

– În cazul *Statul California versus Ashley Patterson*, noi, juriul desemnat pentru această cauză, am găsit-o pe inculpata Ashley Patterson vinovată de uciderea lui Dennis Tibbie, încălcare a Codului Penal Secţiunea 187.

În sală se auzi un sunet ca şi cum toată lumea şi-ar fi ţinut respiraţia simultan. Ashley închise ochii strâns.

– În cazul *Statul California versus Ashley Patterson*, noi, juriul din această cauză, am găsit-o pe inculpata Ashley Patterson vinovată de uciderea ajutorului de şerif Samuel Blake, încălcare a Codului Penal Secţiunea 187. În cazul *Statul California versus Ashley Patterson*, noi, juriul din această cauză, am găsit-o pe inculpata Ashley Patterson vinovată de uciderea lui Richard Melton, încălcare a Codului Penal Secţiunea 187. Noi, membrii juriului,

considerăm în toate cele trei verdicte că este vorba de omor calificat.

Lui David îi era foarte greu să respire. Se întoarse către Ashley, dar nu avea cuvinte. Se aplecă și doar o îmbrățișă.

Judecătoarea Williams spuse:

– Aș dori ca fiecare membru al juriului să se ridice și să vorbească.

Unul câte unul, fiecare jurat se ridică în picioare.

– Verdictul care a fost citit a fost cel pe care l-ați dat dumneavoastră?

Și după ce fiecare dintre ei confirmă asta, judecătoarea Williams spuse:

– Verdictul va fi înregistrat și consemnat în procesul verbal al ședinței. Continuă! Vreau să le mulțumesc membrilor juriului pentru timpul acordat și pentru modul în care și-au făcut datoria în acest caz. Sunteți liberi! Mâine curtea va aborda problema sănătății mintale.

David rămase pe loc, amorțit, privind cum Ashley este condusă afară din sală.

Judecătoarea Williams se ridică și se retrase în biroul ei fără să se uite la David. Atitudinea ei îi spunea lui David mai clar decât ar fi făcut-o oricare vorbe care avea să fie decizia pe care o va lua de dimineață. Ashley urma să fie condamnată la moarte.

Sandra sună din San Francisco.

– Ești bine, David?

El încercă să pară vesel.

– Da, foarte bine. Tu cum te simți?

– Sunt bine. M-am uitat la televizor la știri. Judecătoarea nu a fost corectă cu tine. Nu poate să te excludă din barou. N-ai făcut altceva decât să încerci să-ți ajuți clienta.

El nu răspunse nimic.

– Îmi pare atât de rău, David! Îmi pare rău că nu sunt acolo cu tine. Aș putea să vin cu mașina acolo și...

– Nu, spuse David. Nu ne putem permite să riscăm. Ai fost azi la doctor?

– Da.

– Și ce ți-a spus?

– Foarte curând, de-acum. Se poate întâmpla în orice moment.

„La mulți ani, Jeffrey!"

Sună Jesse Quiller.

– Am dat-o în bară, zise David.

– Ei pe dracu'. N-a fost vina ta, ai dat doar peste judecătoarea care nu trebuia. Ce naiba ai putut face să fie atât de pornită pe tine?

David răspunse:

– A vrut să ajung la o înțelegere cu acuzarea asupra modului în care pledam. Nu a vrut să se ajungă la proces. Poate că ar fi trebuit să o ascult.

Toate canalele de televiziune erau pline de știri privind prestația lui jalnică. Acum urmărea unul dintre juriștii invitați într-un studio să discute cazul.

– Nu am mai auzit niciodată de un avocat al apărării care să țipe la propriul lui client. Trebuie să vă spun că întreaga curte a rămas cu gura căscată. A fost unul dintre cele mai scandaloase...

„Unde naiba se stricase totul? În viață, totul ar fi trebuit să aibă mereu un final fericit. Pentru că am dat-o eu în bară, Ashley va muri, eu voi fi dat afară din barou, bebelușul se va naște din moment în moment, iar eu nici măcar nu mai am o slujbă."

David închise televizorul.

Stătu așa, în camera lui de hotel, în miez de noapte, uitându-se în gol, în întuneric. Era cel mai groaznic moment din viața lui. În capul lui se derula iar și iar ultima scenă a procesului. „În sala mea de judecată nu o puteți hipnotiza. Răspunsul este nu."

„Dacă m-ar fi lăsat măcar să o hipnotizez pe Ashley în boxa martorilor, știu că ea i-ar fi convins pe jurați. Prea târziu. Acum totul s-a terminat."

O voce slabă, enervantă, îi răsună în minte: „Cine spune că s-a terminat? Nu am auzit încă aria finală a operei."

„Nu mai am ce face."

„Clienta ta este nevinovată. Ai de gând să o lași să moară?"

„Lasă-mă în pace!"

Vorbele judecătoarei Williams îi răsunau încontinuu în minte. „În sala mea de judecată nu o puteți hipnotiza."

Și cinci cuvinte se repetau iar și iar – *în sala mea de judecată.*

La ora cinci dimineața, surescitat, David dădu două telefoane urgente. Când termină, soarele tocmai dădea să apară deasupra orizontului. „E un semn", se gândi David. „O să câștigăm."

Puțin mai târziu, David intra în grabă într-un magazin de antichități. Vânzătorul îl întâmpină.

– Cu ce vă pot ajuta, domnule? Îl recunoscu pe David. Domnule Singer.

– Caut un paravan chinezesc pliabil. Aveți ceva de genul acesta?

– Da, avem. Nu avem paravane chiar vechi, dar...

– Să văd ce aveți.

– Desigur.

Îl conduse pe David la secțiunea unde se aflau mai multe paravane chinezești pliabile. Vânzătorul îl indică pe primul.

– De exemplu acesta...

– E bun, spuse David.

– Da, domnule. Unde să vi-l trimit?

– Îl iau cu mine.

David se opri apoi la un magazin de scule de unde cumpără un cuțit elvețian solid de armată. Cincisprezece minute mai târziu intra în holul tribunalului cu paravanul în brațe. Îi spuse gardianului de la recepție:

– Am aranjat să am o convorbire cu Ashley Patterson. Am permisiunea să folosesc biroul judecătorului Goldberg. El nu este aici astăzi.

Gardianul răspunse:

– Da, domnule. Totul este pregătit. Voi trimite pe cineva să o aducă sus pe inculpată. Doctorul Salem și încă un bărbat sunt deja acolo, vă așteaptă.

– Mulțumesc.

Gardianul îl urmări pe David cărând paravanul chinezesc în lift. „Nebun de legat", se gândi el.

Biroul judecătorului Goldberg era o cameră cu aspect confortabil, cu un birou cu fața spre fereastră, un scaun rotativ și, lângă un perete, o canapea și câteva scaune. Dr. Salem și încă un bărbat erau în picioare în încăpere când intră David.

– Scuze că am întârziat, spuse David.

Dr. Salem zise:

– Acesta este Hugh Iverson. Este specialistul pe care l-ai cerut.

Cei doi bărbați dădură mâna.

– Să ne organizăm rapid, spuse David. Ashley vine încoace. Se întoarse către Hugh Iverson și îi arătă înspre un colț al camerei. Cum vi se pare?

– E bine.

Îl privi pe Iverson cum își face treaba. Câteva minute mai târziu, ușa se deschise și intră Ashley cu un gardian.

– O să trebuiască să rămân și eu aici, spuse gardianul.

David dădu din cap.

– În regulă. Se întoarse spre Ashley. Stai jos, te rog! Se uită la ea cum se așază. Mai întâi aș vrea să îți spun cât de rău îmi pare pentru modul în care au decurs lucrurile.

Ea încuviință din cap, aproape uluită.

– Dar încă nu s-a terminat. Încă mai există o șansă.

Ea îl privi cu ochi neîncrezători.

– Ashley, aș vrea ca doctorul Salem să te mai hipnotizeze o dată.

– Nu. Ce rost are să...

– Fă-o pentru mine! Te rog!

Ea ridică din umeri. David dădu din cap către dr. Salem. Acesta îi spuse lui Ashley:

– Am mai făcut asta, așa că știi că tot ce trebuie să faci este să închizi ochii și să te relaxezi. Pur și simplu să te relaxezi. Simți cum toți mușchii din corpul tău

se detensionează. Nu vrei decât să dormi. Îți este din ce în ce mai somn...

Zece minute mai târziu, dr. Salem se uită la David și spuse:

– E complet adormită.

David se apropie de Ashley, cu inima bubuindu-i în piept.

– Vreau să vorbesc cu Toni.

Nici o reacție. David ridică vocea.

– Toni. Vreau să ieși la iveală. Mă auzi? Alette... Vreau să vorbesc cu voi amândouă.

Liniște. David începu să țipe:

– Ce e cu tine? Îți este prea frică? Asta s-a întâmplat la proces, nu-i așa? Ai auzit ce a spus juriul? Ashley este vinovată. Ție ți-a fost frică să ieși. Ești o lașă, Toni!

Se uitară la Ashley. Nici o reacție. David îl privi disperat pe dr. Salem. Nu avea să funcționeze.

– Curtea este în sesiune. Prezidează onorata instanță, judecătoarea Tessa Williams.

Ashley era așezată la masa apărării lângă David. David avea mâna înfășurată cu un bandaj lat. David se ridică.

– Pot să mă apropii, onorată instanță?

– Puteți.

David se duse spre piedestal. Brennan îl urmă.

– Aș dori să prezint noi dovezi în acest caz, spuse David.

– În nici un caz, obiectă Brennan.

Judecătoarea Williams se întoarse spre el și spuse:

– Lăsați-mă pe mine să iau decizia aceasta, domnule Brennan. Se întoarse din nou spre David. Procesul s-a terminat. Clienta dumneavoastră a fost condamnată și...

– Are legătură cu pledoaria privind sănătatea mintală, spuse David. Nu vă cer decât zece minute din timpul dumneavoastră, asta este tot.

Judecătoarea Williams spuse supărată:

– Timpul nu înseamnă prea mult pentru dumneavoastră, nu-i așa, domnule Singer? Deja ne-ați făcut pe toți să pierdem foarte mult timp. Se hotărî. În regulă.

Sper că aceasta este cea din urmă cerere pe care o veți putea face într-o sală de judecată. Curtea se suspendă pentru zece minute.

David și Brennan o urmară pe judecătoare în biroul ei. Ea se întoarse spre David.

– Aveți zece minute. Despre ce este vorba, domnule avocat?

– Vreau să vă arăt un film, onorată instanță.

– Nu văd ce are asta de-a face cu... începu Brennan.

Judecătoarea Williams îi spuse lui Brennan:

– Nici eu nu văd. Se întoarse spre David. Aveți nouă minute.

David se grăbi către ușa care dădea în hol și o deschise.

– Intrați!

Hugh Iverson intră cu un proiector de șaisprezece milimetri și un ecran portabil.

– Unde să le instalez?

David indică un colț al camerei.

– Acolo.

Se uitară în timp ce bărbatul instală echipamentul și băgă proiectorul în priză.

– Pot să las jos jaluzelele? întrebă David.

Judecătoarea Williams abia se stăpâni să nu izbucnească.

– Da, sigur, dați-i drumul, domnule Singer! Se uită la ceas. Aveți șapte minute.

Proiectorul era deschis. Pe ecran apăru imaginea biroului judecătorului Goldberg. David și dr. Salem o priveau pe Ashley, care era așezată pe un scaun. Pe ecran, dr. Salem spuse:

– E complet adormită.

David se apropie de Ashley.

– Vreau să vorbesc cu Toni. Toni, vreau să ieși la iveală. Mă auzi? Alette... Vreau să vorbesc cu voi amândouă.

Tăcere.

Judecătoarea Williams nu spuse nimic, uitându-se la film cu o expresie încordată.

Acum David țipa.

– Ce e cu tine? Îți este prea frică? Asta s-a întâmplat la proces, nu-i așa? Ai auzit ce a spus juriul? Ashley este vinovată. Ție ți-a fost frică să ieși. Ești o lașă, Toni!

Judecătoarea Williams se ridică în picioare.

– Am auzit destul! Am mai văzut o dată spectacolul acesta dezgustător. Vi s-a terminat timpul, domnule Singer.

– Așteptați, spuse David. Nu ați văzut...

– S-a terminat, îi spuse judecătoarea Williams și o luă spre ușă.

Deodată, un cântec răsună în încăpere.

Tic-tic tic-tac
Sunt șoricelul Jack
În ceas cânta când se juca
Tic-tic tic-tac.

Confuză, judecătoarea se întoarse. Privi imaginea de pe ecran. Fața lui Ashley se schimbase complet. Era Toni. Toni spuse furioasă:

– Mi-a fost prea frică să ies la iveală la proces? Chiar credeai că o să ies numai așa, fiindcă mi-ai poruncit tu? Ce crezi că sunt eu, un ponei dresat?

Judecătoarea Williams se înapoie încet înspre locul ei, cu ochii țintă la film.

– I-am ascultat pe toți nătărăii ăia spunând numai prostii. Imită în bătaie de joc una dintre vocile acelea. „Eu nu cred că există tulburările de personalitate multiplă." Ce idioți! Nu am văzut niciodată o astfel de adunătură de...

Sub ochii lor, fața lui Ashley se schimbă din nou. Păru că se relaxează pe scaunul ei și fața îi căpătă o expresie timidă. Cu accent italienesc, Alette spuse:

– Domnule Singer, știu că ați făcut tot ce-ați putut. Eu am vrut să apar la proces să vă ajut, dar nu m-a lăsat Toni.

Judecătoarea Williams privea, fără nici o expresie pe față.

Figura și vocea se schimbară din nou.

– Să fiu a naibii dacă aveam cea mai mică intenție să te las, spuse Toni.

David zise:

– Toni, ce crezi că o să se întâmple cu tine dacă judecătoarea dă sentința prin care Ashley este condamnată la moarte?

– Nu o să-i dea nici o condamnare la moarte. Ashley nici măcar nu îl cunoștea pe unul dintre bărbații aceia. Mai știi?

David spuse:

– Dar Alette îi cunoștea pe toți. Tu ai comis toate crimele alea, Alette. Tu ai făcut sex cu acei bărbați și apoi i-ai ucis și i-ai castrat...

Toni interveni:

– Mare idiot ești! Habar nu ai de nimic, nu-i așa? Alette nu ar fi avut niciodată tupeul să facă așa ceva. Eu am făcut-o. Meritau să moară. Nu voiau altceva decât să facă sex. Respirația îi devenise șuierătoare. Dar eu i-am făcut să plătească pentru asta, nu-i așa? Și nimeni nu poate dovedi vreodată că am fost eu. Las-o pe domnișoara Tontolina să plătească pentru asta. O să ne ducem toate la un sanatoriu frumușel și confortabil...

Pe fundal, în spatele paravanului chinezesc din colț, se auzi un declic puternic.

Toni se întoarse.

– Ce-a fost asta?

– Nimic, spuse David rapid. A fost doar...

Toni se ridică și o luă la fugă spre camera de filmat până ce figura ei umplu întregul ecran. Împinse ceva și cadrul se dezechilibră; o parte din paravanul chinezesc se văzu în obiectiv. În centrul lui fusese făcută o mică gaură.

– Ai o nenorocită de cameră aici în spate, urlă Toni. Se întoarse spre David. Nemernicule, ce încerci tu să faci? M-ai tras pe sfoară! Pe birou era un cuțit. Toni îl apucă și se aruncă asupra lui David, țipând: Te omor! Te omor!

David încercă să o țină, dar nu putu să-i facă față. Cuțitul îi tăie adânc mâna.

Toni ridică brațul să lovească din nou, iar gardianul alergă și încercă să o cuprindă. Toni îl trânti la pământ. Ușa se deschise și intră un agent în uniformă. Când văzu ce se petrecea, se aruncă asupra lui Toni. Ea îl lovi în vintre și omul căzu. Mai intrară în fugă doi agenți. Fu nevoie de toți trei să o poată ține pe Toni pe scaun și tot timpul femeia nu se opri deloc din urlete și înjurături.

Lui David îi curgea sânge de la mână. Îi spuse doctorului Salem:

– Pentru numele lui Dumnezeu, trezește-o!

Dr. Salem spuse:

– Ashley... Ashley... ascultă-mă! Acum o să te trezești. Toni a plecat. Ești în siguranță, poți ieși acum, Ashley! O să număr până la trei.

Sub privirile întregului grup, trupul lui Ashley se liniști și se relaxă.

– Mă auzi?

– Da.

Era vocea lui Ashley care se auzea parcă de la mare depărtare.

– O să te trezești când ajung eu la trei. Unu... doi... trei... Cum te simți?

Ochii femeii se deschiseră.

– Mă simt atât de obosită... Am spus ceva?

Ecranul din biroul judecătoarei Williams se albi. David se duse la perete și aprinse luminile.

Brennan spuse:

– Bine! Ce performanță actoricească. Dacă s-ar da Oscaruri pentru cel mai bun...

Judecătoarea Williams se întoarse spre el.

– Taci!

Brennan o privi șocat.

Urmă un moment de liniște. Judecătoarea Williams se întoarse către David.

– Domnule avocat...

– Da?

Pauză.

– Vă datorez niște scuze.

Așezată pe piedestalul ei, judecătoarea Tessa Williams spuse:

– Ambii avocați au fost de acord că vor accepta opinia unui psihiatru care a examinat-o deja pe inculpată, doctorul Salem. Hotărârea curții este că inculpata nu este vinovată din motiv de lipsă de discernământ. Va fi trimisă într-un sanatoriu de boli mintale unde să poată fi tratată. Curtea se suspendă.

David se ridică, secătuit. „S-a terminat", se gândi el. „În sfârșit s-a terminat." El și Sandra puteau începe să-și trăiască din nou viața.

Se uită la judecătoarea Williams și spuse fericit:

– O să avem un bebeluș.

Dr. Salem îi spuse lui David:

– Aș dori să fac o sugestie. Nu sunt sigur că se poate, dar dacă puteți aranja, cred că ar fi spre binele lui Ashley.

– Ce este?

– Spitalul de Psihiatrie din Connecticut de pe Coasta de Est este spitalul care s-a ocupat de cele mai multe cazuri de MPD comparativ cu oricare alt loc din țară. Un prieten de-al meu, doctorul Otto Lewison, este director acolo. Dacă poți aranja cu instanța să o trimită pe Ashley acolo, cred că ar fi foarte benefic.

– Mulțumesc, spuse David. O să văd ce pot să fac.

Dr. Steven Patterson îi spuse lui David:

– Eu... nu știu cum să-ți mulțumesc.

David zâmbi.

– Nici nu trebuie. A fost *quid pro quo*. Nu mai știți?

– Ai făcut o treabă excelentă. Pentru un timp m-am temut că...

– Și eu la fel.

– Dar s-a făcut dreptate. Fiica mea va fi vindecată.

– Sunt sigur, zise David. Doctorul Salem a sugerat un spital de psihiatrie din Connecticut. Doctorii de acolo sunt specialiști în MPD.

Dr. Patterson nu spuse nimic un moment.

– Ashley nu merita nimic din toate astea. Este un om minunat.

– Așa este. O să vorbesc cu judecătoarea Williams să încerc să obțin transferul.

Judecătoarea Williams era în biroul ei.

– Ce doriți, domnule Singer?

– Aș dori să vă cer o favoare.

Ea zâmbi.

– Sper că v-o pot oferi. Ce este?

David îi explică judecătoarei ce îi spusese doctorul Salem.

– Ei bine, este o cerere destul de neobișnuită. Avem câteva spitale de psihiatrie foarte bune chiar aici, în California.

– Foarte bine. Vă mulțumesc, onorată instanță, zise David.

Se întoarse să plece, dezamăgit.

– Nu am spus nu, domnule Singer.

David se opri.

– Este o cerere neobișnuită, dar acesta a fost un caz neobișnuit.

David aștepta.

– Cred că pot aranja să fie transferată.

– Mulțumesc, onorată instanță. Vă mulțumesc mult!

În celula ei, Ashley se gândea: „M-au condamnat la moarte. O moarte îndelungată într-un azil plin cu nebuni. Ar fi fost mai frumos din partea lor să mă omoare acum". Se gândi la anii nesfârșiți, de disperare, care se așterneau înaintea ei și începu să suspine.

Ușa celulei se deschise și intră tatăl ei. Rămase acolo o clipă, privind-o, cu ochii plini de amărăciune.

– Draga mea... Se așeză în fața ei. O să trăiești, spuse el.

Ea clătină din cap.

– Nu vreau să trăiesc.

– Nu spune asta. Ai o problemă medicală, dar poate fi vindecată. Și va fi. Când o să te simți mai bine,

o să vii să stai cu mine, iar eu o să am grijă de tine. Indiferent ce se va întâmpla, mereu o să ne avem unul pe celălalt. Asta nu ne-o poate lua nimeni.

Ashley rămase nemișcată, fără să spună nimic.

– Știu cum te simți acum, dar crede-mă, asta se va schimba. Fata mea se va întoarce acasă la mine, vindecată. Se ridică încet în picioare. Mi-e teamă că trebuie să mă întorc la San Francisco.

Așteptă să spună Ashley ceva. Ea nu zise nimic.

– Mi-a zis David că el crede că vei fi trimisă la unul dintre cele mai bune centre psihiatrice din lume. Iar eu voi veni să te vizitez. Ți-ar plăcea?

Ea încuviință din cap, amorțită.

– Da.

– Foarte bine, draga mea. O sărută pe obraz și îi dădu o îmbrățișare. O să am eu grijă să ai parte de cel mai bun tratament din lume. O vreau pe fetița mea înapoi.

Ashley îl privi pe tatăl ei plecând și se gândi: „De ce nu pot să mor acum? De ce naiba nu vor să mă lase să mor?"

O oră mai târziu, David veni să o vadă.

– Deci, am reușit, spuse el. O privi îngrijorat. Te simți bine?

– Nu vreau să merg la un sanatoriu de boli mintale. Vreau să mor. Nu pot suporta să trăiesc în felul acesta. Ajută-mă, David! Te rog, ajută-mă!

– Ashley, o să primești ajutor. Ce-a fost a fost, s-a terminat. Acum ai viitorul în față. Coșmarul acesta se va sfârși. O luă de mână. Uite ce e, până acum ai avut încredere în mine. Te rog să ai în continuare. O să ajungi din nou să ai o viață normală.

Ashley nu spuse nimic.

– Spune „Te cred, David."

Ea trase adânc aer în piept.

– Te... te cred, David.

El zâmbi.

– Bravo. Acesta este un nou început pentru tine.

*

În momentul în care hotărârea fu dată publicității, presa își ieși din minți. Peste noapte, David se transformase într-un erou. Își asumase un caz imposibil de câștigat și îl câștigase.

O sună pe Sandra.

- Draga mea, am...

- Știu, iubitule, știu. Tocmai am văzut la televizor. Nu e minunat? Sunt atât de mândră de tine!

- Nu-ți pot spune ce bucuros sunt că s-a terminat totul. Mă întorc în seara asta. De-abia aștept să văd...

- David...?

- Da?

- David... oooh...

- Da? Ce s-a întâmplat, draga mea?

- ... Oooh... Cred că vine bebelușul...

- Așteaptă-mă! strigă David.

Jeffrey Singer cântărea trei kilograme nouă sute și era cel mai frumos bebeluș pe care îl văzuse David vreodată.

- Seamănă cu tine leit, David, spuse Sandra.

- Da, seamănă, nu-i așa? spuse David radiind de-a dreptul.

- Sunt fericită că totul a mers până la urmă atât de bine, zise Sandra.

David oftă.

- Au fost momente când nu eram atât de sigur.

- Eu nu m-am îndoit niciodată de tine.

David o îmbrățișă și spuse:

- Mă întorc repede, draga mea. Trebuie să îmi iau lucrurile de la birou.

Când David ajunse la birou la Kincaid, Turner, Rose & Ripley, fu întâmpinat cu multă căldură.

- Felicitări, David...

- Bravo...

- Le-ai arătat tu lor de ce ești în stare...

David intră în birou. Holly nu era acolo. David începu să-și pună lucrurile de pe birou într-o cutie.

– David...

David se răsuci pe loc. Era Joseph Kincaid.

Kincaid se apropie de el și spuse:

– Ce faci?

– Îmi strâng lucrurile. Am fost concediat.

Kincaid zâmbi.

– Concediat? Sigur că nu. Nu, nu, nu. A fost o neînțelegere. Îl privi cu simpatie. Te facem partener, fiule. De fapt, deja am aranjat să ții o conferință de presă chiar aici în după-amiaza asta la trei.

David se uită la el.

– Chiar așa?

Kincaid încuviință din cap.

– Absolut.

– Atunci ar fi bine să o anulați. M-am hotărât să mă întorc la dreptul penal. Mi s-a propus să îi devin partener lui Jesse Quiller. Cel puțin când te ocupi de partea aceea a dreptului, știi cine sunt cu adevărat criminalii. Deci, Joey, dragul meu, ia-ți oferta de parteneriat și vâră-ți-o undeva.

Și David ieși din birou.

Jesse Quiller se uită în jur în apartamentul cu penthouse și spuse:

– Este minunat! Și mi se pare că vi se potrivește de minune.

– Mulțumesc, spuse Sandra. Auzi un zgomot din camera copilului. Mă duc să văd ce face Jeffrey.

Se grăbi să iasă din cameră.

Jesse Quiller se apropie de o ramă de argint în care fusese pusă deja, la loc de mare cinste, prima fotografie a lui Jeffrey.

– E minunată. De unde este?

– A trimis-o judecătoarea Williams.

– Mă bucur că te-ai întors, partenere.

– Mă bucur că m-am întors, Jesse.

– Probabil că acum vrei puțin timp să te relaxezi. Să te odihnești puțin...

– Da. Ne-am gândit să-l luăm pe Jeffrey și să mergem în Oregon să îi vizităm pe părinții Sandrei și...

– Apropo, de dimineață am primit un caz foarte interesant la birou, David. O femeie este acuzată că și-a ucis cei doi copii. Am sentimentul că este nevinovată. Din nefericire, eu plec la Washington pentru un alt caz, dar m-am gândit că ai putea vorbi tu cu ea ca să-ți dai cu părerea...

Cartea a treia

capitolul 22

Spitalul de Psihiatrie din Connecticut, aflat la vreo douăzeci şi cinci de kilometri la nord de Westport, fusese iniţial pe domeniul lui Wim Boeker, un olandez înstărit, care construise casa în 1910. Cei patruzeci de acri acoperiţi cu vegetaţie abundentă includeau un mare conac, un atelier, un hambar şi o piscină. Statul cumpărase proprietatea în 1925 şi renovase conacul pentru a putea adăposti o sută de pacienţi. Un gard înalt, metalic, fusese ridicat în jurul proprietăţii, cu un paznic postat într-o gheretă aflată la intrare. De asemenea, bare de fier zăvorau acum ferestrele, şi într-o aripă a casei fuseseră întărite uşile şi încuietorile pentru a putea ţine acolo nebunii periculoşi.

În biroul doctorului Otto Lewison, directorul clinicii de psihiatrie, avea loc o discuţie. Dr. Gilbert Keller şi dr. Craig Foster vorbeau despre o pacientă care urma să sosească curând.

Gilbert Keller era un bărbat de patruzeci şi ceva de ani, de înălţime medie, cu părul blond şi ochii cenuşii cu privire intensă. Era specialist renumit în domeniul tulburărilor de personalitate multiplă.

Otto Lewison, directorul Spitalului de Psihiatrie din Connecticut, era un bărbat de peste şaptezeci de ani, mic de statură, îngrijit şi pus la punct, cu lornion.

Dr. Craig Foster lucra de ani buni cu dr. Keller, iar acum scria o carte despre tulburările de personalitate multiplă. Amândoi studiau dosarul lui Ashley Patterson.

Otto Lewison spuse:

– Doamna a fost foarte ocupată. Are doar douăzeci şi opt de ani şi a ucis cinci bărbaţi. Aruncă o privire la hârtii din nou. A încercat să-şi ucidă şi avocatul.

– Ceea ce cu toții visăm să facem, spuse Gilbert Keller sec.

– O vom ține în rezerva de siguranță maximă A până ce îi putem face o evaluare completă, spuse Otto Lewison.

– Când trebuie să sosească? întrebă dr. Keller.

Vocea secretarei doctorului Lewison se auzi în interfon.

– Domnule doctor Lewison, acum intră în clădire Ashley Patterson. Doriți să fie adusă în biroul dumneavoastră?

– Da, te rog. Lewison ridică privirea. Asta îți răspunde la întrebare?

Călătoria fusese un coșmar. La sfârșitul procesului său, Ashley Patterson fusese dusă înapoi în celulă și ținută acolo trei zile până ce fuseseră făcute aranjamente pentru a o transporta cu avionul înapoi în est.

Un autobuz al închisorii o dusese la aeroportul din Oakland, unde o aștepta avionul. Era un DC-6 modificat, parte a uriașului sistem național de transport al deținuților condus de Serviciul Șerifilor din SUA. În el se aflau douăzeci și patru de deținuți, toți cu cătușe la mâini și la picioare, prinși cu un lanț de podea.

Ashley purta și ea cătușe și, când se așeză, simți cum picioarele îi sunt prinse de picioarele scaunului.

„De ce îmi fac chestia asta? Doar nu sunt un criminal periculos. Sunt o femeie obișnuită." Și o voce dinăuntrul ei continuă: „Care a omorât cinci oameni nevinovați".

Deținuții din avion erau criminali înrăiți, condamnați pentru crime, violuri, jaf armat și o mulțime de alte fapte reprobabile. Erau în drum spre diverse centre de detenție de maximă securitate din țară. Ashley era singura femeie la bord.

Unul dintre deținuți se uită la ea și rânji.

– Bună, iubito. Ce zici, vrei să vii la mine în poală să mă încălzești un pic?

– Potolește-te, se răsti un gardian.

– Hei! Nu ai nici un pic de romantism în tine? Târfa asta nu o să se mai culce cu nimeni o grămadă de... La câți ani te-au condamnat, iubito?

Un alt deținut spuse:

– Ești excitată, dragă? Ce zici dacă mă mut pe un scaun lângă tine și îmi strecor...?

Un alt deținut se holba la Ashley.

– Stați puțin! spuse el. Asta-i femeia aia care a ucis cinci bărbați și i-a castrat.

Acum se uitau cu toții la Ashley.

Și nici unul dintre ei nu mai spuse nimic.

În drum spre New York, avionul făcu două escale ca să lase sau să ia pasageri. Călătoria dură mult, culoarul de zbor fu plin de turbulențe și când aterizară în sfârșit la aeroportul La Guardia, lui Ashley îi era foarte rău.

Doi polițiști în uniformă o așteptau pe pistă când ateriză avionul. Îi dezlegară picioarele de la baza scaunului din avion și o legară la loc de scaunul din duba poliției. În viața ei nu se simțise atât de umilită. Faptul că se simțea atât de normal făcea ca totul să devină și mai insuportabil. Oare chiar credeau că voia să încerce să evadeze sau să ucidă pe cineva? Totul se terminase, totul rămăsese în trecut. Oare nu știau asta? Ea, una, era sigură că faptele acelea nu aveau să se mai repete vreodată. Voia să fie departe de acolo. Oriunde.

Din când în când, pe drumul lung și îngrozitor de monoton spre Connecticut, ațipea. O trezi vocea unui gardian.

– Am ajuns.

Ajunseseră la porțile Spitalului de Psihiatrie din Connecticut.

Când Ashley Patterson fu introdusă în biroul doctorului Lewison, acesta spuse:

– Bine ai venit la Spitalul de Psihiatrie din Connecticut, domnișoară Patterson.

Ashley nu spuse absolut nimic, rămase pe loc, palidă și tăcută.

Dr. Lewison făcu prezentările şi îi întinse un scaun.

– Stai jos, te rog! Se uită la gardian. Scoate-i cătuşele şi lanţul de la picioare.

Acesta se conformă, iar Ashley se aşeză pe scaun. Dr. Foster spuse:

– Ştiu că situaţia asta este cu siguranţă foarte dificil de suportat pentru tine. Vom face tot ce ne stă în putinţă ca să o uşurăm. Ţelul nostru este să te vedem într-o zi părăsind acest loc, vindecată.

Ashley îşi regăsi vocea:

– Cât... cât ar putea să dureze asta?

Otto Lewison spuse:

– E încă prea curând să-ţi dau răspunsul acesta. Dacă poţi fi vindecată, s-ar putea să fie nevoie de cinci sau şase ani.

Fiecare cuvânt o lovi pe Ashley în moalele capului ca un trăsnet. „Dacă poţi fi vindecată, s-ar putea să fie nevoie de cinci sau şase ani."

– Terapia este noninvazivă. Va consta într-o combinaţie de sesiuni cu doctorul Keller – hipnoză, terapie de grup, art-terapie. Ceea ce este foarte important să reţii este că noi nu-ţi vrem răul.

Gilbert Keller îi studia faţa.

– Noi suntem aici să te ajutăm şi am vrea să ne ajuţi tu pe noi să facem asta.

Nu mai era nimic altceva de spus.

Otto Lewison făcu semn din cap spre infirmier, şi acesta se apropie de Ashley şi o luă de braţ. Craig Foster zise:

– Acum o să te ducă în camera ta. Vorbim puţin mai încolo.

După ce Ashley ieşi din cameră, Otto Lewison se întoarse spre Gilbert Keller.

– Ce părere ai?

– Ei bine, măcar există un avantaj. Sunt numai două alter egouri asupra cărora trebuie să lucrezi.

Keller încerca să-şi aducă aminte.

– Care a fost numărul maxim cu care am avut de-a face?

– Femeia aceea, pe nume Beltrand – nouăzeci de alter egouri.

Ashley nu ştiuse la ce să se aştepte, dar cumva îşi construise în minte imaginea unei închisori întunecoase şi sumbre. Spitalul de Psihiatrie din Connecticut semăna mai degrabă cu un club plăcut – doar că avea zăbrele metalice la geamuri.

În timp ce infirmierul o escorta pe Ashley pe coridoarele lungi şi luminoase, Ashley văzu cum pacienţii se plimbau liberi de colo-colo. Erau oameni de toate vârstele şi cu toţii păreau normali. „De ce oare sunt aici?" Unii dintre ei îi zâmbiră şi îi spuseră „Bună dimineaţa", dar Ashley era prea buimăcită ca să poată răspunde. Totul i se părea absolut supranatural. Se afla într-un sanatoriu pentru nebuni. „Oare sunt nebună?"

Ajunseră la o uşă mare de oţel care închidea o aripă a clădirii. În spatele uşii se afla un infirmier. Acesta apăsă pe un buton roşu, şi uşa uriaşă se deschise.

– Ea este Ashley Patterson.

Al doilea infirmier spuse:

– Bună dimineaţa, domnişoară Patterson.

Se purtau cu naturaleţe, făcând ca totul să pară cât se putea de normal. „Dar nu mai e nimic normal", se gândi Ashley. „Lumea e cu susul în jos."

– Pe aici, domnişoară Patterson.

O duse la o altă uşă şi o deschise. Ashley intră în încăpere. În loc de o celulă se trezi într-o cameră plăcută, de dimensiuni medii, cu pereţi bleu pastel, o canapea mică şi un pat ce părea confortabil.

– Aici o să stai. Îţi vor fi aduse lucrurile în câteva minute.

Ashley îl privi pe gardian plecând şi închizând uşa în urma lui. „Aici o să stai."

Începu să aibă o senzaţie de claustrofobie. „Dar dacă nu vreau să stau aici? Dacă vreau să ies de aici?"

Se apropie de uşă. Era încuiată. Se aşeză pe canapea, încercând să-şi pună ordine în gânduri. Încercă să se concentreze asupra aspectelor pozitive.

„Vom încerca să te vindecăm."
„Vom încerca să te vindecăm."
„Vom încerca să te vindecăm."

capitolul 23

Dr. Gilbert Keller se ocupa de tratarea lui Ashley. Specialitatea lui era tratamentul tulburărilor de personalitate multiplă și, deși avea și el eșecurile lui, rata de succes era foarte ridicată. În cazuri de genul acesta, nu existau soluții simple. Primul lucru era să-l facă pe pacient să aibă încredere în el, să se simtă confortabil în prezența lui și apoi să scoată la iveală alter egourile, unul câte unul, astfel încât la un moment dat acestea să poată comunica unul cu celălalt, să înțeleagă care era scopul existenței lor și, în cele din urmă, de ce nu mai era nevoie de ele. Acela era momentul de contopire, momentul în care toate personalitățile se uneau într-o singură entitate.

„Mai avem drum lung până acolo", se gândi dr. Keller.

A doua zi dimineață, dr. Keller ceru ca Ashley să fie adusă în biroul lui.

– Bună dimineața, Ashley.

– Bună dimineața, doctore Keller.

– Te rog să-mi spui Gilbert. O să fim prieteni. Cum te simți?

Ea îl privi și spuse:

– Mi s-a zis că am ucis cinci oameni. Cum ar trebui să mă simt?

– Îți amintești de uciderea vreunuia dintre ei?

– Nu.

– Am citit transcrierea procesului tău, Ashley. Nu tu i-ai ucis. Unul dintre alter egourile tale a făcut-o. Vom face cunoștință cu ele și, cu timpul, le vom face să dispară.

– Eu... eu sper că vei putea...

– Pot. Sunt aici ca să te ajut și asta intenționez să fac. Alter egourile au fost create în mintea ta ca să te salveze

de la o suferință insuportabilă. Trebuie să descoperim ce a cauzat acea suferință. Trebuie să descopăr când s-au născut acele alter egouri și de ce.

– Și... și cum o să faci asta?

– O să stăm de vorbă. Încet, încet, o să-ți aduci aminte. Din când în când, vom folosi hipnoza sau amobarbitalul. Ai mai fost hipnotizată, nu-i așa?

– Ba da.

– Nu o să te grăbească nimeni. O vom lua cât se poate de încet. Adăugă pe un ton liniștitor: Și când o să terminăm, o să te simți bine.

Vorbiră aproape o oră. La capătul acestui interval, Ashley se simți mult mai relaxată. Ajunsă în camera ei, se gândi: „Chiar cred că va putea să o facă". Și spuse o mică rugăciune.

Dr. Keller avea o întâlnire cu Otto Lewison.

– Am vorbit de dimineață, spuse doctorul Keller. Vestea bună este că Ashley recunoaște că are o problemă și este dispusă să ne lase să o ajutăm.

– E un început. Ține-mă la curent!

– Așa o să fac, Otto.

Dr. Keller abia aștepta provocarea la care avea să fie supus. Ashley Patterson avea ceva aparte. Era hotărât să o ajute.

Vorbiră în fiecare zi și, la o săptămână după sosirea lui Ashley, dr. Keller spuse:

– Vreau să te simți confortabil și să fii relaxată. Vreau să te hipnotizez. Se apropie de ea.

– Nu! Așteaptă!

El o privi surprins.

– Ce s-a întâmplat?

Zeci de gânduri oribile îi trecură simultan prin minte lui Ashley. El voia să scoată la iveală alter egourile. Era îngrozită de această idee.

– Te rog, spuse ea. Nu... nu vreau să le întâlnesc.

– Nici nu o să fie cazul, o asigură dr. Keller. Nu încă.

Ea înghiți în sec.

– Bine.

– Eşti pregătită?

Ashley încuviinţă din cap.

– Da.

– Bine. Hai să începem!

Îi trebuiră cincisprezece minute să o hipnotizeze. Când adormi, Gilbert Keller aruncă o privire la o foaie pe care o avea în faţă, pe birou. *Toni Prescott* şi *Alette Peters*. Era timpul să schimbe, să demareze procesul prin care se trecea de la o personalitate dominantă la o alta.

Se uită la Ashley, care dormea pe scaunul ei, apoi se aplecă în faţă.

– Bună dimineaţă, Toni. Mă auzi?

Urmări cum figura lui Ashley se transformă sub influenţa unei personalităţi cu totul diferite. Faţa îi deveni brusc foarte vivace. Începu să cânte:

Cuţu mic, jucăuş
Îşi ascunde după uşi
Câte-un oscior, chiar şi farfuria sa
Să se joace-acum ar vrea.

– Foarte frumos, bravo, Toni! Eu sunt Gilbert Keller.

– Ştiu cine eşti, zise Toni.

– Mă bucur să te cunosc. Ţi-a spus cineva vreodată că ai o voce foarte frumoasă?

– Du-te dracului!

– Pe bune. Ai luat vreodată lecţii de muzică? Pun pariu că da.

– Ba nu, nu am făcut-o. De fapt, am vrut să o fac, dar nu m-a lăsat ma... „Pentru numele lui Dumnezeu, vrei să încetezi cu zgomotul acela teribil? Cine naiba ţi-a spus că ai voce?"... Lasă, nu contează!

– Toni, vreau să te ajut.

– Ba nu, doctoraşule. Vrei să mi-o tragi.

– De ce crezi asta, Toni?

– Pentru că asta vreţi cu toţii, nemernicilor. Pa.

– Toni...? Toni...?

Tăcere.

Gilbert Keller se uită din nou la fața lui Ashley. Era senină. Dr. Keller se aplecă în față.

– Alette?

Expresia lui Ashley nu se schimbă.

– Alette...?

Nimic.

– Vreau să vorbesc cu tine, Alette!

Ashley începu să se miște pe scaun, neliniștită.

– Hai, Alette, ieși!

Ashley trase adânc aer în piept și apoi din gură îi explodă parcă o avalanșă de cuvinte în italiană.

– *C'è qualcuno che parla Italiano?*[1]

– Alette...

– *Non so dove mi trovo.*[2]

– Alette, ascultă-mă! Ești în siguranță. Vreau să te relaxezi.

– *Mi sento stanca...* Sunt obosită.

– Ai trecut prin niște clipe foarte grele, dar totul a rămas acum în urmă. Viitorul îți va fi foarte liniștit. Știi unde te afli?

Vocea îi era neutră.

– Sì. E un loc unde se duc oamenii care sunt *pazzo*. „De asta ești aici, doctore. Tu ești cel nebun."

– E un loc unde vei fi vindecată. Alette, când închizi ochii și vizualizezi acest loc, ce îți vine în minte?

– Hogarth. El a pictat aziluri pentru nebuni și scenele sunt terifiante. „Dar tu ești prea ageamiu să fi auzit vreodată de el."

– Nu vreau să te gândești la locul acesta ca fiind terifiant. Spune-mi despre tine, Alette! Ce îți place să faci? Ce ai vrea să faci cât timp ești aici?

– Îmi place să pictez.

– O să trebuiască să-ți facem rost de vopsele.

– Nu!

– De ce?

– Nu vreau. „Ce e chestia aia, copile? Mie mi se pare că seamănă cu o pată oribilă."

---

[1] Vorbește cineva italiana pe-aici? (în limba italiană, în original) (n.tr.)

[2] Nu știu unde mă aflu. (în limba italiană, în original) (n.tr.)

„Lasă-mă în pace!"

- Alette?

Gilbert Keller urmări cum fața lui Ashley se schimbă din nou.

Alette dispăruse. Dr. Keller o trezi pe Ashley. Ea deschise ochii și clipi de mai multe ori.

- Ai început?

- Am terminat.

- Cum m-am descurcat?

- Toni și Alette au vorbit cu mine. Am început bine, Ashley.

În scrisoarea de la David Singer scria:

Dragă Ashley,

Doar un mesaj ca să știi că mă gândesc la tine sperând că faci progrese. De fapt, mă gândesc la tine adesea. Mă simt ca și cum am făcut războiul împreună. A fost o luptă grea, dar am câștigat. Și am vești bune. Mi s-au dat asigurări că se va renunța la acuzațiile de crimă împotriva ta din Bedford și Québec. Dacă pot face ceva pentru tine, să îmi spui.

Cele mai bune urări,

David

A doua zi dimineață, dr. Keller vorbea cu Toni în timp ce Ashley se afla sub hipnoză.

- Ce mai e, doctorașule?

- Vreau doar să stau puțin de vorbă cu tine. Aș vrea să te ajut.

- Nu am nevoie de ajutorul tău de rahat. Sunt foarte bine.

- Da, dar eu am nevoie de ajutorul *tău*, Toni. Vreau să îți pun o întrebare. Ce părere ai despre Ashley?

- Domnișoara Tontolina? Nu mă face să-ți spun ce gândesc.

- Nu-ți place de ea?

- La dracu', cătușă de puțin.

- Ce nu îți place la ea?

Urmă o pauză.

– Încearcă tot timpul să îi împiedice pe ceilalți să se distreze. Dacă nu aș prelua eu frâiele din când în când, am avea niște vieți atât de plictisitoare. *Cu P mare.* Nu îi place să meargă la petreceri sau să călătorească, sau să facă ceva ca lumea.

– Dar ție îți place?

– Bineînțeles că da. De fapt, pentru asta trăim, nu-i așa, iubire?

– Te-ai născut la Londra, nu-i așa, Toni? Vrei să-mi povestești despre asta?

– O să-ți povestesc un lucru. Îmi pare rău că nu sunt acolo acum.

Tăcere.

– Toni...? Toni...?

Dispăruse.

Gilbert Keller îi spuse lui Ashley:

– Aș dori să vorbesc cu Alette.

Urmări cum se schimbă expresia de pe fața lui Ashley. Se aplecă în față și spuse încet:

– Alette.

– Sì.

– Mi-ai auzit conversația cu Toni?

– Da.

– Tu și Toni vă cunoașteți?

– Da. „Bineînțeles că da, prostule."

– Dar Ashley nu vă cunoaște pe nici una dintre voi?

– Nu.

– Ție îți place Ashley?

– E în regulă. „De ce îmi pui toate întrebările astea prostești?"

– De ce nu vorbești cu ea?

– Pentru că nu mă lasă Toni.

– Toni îți spune mereu ce să faci?

– Toni este prietena mea. „Nu te privește pe tine."

– Și eu vreau să fiu prietenul tău, Alette. Povestește-mi despre tine! Unde te-ai născut?

– M-am născut la Roma.

– Ți-a plăcut Roma?

Gilbert Keller se uită cum se schimbă expresia de pe fața lui Ashley și cum începe să plângă.

„De ce?" Dr. Keller se aplecă înainte și spuse liniștitor:

– Nu s-a întâmplat nimic. O să te trezești acum, Ashley...

Ea deschise ochii.

– Am vorbit cu Toni și cu Alette. Ele sunt prietene. Aș vrea să fiți toate trei prietene.

În timp ce Ashley era la masa de prânz, un infirmier intră în camera ei și văzu pe podea un desen cu un peisaj. Îl studie un moment, apoi îl duse în biroul doctorului Keller.

În biroul doctorului Lewison era o ședință.

– Cum merge, Gilbert?

Dr. Keller spuse gânditor:

– Am vorbit cu două alter egouri. Cel dominant este Toni. Are origini englezești și nu vrea să vorbească despre asta. Cealaltă, Alette, s-a născut la Roma și nu vrea nici ea să vorbească despre asta. Deci mă voi concentra asupra acestor aspecte. Acolo au avut loc traumele. Toni este cea mai agresivă. Alette este sensibilă și retrasă. O interesează pictura, dar îi este frică să se ocupe mai mult de asta. Trebuie să descopăr de ce.

– Deci crezi că Toni o domină pe Ashley?

– Da. Toni e cea care preia controlul. Ashley nu era conștientă de existența ei și, la urma urmei, nici de existența lui Alette. Dar Toni și Alette se cunosc. E interesant. Toni are o voce foarte frumoasă și cântă, iar Alette este o pictoriță talentată.

Ridică desenul pe care i-l adusese infirmierul.

– Cred că talentele lor s-ar putea să fie cheia cu care se poate ajunge la ele.

Ashley primea câte o scrisoare de la tatăl ei o dată pe săptămână. După ce le citea, stătea în camera ei, tăcută, fără să vrea să vorbească cu nimeni.

– Scrisorile astea sunt singura legătură pe care o are cu casa, îi spuse dr. Keller lui Otto Lewison. Cred

că îi sporesc dorința de a ieși de aici și de a începe să ducă o viață normală. Orice mic ajutor este bine-venit...

Ashley începuse să se obișnuiască cu locul. Tot timpul pacienții se plimbau de colo-colo, deși era personal la toate ușile și pe coridoare. Porțile spre domeniul exterior erau tot timpul încuiate. Exista o încăpere de recreere unde se puteau strânge să se uite la televizor, o sală specială unde pacienții puteau face sport și o sală de mese comună. Erau o mulțime de oameni acolo, de toate felurile: japonezi, chinezi, francezi, americani... Se făcuseră eforturi pentru ca spitalul să semene cât se putea de mult cu un loc obișnuit, dar când Ashley se ducea în camera ei, ușile se încuiau întotdeauna în urma ei.

– Acesta nu e spital, i se plângea Toni lui Alette. E o nenorocită de închisoare.

– Dar doctorul Keller crede că o poate vindeca pe Ashley. Și atunci o să putem pleca de aici.

– Nu fi proastă, Alette! Nu-ți dai seama? Sigurul mod prin care o poate vindeca pe Ashley este dacă scapă de noi, dacă ne face să dispărem. Cu alte cuvinte, ca să se vindece ea, o să trebuiască să murim noi. Ei bine, eu, una, nu sunt dispusă să las să se întâmple asta.

– Ce o să faci?

– O să găsesc o cale să evadăm.

capitolul 24

A doua zi dimineață un infirmier o escorta pe Ashley înapoi în camera ei.

– Pari altfel astăzi, spuse el.

– Chiar așa, Bill?

– Da. Aproape că ești o cu totul altă persoană.

– Din cauza ta, zise Toni încet.

– Adică cum?

– Tu mă faci să mă simt altfel. Îi atinse brațul și se uită intens în ochii lui. Tu mă faci să mă simt minunat.

– Ei, na.

– Pe bune. Eşti foarte sexy. Ştiai asta?

– Nu.

– Ei bine, chiar eşti. Eşti însurat, Bill?

– Am fost, o dată.

– Soţia ta probabil că era nebună dacă a putut să te lase să pleci. De cât timp lucrezi aici, Bill?

– De cinci ani.

– De mult timp. Şi nu ai avea uneori chef să o ştergi de aici?

– Ba da, uneori.

Toni coborî vocea:

– Tu ştii că de fapt nu e nimic în neregulă cu mine. Recunosc că am avut o mică problemă când am venit, dar acum m-am vindecat. Şi mie mi-ar plăcea să o şterg de aici. Şi sunt sigură-sigură că tu m-ai putea ajuta. Am putea pleca împreună de aici. Şi ne-am distra de minune.

El o studie un moment.

– Nu ştiu ce să zic.

– Ba da, ştii. Uite cât de simplu ar putea fi. Tu nu ai avea de făcut altceva decât să mă laşi să ies de-aici într-o noapte când toată lumea doarme şi p-aci ne este drumul. Se uită spre el şi spuse încet: O să merite, îţi promit.

El dădu din cap.

– Lasă-mă să mă gândesc.

– Aşa să faci, spuse Toni încrezătoare.

Când Toni reveni în cameră, îi spuse lui Alette:

– O să plecăm de aici.

A doua zi dimineaţă, Ashley fu escortată în biroul doctorului Keller.

– Bună dimineaţa, Ashley.

– Bună dimineaţa, Gilbert.

– O să încercăm nişte amobarbital în dimineaţa asta. Ai mai luat vreodată?

– Nu.

– Ei bine, o să ţi se pară foarte relaxant.

Ashley încuviinţă din cap.

– Foarte bine. Sunt pregătită.

Cinci minute mai târziu, dr. Keller vorbea cu Toni.

– Bună dimineaţa, Toni.

– Salut, doctoraşule.

– Îţi place aici, Toni?

– Ce chestie ciudată că mă întrebi chiar acum asta. Ca să-ţi spun adevărul, chiar începe să-mi placă locul acesta. Mă simt aici ca acasă.

– Atunci de ce vrei să evadezi?

Vocea lui Toni se înăspri:

– Poftim?

– Mi-a spus Bill că i-ai cerut să te ajute să scapi de aici.

– Ce nemernic!

În glas îi răsuna furia. Se ridică instantaneu de pe scaun, se repezi la birou, luă un prespapier şi îl aruncă spre capul doctorului Keller.

Acesta se feri.

– Te omor şi îl omor şi pe el!

Dr. Keller o apucă de mâini.

– Toni...

Urmări cum expresia de pe faţa lui Ashley se schimbă. Toni dispăruse. Descoperi că inima îi bătea cu putere.

– Ashley!

Când Ashley se trezi, deschise ochii, privi în jur confuză şi spuse:

– E totul în regulă?

– M-a atacat Toni. Era furioasă fiindcă am aflat că încearcă să evadeze.

– Îmi... îmi pare rău! Aveam senzaţia că se întâmplă ceva rău.

– Nu-i nimic. Vreau să vă aduc la un loc pe tine, pe Toni şi pe Alette.

– Nu!

– De ce nu?

– Îmi este teamă. Nu... nu vreau să le cunosc. Nu înţelegi? Ele nu sunt reale. Sunt doar în imaginaţia mea.

– Mai devreme sau mai târziu o să trebuiască să le întâlnești, Ashley. O să trebuiască să faceți cunoștință. E singura cale să te vindeci.

Ashley se ridică.

– Vreau să mă întorc în camera mea.

Când fu adusă înapoi în cameră, Ashley se uită după infirmierul care ieși. O cuprinsese o stare de disperare profundă. Se gândi: „Nu o să mai ies niciodată de aici. Mă mint cu toții. Nu mă pot vindeca". Nu putea face față realității că mai trăiau în ea alte personalități... Din cauza lor, fuseseră uciși oameni, fuseseră distruse familii. „De ce eu, Doamne?" Începu să plângă. „Ce ți-am făcut eu?" Se așeză pe pat și își zise: „Nu mai pot continua în felul ăsta. Există doar o cale de a o termina. Trebuie să o fac acum".

Se ridică și se învârti prin camera mică, căutând ceva ascuțit. Nu găsi nimic. Încăperile fuseseră mobilate și echipate cu grijă, astfel încât să nu se găsească nimic în ele ce le-ar fi permis pacienților să-și facă rău.

Se uită în jur prin cameră și văzu vopselele, pânzele și pensulele și se duse într-acolo. Pensulele aveau mâner de lemn. Ashley rupse una în două bucăți ascuțite și zimțate. Încet, luă una dintre ele și își puse marginea ascuțită pe încheietură. Cu o mișcare rapidă și puternică o înfipse în mână și din vână începu să-i țâșnească sânge. Puse marginea zimțată pe cealaltă încheietură și repetă mișcarea. Rămase pe loc, uitându-se cum sângele păta covorul. Începu să i se facă frig. Se lăsă pe podea și se ghemui în poziție fetală.

Și apoi camera se întunecă în jurul ei.

Vestea îl șocă pe doctorul Gilbert Keller. Se duse să o viziteze pe Ashley la infirmerie. Avea încheieturile înfășurate în bandaje groase. Uitându-se la ea cum zăcea acolo, dr. Keller se gândi: „Nu pot îngădui să se mai întâmple vreodată așa ceva".

– Aproape te-am pierdut, spuse el. Ceea ce ar fi fost considerat vina mea.

Ashley reuși să zâmbească slab, stângaci.

– Îmi pare foarte rău! Dar totul pare atât de... atât de disperat.

– Aici te înșeli, o asigură dr. Keller. Tu vrei să fii ajutată, Ashley?

– Da.

– Atunci trebuie să crezi în mine. Trebuie să lucrezi alături de mine, să mă ajuți. Nu pot singur. Ce spui?

Urmă o tăcere lungă.

– Ce vrei să fac?

– Mai întâi vreau să-mi promiți că nu o să mai încerci să-ți faci rău.

– Bine. Promit!

– Acum o să cer aceeași promisiune și de la Toni și Alette. O să te adorm acum.

Câteva minute mai târziu, dr. Keller vorbea cu Toni.

– Nemernica aia egoistă a încercat să ne omoare pe toate. Se gândește doar la ea. Vezi ce-ți spuneam?

– Toni...

– Ei bine, eu nu sunt dispusă să accept. Eu...

– Vrei să taci și să mă asculți?

– Te ascult.

– Vreau să-mi promiți că nu îi vei face niciodată rău lui Ashley.

– De ce să promit asta?

– Îți spun eu de ce. Pentru că tu ești parte din ea. Tu te-ai născut din durerea ei. Nu știu încă prin ce ai fost silită să treci, Toni, dar știu că a fost cu siguranță ceva îngrozitor. Însă tu trebuie să realizezi că și ea a trecut prin același lucru, iar Alette s-a născut din același motiv ca și tine. Voi trei aveți multe în comun. Ar trebui să vă ajutați una pe cealaltă, nu să vă urâți. Vrei să-mi dai cuvântul tău?

Nimic.

– Toni?

– Cred că da, spuse ea cam în silă.

– Mulțumesc. Vrei să vorbim despre Anglia acum?
– Nu.

– Alette. Ești acolo?
– Da. „Unde crezi că sunt, prostule?"
– Vreau să-mi faci aceeași promisiune ca și Toni. Promite-mi că nu o să-i faci niciodată rău lui Ashley.
„Ea este singura de care îți pasă? Ashley, Ashley, Ashley. Dar noi?"
– Alette?
– Da. Promit.

Lunile treceau și nu se vedea nici urmă de vreun progres. Dr. Keller stătea la biroul lui, uitându-se pe notițe, rememorând sesiuni de discuții, încercând să găsească un indiciu despre ce nu mergea. Se ocupa de vreo alți șase pacienți, dar descoperi că, de fapt, cele mai multe griji și le făcea pentru Ashley. Era o prăpastie atât de mare, incredibilă, între vulnerabilitatea ei inocentă și forțele întunecate care puteau prelua controlul asupra vieții ei. De fiecare dată când vorbea cu Ashley, simțea o nevoie mai presus de sine să încerce să o protejeze. „Îmi este ca o fiică", se gândi el. „Pe cine vreau să păcălesc? Mă îndrăgostesc de ea."
Dr. Keller se duse să îl vadă pe Otto Lewison.
– Otto, am o problemă.
– Am crezut că problemele erau apanajul pacienților noștri.
– De fapt, problema asta are legătură cu una dintre paciente. Ashley Patterson.
– Da?
– Am descoperit că sunt... că sunt foarte atras de ea.
– Transfer invers?
– Da.
– Asta ar putea fi foarte periculos pentru voi amândoi, Gilbert.
– Știu.
– Ei bine, câtă vreme ești conștient de asta... Să ai grijă!
– Așa intenționez.

NOIEMBRIE

I-am dat un jurnal lui Ashley în dimineața asta.

– Vreau ca tu, Toni și Alette să folosiți ăsta, Ashley. Puteți să-l țineți în camera voastră. Oricând una dintre voi are gânduri sau idei pe care preferați să le puneți pe hârtie în loc să le discutați cu mine, pur și simplu scrieți-le.

– Bine, Gilbert.

O lună mai târziu, Dr. Keller scrise în jurnalul său:

DECEMBRIE

Tratamentul se află într-o stare staționară. Toni și Alette refuză să vorbească despre trecut. Devine din ce în ce mai dificil să o conving pe Ashley să fie hipnotizată.

MARTIE

Jurnalul este în continuare gol. Nu sunt sigur dacă rezistența cea mai mare vine de la Ashley sau de la Toni. Când reușesc să o hipnotizez pe Ashley, Toni și Alette ies la iveală pentru un timp foarte scurt. Sunt absolut îndârjite în refuzul lor de a discuta despre trecut.

IUNIE

Mă întâlnesc în mod constant cu Ashley, dar am senzația că nu fac nici un progres. Jurnalul este în continuare neatins. I-am dat lui Alette un șevalet și un set de culori. Sper că, dacă începe să picteze, poate voi reuși să o fac să se deschidă.

IULIE

S-a întâmplat ceva, dar nu sunt sigur dacă este un semn de progres. Alette a pictat o imagine foarte frumoasă cu spitalul. Când am complimentat-o

în legătură cu ea, a părut că se bucură. În seara aceea, pictura a fost sfâșiată în bucăți.

Dr. Keller și Otto Lewison luau cafeaua împreună.

– Cred că o să încerc puțină terapie de grup, spuse dr. Keller. Nimic altceva nu pare să funcționeze.

– Și câți pacienți te-ai gândit să incluzi?

– Nu mai mulți de o jumătate de duzină. Vreau să înceapă să interacționeze cu alți oameni. În momentul de față trăiește într-o lume numai a ei. Vreau să iasă din ea.

– Bună idee. Merită încercat.

Dr. Keller o conduse pe Ashley într-o mică încăpere dedicată ședințelor de grup. Acolo se aflau șase oameni.

– Vreau să cunoști câțiva prieteni, spuse dr. Keller.

O plimbă pe Ashley prin cameră, prezentându-i pe cei de față, dar Ashley era mult prea timidă și jenată ca să le asculte numele. Și așa toate i se păreau că sunau exact la fel. Deci erau acolo Femeia grasă, Bărbatul osos, Femeia cheală, Bărbatul șchiop, Femeia chinezoaică și Bărbatul amabil. Toți păreau foarte drăguți.

– Stai jos, spuse Femeia cheală. Vrei niște cafea?

Ashley se așeză.

– Mulțumesc.

– Am auzit despre tine, spuse Bărbatul amabil. Ai trecut prin multe.

Ashley dădu din cap.

Bărbatul osos spuse:

– Adevărul este că noi toți am trecut prin multe, dar acum primim ajutor cum trebuie. Acesta este un loc minunat.

– Au cei mai buni doctori din lume, spuse Femeia chinezoaică.

„Cu toții par atât de normali", se gândi Ashley.

Dr. Keller stătea într-o parte, monitorizându-le conversația. Patruzeci și cinci de minute mai târziu se ridică.

– Cred că e timpul să mergem, Ashley.

Ashley se ridică.

– Mi-a făcut plăcere să vă cunosc.

Bărbatul șchiop se apropie de ea și șopti:

– Să nu bei apă de aici. E otrăvită. Vor să ne omoare și după aia să încaseze în continuare banii de la stat.

Ashley înghiți în sec.

– Mulțumesc. O să... o să țin minte.

În timp ce Ashley mergea cu dr. Keller de-a lungul coridorului, spuse:

– Ce probleme psihice au?

– Paranoia, schizofrenia, MPD, diverse obsesii. Dar, Ashley, starea lor de sănătate s-a îmbunătățit simțitor de când au venit aici. Ți-ar plăcea să stai de vorbă cu ei în mod regulat?

– Nu.

Dr. Keller intră în biroul lui Otto Lewison.

– Nu ajung nicăieri, mărturisi el. Terapia de grup nu a funcționat și sesiunile de hipnoză nu ne duc nicăieri. Vreau să încerc ceva diferit.

– Ce?

– Am nevoie de permisiunea ta să o duc pe Ashley undeva la cină, în afara spitalului.

– Nu cred că e o idee prea bună, Gilbert. Ar putea fi periculos. Deja a...

– Știu. Dar în momentul de față eu sunt cumva perceput ca un inamic. Vreau să devin prieten.

– Alter egoul ei, Toni, a încercat să te ucidă o dată. Dacă încearcă din nou?

– Mă descurc eu.

Dr. Lewison se gândi puțin.

– Bine. Vrei să meargă cineva cu tine?

– Nu. Nu o să mi se întâmple nimic, Otto.

– Când vrei să începi?

– În seara asta.

*

– Vrei să mă scoți la cină?

– Da. Cred că ți-ar face bine să ieși puțin din locul ăsta, Ashley. Ce zici?

– Bine.

Ashley se mira cât de fericită o făcea gândul că va ieși la cină cu Gilbert Keller. „Va fi interesant să ies de aici o seară", se gândi Ashley. Dar știa că era mai mult decât atât. Gândul că va fi cu Gilbert Keller la o întâlnire era absolut extraordinar.

Luară cina la un restaurant japonez numit Otani Gardens, la vreo opt kilometri de spital. Dr. Keller știa că risca. În orice moment era posibil ca Toni sau Alette să preia controlul. Fusese avertizat. „Este mai important ca Ashley să învețe să aibă încredere în mine ca să o pot ajuta."

– E ciudat, Gilbert, spuse Ashley, privind în jur în restaurantul aglomerat.

– Ce?

– Că oamenii aceștia nu par deloc diferiți de oamenii din spital.

– Nici nu sunt atât de diferiți, Ashley. Sunt sigur că au toți problemele lor. Singura diferență este că oamenii din spital nu sunt în stare să se descurce prea bine cu ale lor, așa că îi ajutăm noi.

– Eu nu știam că am vreo problemă până când... Ei bine, știi tu până când.

– Știi de ce, Ashley? Pentru că tu le-ai ascuns. Nu ai putut face față întâmplărilor prin care ai trecut, așa că ți-ai construit niște ziduri în minte și ai zăvorât lucrurile rele în spatele lor. Într-o mai mare sau mai mică măsură, o mulțime de oameni fac asta. Schimbă subiectul în mod deliberat. Cum e friptura?

– Delicioasă, mulțumesc.

Din acel moment, Ashley și dr. Keller începură să ia masa departe de spital o dată pe săptămână. Luară prânzul într-un excelent restaurant italienesc pe nume

Banducci şi cina la The Palm, Eveleene's şi The Gumbo Pot. Nici Toni, nici Alette nu îşi făcură apariţia.

Într-o seară, dr. Keller o duse pe Ashley la dans. Era un mic club de noapte unde cânta o trupă minunată.

– Te simţi bine? întrebă el.

– Foarte bine. Îţi mulţumesc. Se uită la el şi spuse: Tu nu eşti ca alţi doctori.

– Adică ei nu dansează?

– Ştii la ce mă refer.

El o ţinea lipită de el, şi amândoi simţiră acelaşi imbold imperios.

„Asta ar putea fi foarte periculos pentru voi amândoi, Gilbert..."

capitolul 25

– Ştiu ce rahat încerci să faci, doctoraşule. Încerci să o faci pe Ashley să creadă că eşti prietenul ei.

– Chiar sunt prietenul ei, Toni, şi al tău.

– Ba nu, nu eşti. Crezi că ea este minunată şi că eu sunt un nimic.

– Te înşeli. Eu vă respect pe tine şi pe Alette la fel cum o respect şi pe Ashley. Toate sunteţi la fel de importante pentru mine.

– E adevărat?

– Da. Toni, când ţi-am spus că ai o voce foarte frumoasă, să ştii că am vorbit serios. Cânţi şi la vreun instrument?

– La pian.

– Dacă aş putea aranja să foloseşti pianul din camera de recreere ca să poţi cânta şi din voce şi să te acompaniezi, te-ar interesa?

– S-ar putea.

Părea încântată.

Dr. Keller zâmbi.

– Atunci mă bucur să o fac. Oricând vrei, îl poţi folosi.

– Mulţumesc.

Dr. Keller aranjă ca Toni să aibă acces privat la camera de recreere o oră în fiecare după-amiază. La început, ușile erau închise, dar când ceilalți pacienți auzind muzica de pian și cântecele ce răzbăteau din interior, deschiseră ușile să asculte. Curând, Toni începu să aibă zeci de spectatori.

Dr. Keller își citea notițele cu dr. Lewison. Acesta spuse:

– Dar cealaltă, Alette?

– Am aranjat pentru ea să picteze în grădină în fiecare după-amiază. Sub supraveghere, desigur. Cred că va fi o terapie foarte bună.

Dar Alette refuză. În timpul unei sesiuni cu ea, dr. Keller spuse:

– Nu folosești deloc vopselele pe care ți le-am dat, Alette. E păcat să le lași să se strice. Ești atât de talentată.

„De unde știi tu?"

– Nu îți place să pictezi?

– Ba da.

– Atunci de ce nu o faci?

– Pentru că nu sunt bună. „Nu mă mai bate la cap."

– Cine ți-a spus asta?

– Ma... mama.

– Nu am vorbit despre mama ta. Vrei să îmi povestești despre ea?

– Nu e nimic de povestit.

– A murit într-un accident, nu-i așa?

Urmă o pauză lungă.

– Ba da. A murit într-un accident.

A doua zi, Alette începu să picteze. Îi făcea plăcere să stea în grădină cu pânzele și pensulele ei. Când picta reușea să uite de toți și de toate. Unii dintre pacienți se adunau în jurul ei și priveau. Vorbeau cu voci de toate culorile și cu toate accentele.

– Picturile tale ar trebui să fie într-o galerie.

O voce neagră.

– Ești foarte bună.

Galbenă.

– Unde ai învățat să faci asta?

Neagră.

– Poți să îmi faci și mie portretul într-o zi?

Portocalie.

– Mi-ar plăcea și mie să știu să fac asta.

Neagră.

Mereu îi părea rău când se termina timpul și trebuia să se întoarcă din nou în clădirea impozantă.

– Vreau să cunoști pe cineva, Ashley. Ea este Lisa Garrett.

Era o femeie de vreo cincizeci de ani, micuță și slăbuță ca un spectru.

– Lisa pleacă astăzi acasă.

Femeia zâmbi fericită.

– Nu-i așa că-i minunat? Și îi datorez totul doctorului Keller.

Gilbert Keller se uită la Ashley și spuse:

– Lisa a suferit de MPD și avea treizeci de alter egouri.

– Exact, draga mea. Și toate au dispărut.

Dr. Keller spuse accentuând:

– Este a treia pacientă a noastră cu MPD care ne părăsește anul acesta.

Iar Ashley se simți însuflețită de un val de speranță.

– Doctorul Keller este un om de treabă, spuse Alette. Mi se pare că ține la noi cu adevărat.

– Mare tâmpită mai ești, spuse Toni în bătaie de joc. Nu vezi ce se petrece? Ți-am spus odată. Se preface că ține la noi ca să facem ce vrea el să facem. Și știi ce vrea să facem? Vrea să ne adune pe toate laolaltă, iubire, și pe urmă să o convingă pe Ashley că nu are nevoie de noi. Și știi ce se întâmplă pe urmă? Tu și cu mine pierim. Asta vrei? Cu siguranță, eu nu.

– Ei, nici eu, spuse Alette ezitând.

– Atunci ascultă-mă! O să îi facem pe plac doctorului. O să-l facem să creadă că încercăm pe bune să îl ajutăm.

Îi cântăm în strună. Nu ne grăbim deloc. Și îți promit că într-o bună zi o să fac eu într-un fel să ieșim de aici.

– Cum spui tu, Toni.

– Bine. Atunci o să-l facem pe bătrânul doctoraș să creadă că îi merge totul de minune.

Sosi o scrisoare de la David. În plic se afla fotografia unui băiețel. În scrisoare scria:

Dragă Ashley,

Sper că îți merge bine și că terapia te ajută să progresezi. Aici totul este în regulă. Eu muncesc din greu și îmi place mult ceea ce fac. În plic vei găsi fotografia băiețelului nostru de doi ani, Jeffrey. La modul în care crește, am senzația că peste câteva minute doar o să-l duc la biserică să se însoare. Nu sunt prea multe lucruri noi pe care să ți le povestesc. Voiam doar să știi că mă gândesc la tine.

Sandra mi-a spus și ea să-ți transmit cele mai bune urări și din partea ei ca și dintr-a mea,

David

Ashley studie fotografia. „E un băiețel foarte frumușel", se gândi ea. „Sper că va avea o viață foarte fericită."

Se duse să ia masa de prânz și, când se întoarse, găsi fotografia din camera ei pe podea, ruptă în bucățele mici.

15 iunie, 1.30 P.M.

Pacient: Ashley Patterson. Sesiune de terapie cu amobarbital. Alter ego, Alette Peters.

– Povestește-mi despre Roma, Alette.

– Este cel mai frumos oraș din lume. Este plin de muzee minunate. Le vizitam adesea pe toate. „Ce habar ai tu despre muzee?"

– Și ți-ai dorit să devii pictoriță?

– Da. „Ce credeai că mi-am dorit să devin, pompier?"

– Ai studiat pictura?

– Nu, nu am studiat. „Nu poți să te duci să bați la cap pe altcineva?"

– De ce nu? Pentru că ți-a spus mama ta ce ți-a spus?

– O, nu. Pur și simplu am hotărât că nu sunt suficient de bună. „Toni, ia-l de pe capul meu!"

– Ai suferit vreo traumă în timpul acelei perioade? Ți s-au întâmplat cumva niște lucruri oribile pe care să ți le poți aminti?

– Nu. Eram foarte fericită. „Toni!"

15 august, 9.00 A.M.

Pacient: Ashley Patterson. Sesiune de hipnoterapie cu alter ego Toni Prescott.

– Vrei să vorbești despre Londra, Toni?

– Da. M-am distrat de minune acolo. Londra este un loc atât de civilizat. Sunt atâtea de făcut acolo!

– Ai avut ceva probleme?

– Probleme? Nu. Am fost foarte fericită în Londra.

– Nu s-a întâmplat nimic rău în timpul acela, din câte îți amintești tu?

– Sigur că nu. „Ce mare brânză o să scoți din asta, tăntălăule?"

Fiecare sesiune îi aducea lui Ashley amintiri noi. Când se ducea seara la culcare, visa că se afla la Global Computer Graphics. Shane Miller era acolo și o lăuda pentru ceva ce făcuse. „Nu am putea să ne descurcăm fără tine aici, Ashley. O să te ținem la noi pentru totdeauna." Apoi scena se transforma într-o celulă de închisoare, iar Shane Miller spunea: „Ei bine, nu-mi place deloc că trebuie să fac asta acum, dar date fiind condițiile, compania trebuie să te concedieze. Firește, nu ne putem permite să aveam vreo legătură cu ceva de genul acesta. Înțelegi, nu-i așa? Nu este absolut nimic personal".

De dimineață, când se trezi Ashley, perna îi era udă de lacrimi.

Pe Alette o întristau sesiunile de terapie. Îi aminteau cât de mult îi lipsea Roma şi cât de fericită fusese cu Richard Melton. „Am fi putut avea o viaţă atât de fericită împreună, dar acum e prea târziu. Prea târziu."

Toni ura sesiunile de terapie, căci şi ei îi aduceau în memorie mult prea multe amintiri negative. Tot ce făcuse ea fusese să le protejeze pe Ashley şi pe Alette. Dar oare o apreciase cineva? Nu. Era zăvorâtă în locul acesta ca şi cum ar fi fost vreo criminală. „Dar voi ieşi de aici", îşi promise Toni în sinea ei. „Voi ieşi de aici."

Filele din calendar erau rupte una câte una şi încă un an veni şi trecu. Dr. Keller se simţea din ce în ce mai neputincios.

– Am citit cel mai recent raport al tău, îi spuse dr. Lewison lui Gilbert Keller. Crezi că este într-adevăr un gol de memorie complet şi real sau se joacă cu tine?

– Se joacă, Otto. E ca şi cum ar şti ce încerc să fac şi nu sunt dispuse să-mi permită. Cred că Ashley vrea într-adevăr să mă ajute, dar celelalte nu o lasă. De obicei, sub hipnoză poţi ajunge să vorbeşti cu ele, dar Toni este foarte puternică. Preia controlul pe deplin asupra lor şi este periculoasă.

– Periculoasă?

– Da. Închipuie-ţi câtă ură a avut probabil în ea de a fost în stare să ucidă şi să castreze cinci bărbaţi.

Restul anului nu merse mai bine.

Dr. Keller avea succes cu ceilalţi pacienţi de care se ocupa, dar Ashley, cea care îl interesa cel mai mult, nu făcea progrese. Dr. Keller avea senzaţia că lui Toni îi făcea plăcere să se joace cu el. Era hotărâtă să nu îi îngăduie să ajungă nicăieri. Şi atunci, pe neaşteptate, se întâmplă ceva ce se dovedi un mare punct de cotitură.

Totul începu cu o nouă scrisoare de la dr. Patterson.

5 iunie
Dragă Ashley,

Sunt în drum spre New York cu afaceri și mi-aș dori să mă opresc să te văd. Îl voi suna pe dr. Lewison, și dacă nu are nici o obiecție, mă poți aștepta în jurul datei de 25.

Cu multă dragoste,

Tata

Trei săptămâni mai târziu, dr. Patterson sosi însoțit de o femeie frumoasă, cu părul negru, în jur de patruzeci de ani și de fiica ei de trei ani, Katrina.

Cineva îi conduse în biroul doctorului Lewison. Acesta se ridică.

– Domnule doctor Patterson, mă bucur să vă cunosc.

– Mulțumesc. Ea este doamna Victoria Aniston și aceasta este fiica ei, Katrina.

– Bună ziua, doamnă Aniston. Bună, Katrina.

– Le-am adus să o cunoască pe Ashley.

– Minunat! Ea este cu doctorul Keller acum, dar ar trebui să termine curând.

Dr. Patterson întrebă:

– Cum se simte Ashley?

Otto Lewison ezită.

– Mă întrebam dacă aș putea să vă vorbesc între patru ochi câteva minute?

– Desigur. Dr. Patterson se întoarse spre Victoria și Katrina. Din câte se pare, au o grădină foarte frumoasă. Ce ziceți dacă mergeți să mă așteptați acolo și vin și eu cu Ashley imediat?

Victoria Aniston zâmbi.

– Bine. Se uită spre Otto Lewison. Mi-a făcut plăcere să vă cunosc, domnule doctor.

– Mulțumesc, doamnă Aniston.

Dr. Patterson le urmări cu privirea până cele două ieșiră. Apoi se întoarse către Otto Lewison.

– E vreo problemă?

– O să fiu sincer cu dumneavoastră, domnule doctor Patterson. Nu am reușit să progresăm atât de mult pe cât am sperat. Ashley spune că vrea să fie ajutată, dar nu cooperează cu noi. De fapt, cumva se opune tratamentului.

Dr. Patterson îl privea concentrat, deși confuz.

– De ce?

– Nu este ceva atât de neobișnuit. La un moment dat, pacienții cu MPD se tem să-și întâlnească alter egourile. Asta îi îngrozește, pur și simplu. Simplul gând că alte personaje pot trăi în mințile și trupurile lor și că pot prelua controlul asupra lor după bunul lor plac îi... Mă rog, vă puteți închipui cât de devastator este acest sentiment.

Dr. Patterson dădu din cap.

– Desigur.

– În ceea ce privește problema lui Ashley, există ceva ce ne intrigă. Aproape întotdeauna, aceste probleme încep cu o situație în care pacientul este molestat, mai ales atunci când se află la o vârstă foarte fragedă. În cazul lui Ashley nu s-a consemnat nimic de genul acesta, așa că nu avem nici cea mai mică idee cum sau de ce a început această traumă.

Dr. Patterson rămase tăcut un moment. Când vorbi în sfârșit, spuse încet și cu mare greutate:

– Vă pot ajuta eu. Trase adânc aer în piept. Este numai vina mea.

Otto Lewison îl privea cu multă atenție.

– S-a întâmplat pe când Ashley avea șase ani. A trebuit să merg în Anglia. Soția mea nu a putut merge. Am luat-o pe Ashley cu mine. Soția mea avea acolo un văr mai în vârstă, pe nume John. Nu mi-am dat seama de asta la momentul respectiv, dar John avea... probleme emoționale. A trebuit să mă duc să susțin o prelegere într-o zi, iar John s-a oferit să stea cu fata. Când m-am întors în seara aceea, el plecase. Ashley era complet isterică, nu te puteai înțelege cu ea. Mi-a luat mult, mult timp să o calmez. După aceea nu a mai fost dispusă să lase pe nimeni să se apropie de ea, a devenit timidă

şi retrasă, iar o săptămână mai târziu John a fost arestat pentru mai multe cazuri de molestare de copii. Faţa doctorului Patterson era plină de durere. Nu mi-am iertat-o niciodată. Şi după asta nu am mai lăsat-o niciodată singură pe Ashley.

Urmă o tăcere lungă. Apoi Otto Lewison spuse:

– Îmi pare foarte rău. Dar măcar ne-aţi dat răspunsul pe care îl căutam de atâta timp, doctore Patterson. Acum doctorul Keller va avea ceva concret de la care să pornească.

– Pentru mine, până acum, subiectul a fost mult prea dureros fie şi să-l aduc în discuţie măcar.

– Înţeleg. Otto Lewison se uită la ceas. Ashley mai are puţin până termină. Ce ziceţi să mergeţi în grădină la doamna Aniston, iar eu o s-o trimit acolo şi pe Ashley când vine.

Dr. Patterson se ridică.

– Mulţumesc. Aşa o să fac.

Otto Lewison îl urmări plecând. De-abia aştepta să-i povestească doctorului Keller ce aflase.

Victoria Aniston şi Katrina îl aşteptau.

– Te-ai întâlnit cu Ashley? întrebă Victoria.

– O s-o trimită afară în câteva minute, îi răspunse dr. Patterson. Se uită în jur de-a lungul şi de-a latul întinsului domeniu. E frumos aici, nu-i aşa?

Katrina alerga spre el:

– Vreau să mă ridici din nou în cer.

El zâmbi.

– Bine.

O ridică, o aruncă în sus şi o prinse la loc.

– Mai sus!

– Ţine-te bine! Pornim!

O aruncă din nou şi o prinse la loc, iar ea ţipă extaziată.

– Încă o dată!

Dr. Patterson era cu spatele spre clădirea principală, aşa că nu îi văzu pe Ashley şi pe dr. Keller ieşind.

– Mai sus! strigă Katrina.

Ashley se opri brusc în ușă, înghețată. Se uită cum tatăl ei se juca cu fetița și timpul păru să stea în loc. Apoi, totul începu să se deruleze cu încetinitorul.

Vedea frânturi de imagini cu o fetiță care era aruncată în sus... „Și mai sus, papa!"

„Ține-te bine! Pornim!"

Și apoi fetița e aruncată pe un pat...

O voce spunând: „O să-ți placă..."

Imaginea unui bărbat care se urca în pat lângă ea. Fetița țipa: „Oprește-te! Nu! Te rog, nu".

Bărbatul era în umbră. O ținea țintuită pe loc și îi mângâia trupul. „Nu-i așa că îți place?"

Și brusc umbra se ridică și Ashley îi putu vedea fața. Era tatăl ei.

Privindu-l acum în grădină, așa cum se juca cu fetița, Ashley deschise gura și începu să țipe fără să se mai poată opri.

Dr. Patterson, Victoria Aniston și Katrina se răsuciră spre ea speriați.

Dr. Keller spuse imediat:

– Îmi pare foarte rău. Este o zi proastă. Puteți reveni altă dată?

O luă în brațe pe Ashley și o duse înăuntru.

O duseră într-unul dintre cabinetele pentru urgențe.

– Are pulsul anormal de crescut, spuse dr. Keller. Este în stare de isterie. Se apropie de ea și îi spuse: Ashley, nu ai de ce să te temi. Ești în siguranță aici. Nu o să-ți facă nimeni nimic. Te rog, ascultă-mi glasul și relaxează-te... relaxează-te... relaxează-te...

Îi luă o jumătate de oră.

– Ashley, spune-mi ce s-a întâmplat! Ce te-a supărat?

– Tata și fetița aia...

– Ce e cu ele?

Toni fu cea care răspunse:

– Nu poate să vadă așa ceva. Îi este teamă că o să-i facă și fetiței ăleia ce i-a făcut ei.

Dr. Keller se uită fix la ea un moment.

– Ce... ce i-a făcut ei?

Era la Londra. Ea era în pat. El s-a așezat lângă ea și i-a spus: „O să te fac foarte fericită, iubito", și a început să o gâdile, iar ea râdea. Și pe urmă... pe urmă... el i-a scos pijamaua și a început să se joace cu ea. „Nu-i așa că-ți plac mâinile mele?" Ashley a început să țipe: „Oprește-te! Nu face asta!" Dar el nu s-a oprit. A ținut-o acolo și a continuat mai departe și mai departe...

Dr. Keller întrebă:

– Aceea a fost prima dată când s-a întâmplat, Toni?

– Da.

– Câți ani avea Ashley?

– Șase.

– Și atunci te-ai născut tu?

– Da. Ashley era prea îngrozită ca să facă față la așa ceva.

– Ce s-a întâmplat după aceea?

– Tata venea la ea în fiecare noapte și se suia în pat cu ea. Acum cuvintele îi ieșeau șuvoi de pe buze. Nu l-a putut opri. Când s-au întors acasă, Ashley i-a spus mamei ce s-a întâmplat, iar mama i-a spus că-i o mică stricată mincinoasă. Lui Ashley a început să-i fie frică să se ducă la culcare seara, fiindcă știa că *papa* avea să vină în camera ei. De obicei o punea să îl atingă și pe urmă și-o freca singur. Și îi spunea: „Nu spune nimănui despre asta, altfel nu o să te mai iubesc". Nu putea spune nimănui. Mama și *papa* țipau tot timpul unul la celălalt, iar Ashley credea că este vina ei. Știa că făcuse ceva rău, dar nu știa ce. Mama o ura.

– Și cât a durat asta? întrebă dr. Keller.

– Când aveam opt ani... Toni se opri.

– Zi mai departe, Toni!

Fața lui Ashley se schimbă, iar acum Alette era cea care stătea pe scaun.

– Ne-am mutat la Roma, unde el a început să facă cercetări la Policlinico Umberto Primo, spuse ea.

– Și acolo te-ai născut tu?

– Da. Ashley nu a putut îndura ce s-a întâmplat într-o noapte, așa că am venit eu să o protejez.

– Ce s-a întâmplat, Alette?

– *Papa* a venit în camera ei când ea dormea și era gol. Și s-a strecurat în pat lângă ea și de data asta a luat-o cu forța și a făcut-o a lui. Ea a încercat să-l oprească, dar nu a putut. L-a implorat să nu mai facă asta niciodată, dar el a venit din nou, iar și iar, în fiecare noapte. Și îi spunea mereu: „Așa îi arată un bărbat unei femei că o iubește, și tu ești femeia mea și te iubesc. Nu trebuie să spui nimănui despre asta". Iar ea nu a putut spune nimănui nimic.

Ashley suspina, și lacrimile îi curgeau șiroaie pe obraji.

Lui Gilbert Keller îi trebui toată stăpânirea de sine de care era în stare să se abțină să nu o ia în brațe și să-i spună cât de mult o iubește și că totul va fi bine. Dar, firește, asta era imposibil. „Sunt doctorul ei."

Când dr. Keller reveni în biroul doctorului Lewison, dr. Patterson, Victoria Aniston și Katrina plecaseră.

– Ei, asta am așteptat tot timpul acesta, îi spuse dr. Keller lui Otto Lewison. În sfârșit am făcut un progres. Știu când s-au născut Toni și Alette și de ce. De aici încolo ar trebui să vedem o mare schimbare.

Dr. Keller avea dreptate. Lucrurile începură să se miște.

capitolul 26

Ședința de hipnoterapie începuse. Odată ce Ashley adormi, dr. Keller spuse:

– Ashley, povestește-mi despre Jim Cleary.

– L-am iubit pe Jim. Voiam să fugim împreună și să ne căsătorim.

– Și...?

– La banchetul de absolvire, Jim m-a întrebat dacă vreau să merg cu el acasă la el și eu... eu am spus nu. Când m-a adus acasă, tata era treaz și ne aștepta. Era furios. I-a spus lui Jim să iasă afară și să nu mai calce acolo.

– Ce s-a întâmplat apoi?

– Am hotărât să plec cu Jim. Mi-am făcut o valiză și am pornit spre casa lui. Ezită. La jumătatea drumului spre casa lui, m-am răzgândit și m-am întors acasă. Am...

Expresia de pe fața lui Ashley începu să se schimbe. Începu să se relaxeze pe scaunul ei, și acum Toni era cea care ședea acolo.

– Ei pe dracu'. S-a dus acasă la el, doctorașule.

Când a ajuns acasă la Jim Cleary, era întuneric. „Ai mei vor fi plecați în timpul weekendului."

Ashley a sunat la ușă. Câteva minute mai târziu, Jim Cleary i-a deschis. Era în pijama.

– Ashley. S-a luminat la față, zâmbind. Te-ai hotărât să vii.

A tras-o înăuntru.

– Am venit fiindcă am...

– Nu-mi pasă de ce ai venit. Ești aici.

Și-a pus brațele în jurul ei și a sărutat-o.

– Ce zici de un pahar de ceva?

– Nu. Poate niște apă.

Brusc i s-a făcut teamă.

– Desigur. Vino!

A luat-o de mână și a condus-o în bucătărie. A turnat un pahar de apă pentru ea și a privit-o cum îl bea.

– Pari neliniștită.

– Păi... păi chiar sunt.

– Nu ai de ce să fii neliniștită. E imposibil ca ai mei să se întoarcă. Să mergem sus.

– Jim, nu cred că ar trebui să facem asta.

El a venit în spatele ei și-a întins mâinile spre sânii ei. Ea s-a întors.

– Jim...

Buzele lui erau pe buzele ei și se lipise de ea împingând-o în blatul de bucătărie.

– O să te fac fericită, draga mea.

Erau vorbele tatălui ei: „O să te fac fericită, draga mea".

A înghețat în loc. A simțit cum el îi smulge hainele de pe ea și o pătrunde așa, în picioare, în timp ce ea a rămas neclintită, goală, urlând din răsputeri pe dinăuntru fără ca vreun sunet să răzbată în afară.

Și o ură nebunească, feroce, a pus stăpânire pe ea.

A văzut cuțitul mare, pentru carne, ieșind dintr-un suport de lemn. L-a luat și a început să-l înjunghie în piept urlând:

– Oprește-te, tată... Oprește-te, te rog... Oprește-te... Oprește-te...

A privit în jos și l-a văzut pe Jim prăbușit pe podea, cu sângele țâșnind șiroaie din el.

– Animalule! a țipat ea. Nu o să mai faci nimănui așa ceva.

S-a aplecat și a înfipt cuțitul în testiculele lui.

La ora șase dimineața, Ashley se duse la gară să-l aștepte pe Jim. Nici urmă de el.

Începea să se îngrijoreze serios. Oare ce se putuse întâmpla? Ashley auzi trenul șuierând la distanță. Se uită la ceas: 7.00. Trenul tocmai se oprea în gară. Ashley se ridică în picioare și privi în jur, înnebunită. „Cu siguranță ceva groaznic i s-a întâmplat." Câteva minute mai târziu, în picioare, urmări trenul plecând din gară, luând cu el și visurile ei.

Mai aștepță încă o jumătate de oră și pe urmă se întoarse încet acasă. În după-amiaza aceea, Ashley și tatăl ei urcară într-un avion cu destinația Londra...

Sesiunea se termină. Dr. Keller numără:

– ... patru... cinci. Acum te-ai trezit!

Ashley deschise ochii.

– Ce s-a întâmplat?

– Toni mi-a spus cum l-a omorât pe Jim Cleary. Te atacase pe tine.

Ashley se făcu albă ca varul la față.

– Vreau să mă duc în camera mea.

Dr. Keller îi relată totul lui Otto Lewison.

– Chiar că am început să avansăm, Otto. Până acum a fost o perioadă de așteptare, de tatonare, și fiecare dintre ele s-a temut să facă prima mișcare. Dar acum se pare că s-au mai relaxat. Ne îndreptăm în direcția cea bună, chiar dacă lui Ashley îi este încă teamă să se confrunte cu realitatea.

Dr. Lewison spuse:

– Nu are nici o idee cum au avut loc crimele astea?

– Absolut nici una. Pur și simplu și-a șters din memorie orice amintire legată de ele. Toni a fost cea care a preluat controlul asupra ei.

Trecuseră două zile.

– Te simți bine, Ashley?

– Da.

Vocea îi suna îndepărtată.

– Vreau să vorbim despre Dennis Tibbie. Era prieten cu tine?

– Eu și Dennis lucram la aceeași firmă. Nu eram chiar prieteni.

– Raportul poliției spune că s-au găsit amprentele tale în apartamentul lui.

– Așa este. M-am dus acolo fiindcă el voia să-i dau niște idei.

– Și ce s-a întâmplat?

– Am vorbit câteva minute și pe urmă mi-a dat un pahar de vin în care a pus un drog.

– Și pe urmă ce-ți mai amintești?

– M-am trezit la Chicago.

Expresia lui Ashley începu să se schimbe. Într-o fracțiune de secundă, Toni era cea care vorbea cu el.

– Vrei să știi ce s-a întâmplat cu adevărat...?

– Spune-mi, Toni!

Dennis Tibbie a ridicat sticla de vin și a spus:

– Hai să ne facem comozi!

A început să o împingă încet spre dormitor.

– Dennis, eu nu vreau să...

Acum erau în dormitor, iar el îi scotea hainele de pe ea.

– Știu ce vrei, iubito! Vrei să ți-o trag. De asta ai venit aici.

Ea se lupta să se elibereze.

– Oprește-te, Dennis!

– Nu înainte să-ți dau ceea ce ai căutat aici. O să-ți placă, iubito.

A împins-o pe pat, ținând-o strâns și mâinile lui au coborât spre zona ei inghinală. Era vocea tatălui ei. „O să-ți placă, iubito." *Și a luat-o cu sila, forțându-se în ea, iar și iar, în timp ce ea urla din răsputeri fără ca vreun sunet să i se audă de pe buze:* „Nu, tată. Oprește-te!"

Și pe urmă furia aceea indescriptibilă a copleșit-o cu totul. A văzut sticla de vin. S-a întins spre ea, a spart-o de marginea noptierei și a înfipt gâtul ciobit în spatele lui. El a țipat și a încercat să se ridice, dar ea l-a ținut strâns în timp ce băga iar și iar sticla spartă în el. L-a privit rostogolindu-se la podea.

– Oprește-te, a scâncit el.

– Promiți să nu mai faci asta niciodată? Sau ar fi mai bine să mă asigur.

A ridicat sticla spartă și s-a întins spre organele lui genitale.

Dr. Keller lăsă să treacă un moment de tăcere.

– Și ce-ai făcut după aceea, Toni?

– Am decis că ar fi bine să plec de acolo înainte să sosească poliția. Trebuie să recunosc că eram destul de răvășită. Voiam să evadez din viața plictisitoare a lui Ashley și aveam un prieten la Chicago, așa că m-am hotărât să merg acolo. Nu l-am găsit însă acasă, așa că am făcut niște cumpărături, am colindat prin niște baruri și m-am distrat puțin.

– Și pe urmă ce s-a întâmplat?

– M-am cazat la un hotel și am adormit. Ridică din umeri. După aceea Ashley știe ce a mai fost.

*

Se trezi încet, cu sentimentul acut că ceva rău se întâmplase, ceva foarte rău. Se simțea ca și cum fusese drogată. Ashley privi în jur și intră în panică. Era goală, întinsă pe un pat, într-un hotel ieftin. Nu avea habar unde era sau cum de ajunsese acolo. Reuși să se ridice și capul începu să-i zvâcnească de durere.

Se dădu jos din pat, intră în baia micuță și în cabina de duș. Lăsă șuvoiul de apă fierbinte să-i curgă peste corp, încercând să spele toate lucrurile murdare, oribile, ce se petrecuseră fără îndoială cu ea. Dacă rămăsese gravidă? Gândul de a face un copil al lui îi întorcea stomacul pe dos. Ashley ieși din duș, se șterse și se duse la dulap. Hainele ei nu erau acolo. Singurele chestii aflate acolo erau o fustă mini de piele neagră, un maiou ieftin și o pereche de pantofi cu tocuri înalte și subțiri. Îi repugna ideea de a se îmbrăca cu așa ceva, dar nu avea de ales. Își puse iute hainele și aruncă o privire în oglindă. Arăta ca o prostituată.

– Tată, eu...

– Ce s-a întâmplat?

– Sunt în Chicago și...

– Ce cauți în Chicago?

– Nu pot să-ți povestesc acum. Am nevoie de un bilet de avion spre San Jose. Nu am nici un ban la mine. Mă poți ajuta?

– Desigur. Stai puțin... E o cursă American Airlines care pleacă de la aeroportul O'Hare la ora 10.40 A.M., zborul 407. La check-in o să te aștepte un bilet.

– Alette, mă auzi? Alette!

– Sunt aici, doctore Keller.

– Vreau să vorbim despre Richard Melton. Era prieten cu tine, nu?

– Da. Era foarte... *simpático*. Eram îndrăgostită de el.

– Dar el era îndrăgostit de tine?

– Da, cred că da. Era artist. Mergeam la muzee împreună și ne uitam la toate tablourile acelea minunate. Când eram cu Richard mă simțeam... vie. Cred că, dacă

nu l-ar fi ucis cineva, atunci într-o bună zi ne-am fi căsătorit.

– Povestește-mi despre ultima oară când ați fost împreună.

– Tocmai ieșeam dintr-un muzeu, când Richard a spus: „Colegul meu de apartament este la o petrecere în seara asta. Ce zici dacă ne-am opri puțin pe la mine pe-acasă? Am niște tablouri pe care aș vrea să ți le arăt".

– „Încă nu, Richard."

– „Cum spui tu. Ne vedem weekendul viitor?"

– „Da."

– Am plecat, spuse Alette. Și aceea a fost ultima dată când l-am...

Dr. Keller îi urmări fața a cărei expresie se modifica pentru a căpăta atitudinea caracteristică lui Toni.

– Asta este ceea ce vrea ea să creadă, spuse Toni. Nu este ceea ce s-a întâmplat cu adevărat.

– Ce s-a întâmplat cu adevărat? întrebă dr. Keller.

S-a dus la apartamentul lui de pe Fell Street. Era micuț, dar tablourile lui Richard îl făceau să pară frumos.

– Mi se pare că însuflețește camera, Richard.

– Mulțumesc, Alette. A luat-o în brațe. Vreau să fac dragoste cu tine. Ești atât de frumoasă!

„Ești atât de frumoasă", spusese tatăl ei. Iar ea a înghețat. Pentru că știa lucrul îngrozitor ce avea să se petreacă. Era întinsă pe pat, goală, simțind din nou acea durere atât de cunoscută când el a penetrat-o, sfâșiind-o parcă în bucăți. Și a țipat:

– Nu! Oprește-te, tată! Oprește-te!

Și pe urmă nebunia aceea fără stavilă copleșind-o. Nu-și mai amintea de unde luase cuțitul, dar s-a trezit înfigându-l în trupul lui iar și iar, urlând tot timpul la el:

– Ți-am spus să te oprești! Oprește-te!

Ashley se ghemuise pe scaunul ei, țipând.

– Este în regulă, Ashley, spuse dr. Keller. Nu se întâmplă nimic. Ești în siguranță. O să te trezești acum, când ajung cu numărătoarea la cinci.

Ashley se trezi tremurând.

- E totul bine?

- Toni mi-a povestit despre Richard Melton. A făcut dragoste cu tine. Tu ai crezut că era tatăl tău așa că...

Ea își acoperi urechile cu mâinile.

- Nu vreau să mai aud nimic!

Dr. Keller se duse să îl vadă pe Otto Lewison.

- Cred că în sfârșit ajungem undeva. E o experiență foarte traumatizantă pentru Ashley, dar ne apropiem de sfârșit. Mai avem încă două crime de recuperat din trecut.

- Și pe urmă?

- Vreau să le aduc pe Ashley, Toni și Alette la un loc.

capitolul 27

- Toni? Toni, mă auzi?

Dr. Keller urmări cum expresia de pe fața lui Ashley se schimbă.

- Te aud, doctorașule.

- Hai să vorbim despre Jean Claude Parent.

- Ar fi trebuit să-mi dau seama că era prea frumos să fie adevărat.

- Cum adică?

- La început, a părut un domn adevărat. Se purta foarte frumos, mă scotea în oraș în fiecare zi și ne distram de minune. Am crezut că este altfel decât ceilalți, dar s-a dovedit a fi exact la fel. Nu voia altceva decât sex.

- Înțeleg.

- Mi-a dat un inel frumos și cred că s-a gândit că astfel îi aparțin cumva. M-am dus cu el acasă la el.

Casa era frumoasă, o clădire de cărămidă roșie, cu două etaje, plină de antichități.

- E minunată!

– Am ceva special pentru tine ce aș vrea să-ți arăt sus, în dormitor.

Și a dus-o sus, iar ea nu a putut să i se împotrivească. Erau în dormitor, iar el a luat-o în brațe și i-a șoptit:

– Dezbracă-te!

– Nu vreau să...

– Ba da, vrei. Amândoi vrem asta.

A dezbrăcat-o rapid, apoi a întins-o pe pat și s-a suit deasupra ei. Ea a gemut:

– Nu. Te rog, nu o face, tată!

Dar el nu i-a dat nici o atenție. A intrat în ea iar și iar, până ce brusc a scos un geamăt prelung și apoi s-a oprit.

– Ești minunată, a spus el.

Iar explozia de mânie a străbătut-o ca un curent de mare intensitate. A înșfăcat cuțitașul de desfăcut scrisori de pe birou și l-a înfipt în pieptul lui, în sus și-n jos, în sus și-n jos.

– Nu o să mai faci asta nimănui.

S-a aplecat spre zona lui genitală.

După aceea, a făcut un duș prelungit, s-a îmbrăcat și s-a întors la hotel.

– Ashley...

Fața lui Ashley începu să se schimbe.

– Trezește-te acum!

Ashley se trezi încet. Îl privi pe dr. Keller și întrebă:

– Tot Toni?

– Da. L-a întâlnit pe Jean Claude pe internet. Ashley, când erai în Québec, erau perioade când ți se părea că pierzi noțiunea timpului? Când brusc te trezeai că trecuseră câteva ore sau o zi și tu nu știai când și unde zburase timpul?

Ea încuviință ușor din cap.

– Ba da. Se... se întâmpla de multe ori.

– Atunci Toni prelua controlul asupra ta.

– Și atunci s-a întâmplat ca ea să... să facă asta...?

– Da.

Următoarele luni se scurseră fără evenimente. După-amiaza, dr. Keller o asculta pe Toni cântând la pian

și din gură și o privea pe Alette pictând în grădină. Mai era o crimă de discutat, dar voia ca Ashley să fie relaxată înainte să înceapă să vorbească cu ea despre asta.

Trecuseră de-acum cinci ani de când venise la spitalul acesta. „Este aproape vindecată", se gândi dr. Keller.

Într-o dimineață de luni, trimise după Ashley și o privi intrând în biroul lui. Era palidă, ca și cum știa ce o așteaptă.

– Bună dimineața, Ashley.

– Bună dimineața, Gilbert.

– Cum te simți?

– Am emoții mari. Acesta este ultimul, nu-i așa?

– Ba da. Hai să vorbim despre ajutorul de șerif Sam Blake. Ce căuta în apartamentul tău?

– Eu l-am rugat să vină. Cineva îmi scrisese pe oglinda din baie „O să mori". Nu știam ce să fac. M-am gândit că vrea cineva să mă omoare. Am sunat la poliție, și a venit ofițerul Blake. S-a arătat foarte înțelegător.

– I-ai cerut tu să rămână cu tine?

– Da. Îmi era frică să stau singură. Mi-a zis că o să petreacă noaptea acolo și că dimineață va aranja să mă păzească cineva în permanență. M-am oferit să dorm pe canapea și să-l las pe el să doarmă în dormitor, dar mi-a zis că doarme el pe canapea. Îmi amintesc că am verificat ferestrele ca să mă asigur că sunt zăvorâte și că pe urmă am încuiat de două ori yalele de la ușă. Arma lui era pe măsuța de lângă canapea. I-am spus noapte bună și am intrat în baie unde am încuiat ușa.

– Și pe urmă ce s-a întâmplat?

– Pe... următorul lucru pe care mi-l amintesc este că m-au trezit niște țipete pe aleea din fața casei. Pe urmă a intrat șeriful care mi-a spus că ofițerul Blake fusese găsit mort.

Se opri, palidă la față.

– Foarte bine. Acum o să te adorm. Relaxează-te... Închide ochii și relaxează-te...

Îi trebuiră zece minute. Dr. Keller spuse:

– Toni...

– Sunt aici. Vrei să știi ce s-a întâmplat cu adevărat, nu-i așa? Ashley a fost o proastă să-l invite pe Sam să rămână în apartament. Eu i-aș fi putut spune ce avea să facă el.

El a auzit un țipăt din dormitor, s-a ridicat imediat de pe canapea și a luat pistolul. S-a repezit la ușa dormitorului și a ascultat un moment. Liniște. I se păruse doar. A dat să se întoarcă, dar l-a auzit din nou. A împins ușa și a deschis-o, cu pistolul în mână. Ashley era în pat, goală, adormită. Nu mai era nimeni altcineva în cameră. Acum scotea niște mici gemete. S-a apropiat de patul ei. Era atât de frumoasă întinsă acolo, ușor ghemuită în poziție fetală. Ea a gemut din nou, prinsă probabil într-un vis urât. El a dorit doar să o liniștească, să o ia în brațe și să o țină așa. S-a întins ușor lângă ea a tras-o blând spre el; i-a simțit dogoarea trupului și s-a excitat.

Pe ea a trezit-o vocea lui spunând:

– Nu s-a întâmplat nimic. Ești în siguranță.

Și buzele lui s-au lipit de ale ei; i-a desfăcut picioarele și fără veste a intrat în ea.

Și ea a țipat:

– Nu, tată!

Dar el se mișca mai repede și mai repede, mânat de o nevoie primitivă, de nestăpânit, și apoi dorința sălbatică de răzbunare a pus din nou stăpânire pe ea. A întins mâna după cuțitul din sertarul toaletei de lângă pat și a început să-l lovească la întâmplare hăcuindu-i trupul.

– Ce s-a întâmplat după ce l-a omorât?

– Toni i-a înfășurat trupul în cearșafuri și l-a târât până la lift și pe urmă prin garaj până pe aleea din spate, îi spuse doctorul Keller lui Ashley.

Ashley nu se mișcă din loc, albă la față ca o moartă.

– E un mon... sunt un monstru.

Gilbert Keller spuse:

– Nu. Ashley, trebuie să-ți amintești că Toni s-a născut din durerea ta, din chinul tău, ca să te protejeze. Același lucru este adevărat și despre Alette. E timpul

să punem capăt poveștii. Vreau să te întâlnești cu ele. Este pasul următor în procesul tău de însănătoșire.

Ochii lui Ashley erau strâns închiși.

– Bine. Când... când vrei să facem asta?

– Mâine-dimineață.

Ashley era într-o stare de hipnoză adâncă. Dr. Keller începu cu Toni.

– Toni, vreau ca tu și Alette să vorbiți cu Ashley.

– Ce te face să crezi că ea este în stare să ne facă față?

– Cred că poate.

– Foarte bine, doctorașule. Dacă vrei tu.

– Alette, ești gata să te întâlnești cu Ashley?

– Dacă Toni spune că se poate.

– Sigur că da, Alette. Era și timpul.

Dr. Keller trase aer în piept cu putere și spuse:

– Ashley, vreau să îi spui bună lui Toni.

Urmă o tăcere îndelungată. Apoi se auzi timid:

– Bună, Toni...

– Bună.

– Ashley, spune-i bună lui Alette.

– Bună, Alette...

– Bună, Ashley...

Dr. Keller scoase un oftat greu de ușurare.

– Acum vreau să vă cunoașteți una pe cealaltă. Ați trecut toate prin aceleași traume îngrozitoare. Ați fost separate una de alta. Dar nu mai există nici un motiv să fiți separate. Veți deveni o persoană unică, întreagă, sănătoasă. Drumul este lung, dar deja ați pornit pe el. Și vă promit că partea cea mai dificilă a trecut.

Din momentul acela, terapia lui Ashley se modifică rapid. Ashley și cele două alter egouri ale sale vorbeau în fiecare zi.

– Trebuia să te protejez, explică Toni. Bănuiesc că de fiecare dată când am ucis nu i-am ucis pe bărbații aceia, ci l-am ucis pe tata care îți făcuse ceea ce îți făcuse ție.

– Și eu am încercat să te protejez, spuse Alette.

– Vă... vă mulțumesc. Vă sunt recunoscătoare amândurora. Ashley se întoarse spre dr. Keller și spuse cu stângăcie: De fapt e vorba despre mine, nu? Vorbesc cu mine însămi.

– Vorbești cu celelalte două părți din tine, o corectă el cu blândețe. Acum este timpul ca toate să vă uniți și să vă transformați din nou într-un întreg.

Ashley îl privi și zâmbi.

– Sunt gata.

În după-amiaza aceea, dr. Keller se duse să îl vadă pe Otto Lewison. Dr. Lewison spuse:

– Am primit rapoarte favorabile, Gilbert.

Dr. Keller dădu din cap.

– Ashley a făcut progrese remarcabile. Peste câteva luni cred că va putea fi eliberată din spitalul acesta și-și va continua tratamentul acasă.

– Ce veşti nemaipomenite! Felicitări!

„O să-mi lipsească", se gândi dr. Keller. „O să-mi lipsească teribil."

– Dr. Salem este pe linia doi, așteaptă să vă vorbească, domnule Singer.

– Bine.

David se întinse după telefon, derutat. De ce l-ar suna dr. Salem? Trecuseră ani buni de când vorbise ultima oară cu el.

– Royce?

– Bună dimineața, David. Am niște informații interesante pentru tine. Despre Ashley Patterson.

David avu brusc un sentiment de alarmă.

– Ce-i cu ea?

– Mai știi cât de mult am încercat să găsim trauma care i-a provocat boala fără să reușim?

David își aducea aminte foarte bine. Acesta fusese unul dintre principalele puncte slabe ale cazului lor.

– Da.

– Ei bine, tocmai am aflat răspunsul. Prietenul meu, dr. Lewison, care este șeful Spitalului de Psihiatrie

din Connecticut, tocmai a sunat. Piesa care lipsea din puzzle-ul nostru este dr. Steven Patterson. El este cel care a molestat-o pe Ashley când era copil.

David exclamă nevenindu-i să creadă:

– *Poftim?*

– Dr. Lewison tocmai a aflat despre asta.

David rămase acolo să asculte ce spunea dr. Salem, dar mintea îi era în altă parte. Rememora cuvintele doctorului Patterson. „Tu ești singurul în care am încredere, David. Fiica mea e ce am mai scump pe lume. O să-i salvezi viața... Vreau să o aperi tu pe Ashley și nu sunt de acord să implicăm pe nimeni altcineva în cazul acesta..."

David realiză brusc de ce doctorul Patterson fusese atât de insistent în cerința lui de a o reprezenta pe Ashley de unul singur. Doctorul era sigur că, dacă David ar fi descoperit vreodată ce făcuse, l-ar fi protejat. Dr. Patterson trebuise să aleagă între fiica și reputația lui, și își alesese reputația. „Nemernicul dracului!"

– Mulțumesc, Royce.

În după-amiaza aceea, când Ashley trecu prin camera de recreere, văzu un exemplar din *Westport News* pe care îl lăsase cineva acolo. Pe prima pagină a ziarului era o fotografie a tatălui ei cu Victoria Aniston și Katrina. Comentariul începea astfel: „Dr. Steven Patterson urmează să se căsătorească cu bine-cunoscuta Victoria Aniston, care are o fetiță de trei ani dintr-o căsătorie anterioară. Dr. Patterson se alătură staff-ului de la Spitalul St. John's din Manhattan, iar el și viitoarea soție au cumpărat deja o casă în Long Island..."

Ashley se opri în loc și fața i se contorsionă în ceva ce părea întruchiparea furiei pure.

– Îl omor pe nemernicul ăla, urlă Toni. Îl omor!

Era complet dusă, de necontrolat. Trebuiră să o încuie într-o încăpere cu pereții căptușiți, ca să nu-și poată face rău, și să îi pună cătușe la mâini și la picioare. Când infirmierii veneau să o hrănească, încerca să pună mâna pe ei și trebuiau să fie foarte atenți să nu se apropie prea

tare de ea. Toni pusese cu totul și cu totul stăpânire pe Ashley.

Când îl văzu pe dr. Keller, țipă:

– Lasă-mă să ies de aici, nenorocitule! Acum!

– O să te lăsăm să ieși de aici, spuse dr. Keller pe un ton liniștitor, dar mai întâi trebuie să te calmezi.

– Sunt calmă! urlă Toni. Lăsați-mă să ies!

Dr. Keller se așeză pe podea lângă ea și îi spuse:

– Toni, când ai văzut poza cu tatăl tău, ai spus că vrei să-i faci rău și...

– Minți! Am spus că vreau să-l *omor!*

– Au fost suficiente omoruri. Nu ai de ce să mai înjunghii pe încă cineva.

– Nu o să-l înjunghii. Ai auzit de acid clorhidric? Trece prin tot, inclusiv prin piele. Stai să vezi, numai să ies...

– Nu vreau să te gândești la așa ceva.

– Ai dreptate. Îi dau foc! Să-i dau foc e o idee și mai bună. Nu o să trebuiască să aștepte până în iad ca să ardă în flăcări, să se facă scrum. Pot s-o fac astfel încât să nu mă prindă niciodată dacă...

– Toni, uită de chestiile astea!

– Foarte bine. Pot să mă mai gândesc la alte modalități care sunt chiar și mai bune de-atât.

El o studie un moment, neputincios.

– De ce ești atât de supărată?

– Nu știi? Am crezut că ești un doctor mare și tare. Se însoară cu o femeie care are o fiică de trei ani. Ce o să se întâmple cu fetița aceea, domnule Doctor Celebru? Îți spun eu ce. Același lucru care ni s-a întâmplat și nouă. Ei bine, eu o să-l împiedic!

– Sperasem că am reușit să scăpăm de toată ura aceea.

– Ură? Vrei să auzi ceva despre ură?

Ploua tare, dar mocănește totodată, valuri întregi de picuri de ploaie lovind capota mașinii ce gonea. Ea s-a uitat la mai-că-sa care se chinuia să vadă ceva din drum prin parbrizul

ud din fața volanului și a zâmbit binedispusă. A început să cânte:

În jurul corcodușului
O maimuțică mică...

Maică-sa s-a întors și a țipat la ea:

– Taci din gură! Ți-am spus că detest cântecul ăsta. Mi-e scârbă de tine, mizerabilă mică ce ești...

După aceea, totul a părut să se deruleze cu încetinitorul. Curba din față, mașina derapând de pe șosea, copacul. Izbitura a aruncat-o din mașină. S-a dezmeticit din zdruncinătură, dar complet nevătămată. S-a ridicat în picioare. O putea auzi pe maică-sa, blocată în mașină, țipând:

– Scoate-mă de aici! Ajutor! Ajutați-mă!

Și a rămas acolo, privind până când în cele din urmă mașina a explodat.

– Ură? Mai vrei să mai auzi încă ceva?

Walter Manning a spus:

– Decizia trebuie să fie unanimă. Fiica mea este artist profesionist, nu o diletantă. A făcut asta ca pe o favoare, nu putem să o refuzăm... Trebuie să fie unanimă. Așa că fie îi dăm tabloul făcut de fiică-mea, fie nu-i mai dăm nimic.

Ea parcase lângă trotuar și stătea acolo cu motorul pornit. L-a urmărit pe Walter Manning trecând strada și luând-o spre garajul unde își ținea mașina. A băgat în viteză și a apăsat brusc, cu putere, pe accelerație. În ultimul moment, bărbatul a auzit zgomotul mașinii venind înspre el și s-a întors. Ea i-a urmărit cu atenție expresia de pe chip când mașina l-a izbit, aruncându-i trupul zdrobit cât colo. A continuat să conducă. Nu existau martori. Dumnezeu era de partea ei.

– *Asta* înseamnă ură, doctorașule! Asta este ură adevărată!

Gilbert Keller îi ascultă recitalul, îngrozit, cutremurat de-a dreptul de răutatea neînchipuită și de sângele-rece

pe care le dovedea. Anulă restul programărilor pe care le avea pentru ziua respectivă. Simţea nevoia să fie singur.

A doua zi dimineaţă când dr. Keller intră în încăperea cu pereţi vătuiţi, Alette preluase controlul.

– De ce îmi faci asta, dr. Keller? întrebă Alette. Lasă-mă să ies de aici!

– O să te las, o asigură Dr. Keller. Povesteşte-mi despre Toni. Ce ţi-a zis?

– Mi-a zis că trebuie să evadăm de aici şi să îl omorâm pe tata.

Interveni Toni:

– Bună dimineaţa, doctoraşule. Acum ne simţim bine. De ce nu ne laşi să plecăm?

Dr. Keller se uită în ochii ei. Acolo se citea crima cu sânge-rece.

Dr. Otto Lewison oftă.

– Îmi pare foarte rău pentru ce s-a întâmplat, Gilbert. Totul mergea atât de bine.

– În momentul acesta nici măcar nu pot ajunge la Ashley.

– Bănuiesc că asta înseamnă că va trebui să începem tratamentul de la capăt, din nou.

Dr. Keller căzuse pe gânduri.

– Nu chiar, Otto. Am ajuns în punctul unde cele trei alter egouri se cunosc între ele. Asta a însemnat un mare pas înainte. Următorul pas este să le facem să se integreze. Trebuie să găsesc o cale prin care să fac asta.

– Nenorocitul acela de articol...

– Am avut mare noroc că Toni a văzut articolul acela.

Otto Lewison îl privi surprins.

– Noroc?

– Da. Fiindcă în Toni se găseau reziduuri de ură nemanifestată. Acum că ştim că există acolo, putem să ne ocupăm de aspectul acesta. Vreau să încerc un experiment. Dacă funcţionează, o să obţinem rezultate bune. Dacă nu... Se opri puţin, apoi continuă încet: Atunci

cred că e posibil să trebuiască să o oprim pe Ashley aici pentru tot restul vieții ei.

– Ce vrei să faci?

– Cred că e o idee proastă ca tatăl lui Ashley să se mai întâlnească cu ea, dar vreau să angajez pe cineva specializat care să-mi trimită fiecare articol din presa de oriunde despre dr. Patterson.

Otto Lewison clipi nedumerit.

– Ce rost ar avea asta?

– I le voi arăta pe toate lui Toni. În cele din urmă, ura asta va arde până se va mistui complet. În felul acesta pot să o monitorizez și să încerc să o controlez.

– S-ar putea să dureze mult, Gilbert.

– Cel puțin un an, poate chiar mai mult. Dar este unica șansă pe care o are Ashley.

Cinci zile mai târziu, Ashley preluase controlul. Când dr. Keller intră în încăperea cu pereți vătuiți, Ashley spuse:

– Bună dimineața, Gilbert. Îmi pare rău că s-au întâmplat toate astea.

– Mie îmi pare bine, Ashley. O să lăsăm ca toate sentimentele noastre să iasă la suprafață.

Îi făcu semn paznicului să îi scoată cătușele și lanțul de la picioare. Ashley se ridică și-și frecă încheieturile.

– Nu a fost prea confortabil cu alea, spuse ea. Ieșiră pe coridor. Toni este foarte supărată.

– Da, dar o să treacă peste asta. Uite ce plan am...

Erau cam trei sau patru articole despre dr. Steven Patterson în fiecare lună. Unul dintre ele spunea: „Dr. Steven Patterson urmează să se căsătorească cu Victoria Aniston într-o ceremonie deosebită în Long Island vinerea aceasta. Colegii doctorului Patterson vor veni de pretutindeni să participe la..."

Pe Toni o cuprinse isteria când dr. Keller îi arătă povestea.

– Căsătoria asta nu o să țină prea mult.

– De ce spui asta, Toni?
– Pentru că el o să moară!

„Dr. Steven Patterson a demisionat de la Spitalul St. John şi va conduce Secţia de cardiologie de la Spitalul Metodist din Manhattan..."
– Ca să le poată viola pe toate fetiţele de acolo, ţipă Toni.

„Dr. Steven Patterson a primit Lasker Award pentru Excelenţă în medicină şi este celebrat la Casa Albă...."
– Ar trebui să-l spânzure pe nemernic, urlă Toni.

Gilbert Keller avu grijă ca Toni să primească toate articolele scrise despre tatăl ei. Şi pe măsură ce trecea timpul, cu fiecare articol nou, furia lui Toni părea să se diminueze. Era ca şi cum emoţiile ei se tociseră pierzând din intensitate. Trecu de la ură la supărare şi, în cele din urmă, la un fel de acceptare resemnată.

La un moment dat apăru menţionat în secţiunea dedicată imobiliarelor: „Dr. Steven Patterson şi noua lui soţie s-au mutat într-o casă în Manhattan, dar plănuiesc să-şi cumpere încă o casă în Hamptons şi îşi vor petrece verile acolo împreună cu fiica lor, Katrina".
Toni începu să suspine.
– Cum este în stare să ne facă aşa ceva?
– Ţi se pare că fetiţa aceea ţi-a luat ţie locul, Toni?
– Nu ştiu. Sunt... sunt confuză.

Mai trecu încă un an. Ashley avea sesiuni de terapie de trei ori pe săptămână. Alette picta aproape în fiecare zi, dar Toni refuza să cânte din gură sau la pian.
De Crăciun, dr. Keller îi arătă lui Toni un articol nou. Era o fotografie cu tatăl ei, Victoria şi Katrina. Dedesubt scria: FAMILIA PATTERSON SĂRBĂTOREŞTE CRĂCIUNUL ÎN HAMPTONS.
Toni spuse visătoare:

– Și noi ne petreceam Crăciunul împreună. Întotdeauna îmi făcea daruri minunate. Se uită la dr. Keller. Nu era atât de rău. În afară de... știi tu ce... era un tată bun. Cred că mă iubea cu adevărat.

Acesta fu primul semn al unui nou pas decisiv înainte.

Într-o zi, când dr. Keller trecea pe lângă camera de recreere, o auzi pe Toni cântând la pian și din gură. Surprins, intră în cameră și o privi. Fata era complet absorbită de muzică. A doua zi, dr. Keller avu o sesiune de terapie cu Toni.

– Tatăl tău îmbătrânește, Toni. Cum crezi că o să te simți când o să moară?

– Eu... eu nu vreau să moară. Știu că am spus o mulțime de prostii, dar le-am spus numai pentru că eram furioasă pe el.

– Și acum nu mai ești?

Ea se gândi puțin.

– Nu sunt furioasă, sunt mâhnită. Cred că ai avut dreptate. Chiar că simțeam că fetița aia îmi lua locul. Ridică privirea spre dr. Keller și spuse: Eram confuză. Dar tatăl meu are dreptul să-și vadă de viața lui așa cum și Ashley are dreptul să-și vadă de a ei.

Dr. Keller zâmbi. „Suntem din nou pe calea cea bună."

Cele trei vorbeau acum una cu cealaltă mult mai liber și firesc. Dr. Keller spuse:

– Ashley, tu aveai nevoie de Toni și de Alette pentru că nu puteai suporta durerea. Ce sentimente ai acum pentru tatăl tău?

Urmă un scurt moment de tăcere. Ea spuse încet:

– Nu voi putea ierta niciodată ce mi-a făcut, dar îl pot ierta pe el. Vreau să las trecutul în urmă și să mă îndrept spre viitor.

– Ca să faci asta, va trebui să facem astfel încât voi trei să redeveniți una din nou. Ce părere ai despre asta, Alette?

– Dacă eu sunt Ashley, pot să continui să pictez? întrebă Alette.

– Sigur că poți.

– Atunci... bine.

– Toni?

– Eu o să pot să cânt în continuare și din voce și la pian?

– Da, răspunse el.

– Atunci, de ce nu?

– Ashley?

– Eu sunt pregătită pentru momentul când noi trei vom redeveni iar una. Eu... eu vreau să le mulțumesc pentru că m-au ajutat atunci când am avut nevoie de ele.

– A fost plăcerea mea, iubire.

– *Minièra anche*, spuse Alette.

Era timpul pentru ultimul pas: integrarea.

– Foarte bine. Acum o să te hipnotizez, Ashley. Vreau să le spui la revedere lui Toni și lui Alette.

Ashley trase adânc aer în piept.

– La revedere, Toni. La revedere, Alette.

– La revedere, Ashley.

– Ai grijă de tine, Ashley!

Zece minute mai târziu, Ashley era într-o stare de adâncă hipnoză.

– Ashley, nu mai ai de ce să te temi! Toate problemele tale au rămas acum în urma ta. Nu mai ai nevoie de nimeni care să te protejeze. Ești capabilă să te ocupi de viața ta fără nici un ajutor, fără să blochezi nici o experiență negativă. Ești capabilă să faci față la orice, indiferent ce s-ar întâmpla. Ești de acord cu mine?

– Da, sunt. Sunt gata să pornesc spre viitor.

– Bine. Toni?

Nici un răspuns.

– Toni?

Nici un răspuns.

– Alette?

Tăcere.

– Alette?

Tăcere.

– Au dispărut, Ashley. Eşti întreagă acum şi eşti vindecată.

Văzu cum Ashley se luminează la faţă.

– O să te trezeşti când ajung la trei. Unu... doi... trei...

Ashley deschise ochii şi un zâmbet minunat îi luminã faţa.

– S-a întâmplat, nu-i aşa?

El încuviinţă din cap.

– Da.

Ea era în al nouălea cer.

– Sunt liberă. Oh, îţi mulţumesc, Gilbert! Mă simt... mă simt ca şi cum o cortină neagră şi oribilă a fost luată din faţa mea.

Dr. Keller o luă de mână.

– Nici nu-ţi pot spune cât de mulţumit sunt. O să mai facem nişte teste în lunile următoare, dar dacă rezultatul lor va fi cel pe care îl preconizez eu, ei bine, te vom trimite acasă. O să aranjez să primeşti tratament în regim ambulatoriu indiferent unde hotărăşti să te duci.

Şi Ashley încuviinţă din cap, prea copleşită de emoţii ca să poată vorbi.

capitolul 28

În decursul următoarelor câteva luni, Otto Lewison aduse trei psihiatri să o examineze pe Ashley. Folosiră terapia prin hipnoză şi administrarea de amobarbital.

– Bună, Ashley. Sunt doctorul Montfort şi aş dori să îţi pun câteva întrebări. Ce părere ai despre propria-ţi persoană?

– Mă simt minunat, doctore. E ca şi cum mi-aş fi revenit după o boală lungă.

– Crezi că eşti o persoană rea?

– Nu. Ştiu că s-au întâmplat nişte lucruri rele, dar nu cred că eu sunt responsabilă pentru ele.

- Urăşti pe cineva?
- Nu.
- Dar pe tatăl tău? Pe el îl urăşti?
- L-am urât. Dar acum nu-l mai urăsc. Nu cred că se putea abţine să nu facă ceea ce a făcut. Sper că acum e bine.
- Ţi-ar plăcea să-l mai vezi?
- Cred că ar fi mai bine dacă nu l-aş mai vedea. Are viaţa lui. Iar eu vreau să încep o viaţă nouă pentru mine.

- Ashley?
- Da.
- Sunt doctorul Vaughn. Aş vrea să stau puţin de vorbă cu tine.
- Bine.
- Le mai ţii minte pe Toni şi Alette?
- Desigur. Dar au dispărut.
- Ce simţi în legătură cu ele?
- La început, eram îngrozită, dar acum ştiu că am avut nevoie de ele. Le sunt recunoscătoare.
- Noaptea dormi bine?
- Da, acum da.
- Povesteşte-mi visele tale!
- Aveam nişte vise oribile; întotdeauna mă urmărea ceva. Credeam că o să fiu omorâtă.
- Şi mai ai visele acelea?
- Nu le mai am. Visele mele sunt foarte liniştite acum. Văd culori strălucitoare şi oameni zâmbind. Azi-noapte am visat că eram într-o staţiune turistică, la schi, şi că zburam pe pantele acoperite cu zăpadă. Acum nu mă mai deranjează deloc vremea rece.
- Dar tatăl tău, ce mai simţi pentru el?
- Vreau ca el să fie fericit şi vreau să fiu fericită şi eu.

- Ashley?
- Da.
- Sunt doctorul Hoelterhoff.
- Mă bucur să vă cunosc, domnule doctor.

– Nu mi-a spus nimeni cât de frumoasă ești. Tu crezi că ești frumoasă?

– Cred că sunt drăguță.

– Am auzit că ai o voce minunată. Tu crezi că așa este?

– Nu este o voce educată, dar da – râse ea – mă pricep să cânt binișor.

– Și mi s-a spus că și pictezi. Pictezi bine?

– Pentru o amatoare, cred că sunt destul de bună. Da.

El o examină gânditor.

– Ai vreo problemă despre care ai vrea să discuți cu mine?

– Nu-mi vine nimic în minte acum. Aici sunt tratată foarte bine.

– Ce părere ai avea să ieși de aici și să intri din nou în lumea mare?

– M-am gândit mult la asta. Îmi este un pic teamă, dar în același timp mi se pare ceva nemaipomenit.

– Crezi că îți va fi frică acolo?

– Nu. Vreau să-mi construiesc o viață nouă. Mă pricep la computere. Nu mă pot întoarce la firma la care am lucrat, dar sunt sigură că pot obține o slujbă la o altă firmă.

Dr. Hoelterhoff încuviință din cap.

– Mulțumesc, Ashley. A fost o plăcere să discut cu tine.

Dr. Montfort, dr. Vaughn, dr. Hoelterhoff și dr. Keller se adunaseră în biroul lui Otto Lewison. Acesta studia rapoartele pe care le întocmiseră. Când termină, înălță capul spre dr. Keller și zâmbi.

– Felicitări, spuse el. Toate rapoartele acestea sunt pozitive. Ai făcut o treabă foarte bună.

– Este o femeie minunată. O femeie cu adevărat specială, Otto. Mă bucur că va putea relua din nou o viață normală.

– A fost de acord să urmeze acel tratament în ambulatoriu după ce pleacă de aici?

– Absolut.

Otto Lewison încuviință din cap.

– Foarte bine. O să pun să se întocmească hârtiile de ieșire din spital. Se întoarse către ceilalți medici. Vă mulțumesc, domnilor. Apreciez foarte mult ajutorul dumneavoastră.

capitolul 29

Două zile mai târziu o chemară în biroul doctorului Lewison. Dr. Keller se afla acolo. Ashley urma să fie eliberată și avea să se întoarcă la casa ei din Cupertino, unde o așteptau ședințe regulate de terapie și sesiuni periodice de evaluare aranjate cu un psihiatru aprobat de instanță.

Dr. Lewison spuse:

– Ei bine, ziua cea mare a sosit. Ești emoționată?

– Sunt emoționată, îmi este un pic frică, sunt... nici eu nu mai știu cum sunt, răspunse Ashley. Mă simt ca o pasăre căreia tocmai i s-a dat drumul din colivie. Am senzația că zbor.

Fericirea i se citea pe chipul strălucitor.

– Mă bucur că pleci, dar... dar în același timp știu că o să-mi fie dor de tine, spuse dr. Keller.

Ashley îi luă mâna și spuse cu căldură:

– Și mie o să-mi fie dor de tine. Nu știu cum... cum aș putea să-ți mulțumesc vreodată. Ochii i se umplură de lacrimi. Mi-ai redat viața. Se întoarse către dr. Lewison. Când ajung în California, o să-mi iau o slujbă la una dintre firmele de IT de acolo. O să vă scriu să vă spun ce-am făcut și cum merge terapia în ambulatoriu. Vreau să mă asigur că nu o să mi se mai întâmple niciodată ce mi s-a întâmplat în trecut.

– Nu cred că ai de ce să-ți faci griji, o asigură dr. Lewison.

Când ea ieși, doctorul Lewison se întoarse spre Gilbert Keller.

– Cazul acesta compensează cu vârf și îndesat cazurile în care nu am reușit vindecarea, nu-i așa, Gilbert?

*

Era o zi însorită de iunie, și așa cum se plimba pe Madison Avenue din New York City, zâmbetul ei radios îi făcea pe trecători să întoarcă capetele după ea. De când se știa nu fusese mai fericită ca acum. Se gândi la viața minunată ce o aștepta și la tot ce avea să facă. Ar fi putut să aibă un sfârșit îngrozitor, dar acesta era finalul fericit al poveștii pentru care se rugase mereu.

Intră în gara Pennsylvania. Era cea mai aglomerată gară din America, un labirint enorm de săli de așteptare și de pasaje neaerisite. Gara era plină de oameni. „Și fiecare om are povestea lui, foarte interesant de povestit", se gândi ea. „Cu toții merg în locuri diferite, trăindu-și viețile după bunul lor plac, așa cum voi face acum și eu."

Cumpără un bilet de la unul dintre automatele disponibile. Trenul ei tocmai trăgea la peron. „Ce stare de beatitudine", se gândi ea.

Se urcă în tren și se așeză. Era plină de nerăbdare și de emoție cu gândul la ce o aștepta în continuare. Trenul se smuci și apoi începu să prindă viteză. „În sfârșit am pornit." Și în timp ce trenul o lua spre Hamptons, începu să fredoneze încetișor:

În jurul corcodușului
E-o maimuțică mică
A venit și-un viezure
Hopa-Mitică!...